CAROLE DEAN

Insula din Caraibe

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

– S-ar putea să-mi fie cam greu să te plasez, spuse încet domnișoara Posenby, privind încruntată hârtiile de pe birou. Faptul că n-ai lucrat decât pentru tatăl dumitale vitreg face să-ți cam lipsească experiența, deși nu încape nici o îndoială că ești eficientă. Ai dat rezultate strălucite la probele de stenografie și dactilografie.

Juliet zâmbi cu amărăciune.

– A trebuit să mă grăbesc, explică ea. Când tata îmi dicta, nu-i plăcea să se întrerupă, ca să nu-și piardă șirul gândurilor. Uneori, se apuca de lucru la miezul nopții și nu se mai oprea până dimineața.

– Chiar așa?

Din vocea seacă a domnișoarei Posenby nu reieșea concluzia pe care o trăsese imediat, și anume, că tatăl vitreg al lui Juliet părea să fi fost un tiran. Se vedea clar că fata îi fusese devotată și era distrusă de moartea lui. Fața ei trasă, cu expresia pierdută, arăta limpede acest lucru. Ca directoare a pro-

priei sale agenții de plasare, domnișoara Posenby evaluase ani de zile oamenii de la prima vedere, iar analiza ei asupra lui Juliet fusese extrem de precisă. Fata era o frumusețe, desigur, atâta lucru se vedea cu ochiul liber. Avea un trup zvelt dar cu curbe atrăgătoare, păr negru lung până la umeri, ochi violeți cu gene negre și o piele luminoasă care amintea de petalele magnoliilor. Fața ei era perfect ovală, cu pomeții înalți și contururile armonioase ale unui model. De asemenea, avea instinct vestimentar – purta rochia de in scrobit cu un fler natural, dar domnișoara Posenby observase că materialul nu era cumpărat de mai mult de-o săptămână, fără eșarfa și cordonul care acum îl făceau să arate atât de șic. Vârsta? Ei bine, aceasta era mai dificil de apreciat. Din acte reieșea că terminase colegiul și lucrase câțiva ani pentru tatăl ei vitreg, dar avea o expresie ciudat de copilăroasă care exprima o inocență vizibil anacronică în lumea aspră a zilelor noastre.

Domnișoara Posenby nu era proastă. Ținându-se perfect de bine la cei șaizeci de ani ai ei, cu un păr ca vata pe băț, vopsit în albastru ca să se asorteze cu ochii, părea nașa-zână din poveste, până observai că avea în ochi o expresie mult prea terestră ca să aibă ceva de-a face cu lumea basmelor. Acei ochi o observau acum pe Juliet cu curiozitate, ca și cum tocmai ar fi auzit ceva ce-i atrăsese atenția.

– Va să zică, tatăl dumitale vitreg a fost scriitor?

– Nu tocmai, precizează Juliet. Scria numai cărți științifice. Înainte de toate, a fost om de știință.

– Om de știință?

– Da. Specialist în delfini.

– În delfini? În... pești, vrei să spui?

– Delfinii nu sunt pești, o corectă Juliet zâmbind. Mulți oameni cred asta, pentru că trăiesc în mare, dar de fapt sunt mamifere. Trebuie să respire aer din atmosferă ca să trăiască și-și alăptează puii la fel ca oamenii.

– Chiar așa? murmură domnișoara Posenby. Se pare că știi multe despre ei...

În ochii lui Juliet apăru o licărire jucăușă.

– Ba bine că nu. Am crescut în mijlocul lor.

Privirea domnișoarei Posenby stărui asupra acelui zâmbet, apoi deveni gânditoare.

– Hmm... Ia stai un moment. Mi-a venit o idee care s-ar putea să-ți folosească.

Se ridică și trecu în biroul alăturat, iar Juliet își dădu seama, după murmurul de voci, că-și consulta asistenta. Cu un oftat, se relaxă, gândindu-se la delfini – și la tatăl ei vitreg, David Graham. În pofida impresiei pe care și-o făcuse domnișoara Posenby, David Graham fusese un tată bun, iubitor chiar, pentru Juliet. N-o adoptase oficial după ce se căsătorise cu mama ei, dar această decizie îi aparținuse lui Mary Graham, care considerase că altfel l-ar fi renegat oarecum pe adevăratul tată al lui Juliet.

Moartea lor recentă o lăsase pe Juliet fără casă și ocupație. Nu avuseseră niciodată prea mulți bani, în pofida prestigiului lui David Graham ca unul dintre principalii specialiști ai lumii în domeniul cetaceelor – sau, pentru neavizați, al marsuinilor, delfinilor și balenelor. Prefera cercetarea în locul pedagogiei și fiecare ban câștigat, inclusiv drepturile de autor pentru cărți, fusese investit în aceste cercetări. Nu mai păstrase nimic pentru casă sau obiecte de uz personal.

Ultima lui carte, „Populația delfinilor“, terminată cu scurt timp înainte de moarte, făcuse din David Graham o autoritate în domeniu recunoscută la nivel național. Plină cu fotografii extraordinare, constituise o relatare caldă și afectuoasă despre delfin, prezentându-l ca pe un prieten și tovarăș de viață al omului. David Graham fusese lăudat pentru a fi făcut mai mult bine delfinului, cu acea singură carte, decât cu toate celelalte articole și volume publicate de-a lungul anilor.

Puțini oameni aveau idee despre rolul jucat de Juliet în realizarea cărții, dar ea era aceea care transpusese textul entuziast dar neliterar al autorului în stilul captivant din final. David fusese sincer surprins de popularitatea cărții și beneficiile financiare pe care i le adusese. Ca om de știință devotat orbește muncii sale de-o viață, pentru el soția și fiica erau două prezențe neîndoielnice. La citirea testamentului, după deces, s-a constatat că lăsase toți banii stațiunii de cercetare, aflată în proprietatea corporației care-i finanțase experimentele.

Mary, soția lui, n-ar fi dorit nici ea altceva. Când se căsătoriseră, Mary era asistenta de laborator a lui David, văduvă tânără cu un copil. Interesul comun pentru munca lor făcuse ca Juliet să rămână cam neglijată. În copilărie, îi ascultase cu nostalgie și sperase ca într-o bună zi să poată face ceva pentru a se integra în sfera lor de activitate. Studiase fără interes științele, la universitate, și abia după absolvire, când urmase un curs de dactilografie, găsise o cale de a-și ajuta tatăl.

Moartea părinților ei fusese subită și neașteptată. David se scufundase de pe o navă ancorată la câteva mile în largul

coastelor din San Salvador, începuse să aibă dificultăți, iar Mary sărise peste bord, încercând să-l salveze. Se înecaseră amândoi. Singurul lucru care o ajutase pe Juliet să reziste în acele zile fusese certitudinea faptului că fuseseră fericiți să moară împreună.

Domnișoara Posenby reveni în birou, cu un dosar în mână.

– S-ar putea să am ceva, spuse ea cu vioiciune. Domnișoara Short și cu mine considerăm că slujba asta are șanse să ți se potrivească. Am convenit că lipsa de experiență în meserie nu va conta, deși n-am să menționez că... ăă... ai fost angajata tatălui dumitale vitreg. Am încercat să vorbesc cu clientul la telefon, dar e cam dificil. Nu există linie directă, înțelegi...

O privi pe Juliet cu îndoială.

– Va trebui să locuiești pe o insulă, domnișoară Welborn.

– Pe o insulă!

– Da. Și trebuie să te previn că nu există alte căi de acces spre continent decât cu vaporul sau cu elicopterul. Tamassee nu face parte din Indiile de Vest, deși este în drumul liniilor maritime spre Bahamas. E o insulă aflată în proprietatea unui cetățean american. Crezi că te-ar interesa?

– S-ar putea, spuse Juliet, intrigată. În ce constă slujba?

Domnișoara Posenby își consultă hârtiile.

– Se pare că e același lucru pe care-l făceai pentru tatăl dumitale vitreg, asistență pentru compilarea și scrierea unei cărți de studii științifice. Cercetările se referă la viața subacvatică, motiv pentru care m-am gândit la dumneata.

Citi de pe hârtie:

– Nu e necesară stenografia, dar calificarea dactilografică este obligatorie – și iubirea pentru mare, plus capacitatea de a folosi echipamentele de scufundare.

Ridică privirea.

– Presupun că te califici, nu?

– Da... răspunse ezitant Juliet. Mi-ați mai putea spune și altceva despre insulă?

– Așa cum am mai spus, e în proprietatea unei persoane – pe nume Mark Bannerman. El te va angaja.

O privi atentă.

– Când domnul Bannerman se află pe insulă, corespondența se aduce zilnic cu elicopterul, iar o navă de aprovizionare vine o dată pe săptămână, așa că nu vei fi complet izolată. De asemenea, pe insulă fac escale iahturile care navighează pe apele din jur. Există chiar și un mic orășel portuar. Dar, o preveni ea, s-ar putea ca orășenii să nu ți se pară prea sociabili. Nu există nici un fel de viață mondenă, și nici medic, deși este un post de prim ajutor cu o soră. Însă nu vei avea alte contacte cu lumea din afară decât prin radio-telefon.

Pe buzele lui Juliet se ivi un zâmbet fugar.

– Parcă ați încerca să mă descurajați...!

– Nu vreau să-ți faci iluzii prea mari, replică domnișoara Posenby. I-am mai furnizat domnului Bannerman ajutoare temporare și, invariabil, erau dezamăgite după câteva zile petrecute pe insulă. M-am gândit la această slujbă când mi-ai spus despre delfini, fiindcă pari să fii familiarizată cu domeniul. Totuși, în general ne este greu să găsim amatoare. Pe de o parte, majoritatea tinerelor se eschivează când le

menționez condițiile de izolare, fără a mai întreba nimic altceva. Iar pe de altă parte, domnișoară Welborn, nu uita că e o slujbă temporară. Șase luni maximum, până când domnul Bannerman își va termina cartea. În schimb, vei primi un salariu bun.

Și spuse o sumă care o făcu pe Juliet să rămână cu respirația tăiată.

– De asemenea, sunt sigură că și condițiile de muncă în casa Bannerman vor fi satisfăcătoare.

– Dacă nu sunt, pot oricând să plec, răspunse grav Juliet, deși ochii îi străluceau. Aveți dreptate, domnișoară Posenby, pare într-adevăr ceea ce-mi doream. Primesc oferta.

Domnișoara Posenby se întrebă în treacăt dacă numele lui Mark Bannerman influențase decizia fetei, după care însă își alungă orice bănuială. Nu, nu reacționase în nici un fel la auzul numelui. Mai degrabă față de salariu. Era imens, pentru o dactilografă fără experiență – dar, în fond, Mark Bannerman plătea bine pe toată lumea. Desigur, majoritatea fetelor s-ar fi repezit să nu piardă ocazia de a se anjaga la un burlac milionar, motiv pentru care domnișoara Posenby nu rostise numele lui la întrevederile anterioare. Până acum. Postul era greu de ocupat, dar domnul Bannerman era un om prea important pentru ca agenția ei să-și pericliteze poziția trimițându-i „admiratoare“ hămesite după bani și orbite de publicitatea care se făcea în jurul lui.

În continuare, domnișoara Posenby începu să-i dea lui Juliet explicații despre elicopter.

– Voi lua legătura cu cei de la aerodrom și voi aranja ca pilotul să te aștepte mâine dimineață, spuse ea. Între timp, voi

continua să sun pe insulă, prin radio-telefon. Dacă nu-i prind înainte de sosirea dumitale, nu va trebui decât să le spui că te-am trimis eu.

După ce părăsi agenția, Juliet porni agale pe trotuar, până când lumina orbitoare a soarelui o făcu să-și pună ochelarii negri. O domina un neobișnuit sentiment de împlinire. Prima ei slujbă! Iar ușurarea era atât de mare încât o lua cu amețeli. Într-adevăr, nu era decât un angajament temporar, dar dacă se achita onorabil, cine putea ști unde avea să ajungă în continuare? Domnișoara Posenby sugerase că, după ce termina, ar fi fost posibil să primească o funcție în Corporația Bannerman. Juliet, pentru care impresionantul nume „Bannerman" nu însemna nimic, înțelegea totuși că, după părerea domnișoarei Posenby, aceasta era o ocazie prea bună pentru a o lăsa să-i scape.

A doua zi, în zori, Juliet se prezentă la aerodrom. Toate lucrurile pe care le avea, toate amintirile de la părinți și din copilăria ei, erau împachetate în cele două valize vechi, bălțate cu etichete din zeci de porturi ale lumii. Părinții ei făcuseră scufundări de pe coastele Australiei și ale ambelor Americi, iar Juliet era obișnuită să se deplaseze cu puține lucruri și să nu se agațe niciodată de bunurile materiale.

Fu îndrumată spre o cafenea mică din spatele aerodromului. Înăuntru se afla un singur client, care stătea rezemat de tejghea, bându-și cafeaua și flirtând cu chelnerița. Purta un trening și avea niște ochelarii de protecție agățați la centură.

Șapca îi stătea împinsă țanțoș pe creștet. Chipul, mai degrabă vesel decât arătos, exprima un anumit cinism în timp ce o privea apropiindu-se. Juliet se opri în fața lui.

– Domnul Tanner?

Pilotul înălță sprâncenele.

– Jack Tanner, dulceață, la ordinele lu' matale. Și presupun că ești pasagera mea, nu? Domnișoara... Welborn, așa-i? Văd că Mark are gusturi din ce în ce mai bune! Bine, scumpo, închină el cu ceașca, te felicit pentru victorie. Ai reușit să te-alegi c-un zbor până pe Tamassee.

Juliet se încruntă. În ceea ce-o privea pe ea, respectivul vorbea într-o limbă străină. Tocmai se pregătea să i-o spună, când Jack Tanner adăugă, arătând cu capul spre cele două valize, pe care și le lăsase lângă ușă:

– Văd că ți-ai adus cam multe bagaje.

– Îmi pare rău, se scuză ea rece. Sunt prea grele? Voi sta un timp pe insulă și nu am unde să-mi las toate lucrurile.

Tanner arcui o sprânceană.

– Cum zici tu, dulceață, da' am dus destul încoace și-ncolo pipițele lui Mark și acum e prima oară când văd una așa de stăpână pe sine. De obicei, nu-s chiar sigure cât de bine vor fi primite, da' văd că nu te prefaci, așa-i? Pur și simplu nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să-ți dea papucii. Cât de bine îl cunoști? Se știe că-i cam năzuros, mai ales în materie de femei.

Juliet îl privi fără expresie.

– Despre ce vorbești?

– Hai, domnișoară Welborn, te rog – nu te ține de fițe cu mine. Jack e vulpoi bătrân. Le-am văzut venind și plecând, da' dacă-ncerci să-mi spui că Mark te-a invitat, tare m-ar mai tenta

să-ți zic că mă minți în față. Mark nu-și invită femeile pe Tamassee – vin ele singure. E bârlogul lui și, când se retrage acolo, îi place să n-aibă bătăi de cap.

– Cred că ești nebun, replică Juliet cu o voce de gheață. Mă duc acolo să lucrez, nu ca să dau probă pentru un post de amantă a domnului Bannerman! M-a trimis Agenția de Plasare Posenby. Credeam că știai toate astea! adăugă ea iritată. Dar, dacă nu mă crezi, sau ai vreo obiecție să mă duci pe Tamassee, din cine știe ce motiv, îți propun să iei telefonul de-acolo și să vorbești cu domnișoara Posenby personal. Îți va spune ea tot ceea ce vrei să știi, sunt sigură.

Tanner păru surprins.

– Adică, vrei să zici că-i pe bune? Mi-au zis mie ăia de la birou că vine cineva de la Posenby – o dactilografă, cred – da' nu arăți deloc a așa ceva. Când te-am văzut, am crezut că-i doar o fentă ca să ajungi pe insulă. Femeile îi fac mereu poante din-astea lui Mark, săracu'...

– Da, știu, spuse ea rece. Îl compătimesc pe domnul Bannerman. Înțeleg că-l hărțuiesc femeile și, sincer îți spun, găsesc că e jalnic. Cred că e un om prost ca noaptea, dacă nu-și poate rezolva mai bine problemele personale.

Jack Tanner păru cam șocat de aceste cuvinte, dar își plăti repede cafeaua și o urmă pe Juliet afară.

În timpul drumului, făcu tot posibilul pentru a se reabilita în ochii frumoasei lui pasagere.

Vorbi despre insula de care se apropiau. Tamassee avea cam treizeci și ceva de kilometri lungime și vreo șaisprezece lățime, în partea cea mai largă, surse de apă dulce și un sol

bogat, mănos. Insula fusese neocupată înainte de Războiul Civil, când și-o însușise un strămoș al familiei Bannerman, construise un conac cu ajutorul sclavilor și începuse să cultive trestie de zahăr. Acum, zahărul nu mai era atât de profitabil, iar Mark Bannerman, patronul corporației, locuia în State. Totuși, continua să revină la Tamassee și Bella Vista, casa strămoșilor lui, și făcuse mult pentru a-i ajuta pe locuitorii insulelor. Principalul era să creeze locuri de muncă pentru populație, dar acest lucru mergea dificil. De obicei, tinerii plecau de-acasă cât de curând puteau, spre insulele mari unde se găsea mai ușor de lucru. Cei care rămâneau pe loc lucrau pentru Bannerman Corporation sau erau bătrâni și copii.

Juliet asculta fascinată și, când Jack îi arătă în sfârșit insula Tamassee, în față, o privi cu interes. Avusese o istorie romantică și, din aer, arăta minunat. De un verde luxuriant, cu un drum alb care o străbătea pe toată lungimea, ca o panglică, strălucea ca o bijuterie pe catifeaua albastră a mării. Într-un capăt al panglicii se vedea acoperișul unei case mari, cu mai multe acareturi – Bella Vista. În celălalt se aduna un pâlc de clădiri cu forme și mărimi diferite. Acela trebuia să fie orașul sau satul pe care-l menționase Jack. Juliet observă că se afla în apropierea unei lagune care se curba grațios spre interior, formând un golf.

Elicopterul coborî spre un platou de aterizare din apropierea lagunei, unde se lăsă la pământ ca o pasăre stângace. Palele elicii se opriră treptat, iar Juliet coborî, cam înțepenită. Primul lucru pe care-l remarcă fu căldura înăbușitoare. Soarele, reflectat de nisipul alb și

aspru, era atât de orbitor încât o dureau ochii, în pofida ochelarilor. Pe buza de sus și frunte începură să-i iasă broboane de transpirație. Își căută o batistă în poșetă.

În timp ce stătea ezitând astfel, cu respirația îngreunată, văzu o întindere de nisip alb și curat, mărginită de palmieri și vegetație de junglă. Un loc fusese degajat pentru o clădire joasă de piatră, cu acoperiș de tablă, care arăta cam ca un antrepozit. Un ponton prelung se întindea pe ocean și, la capătul lui, se legăna amarat un vas de croazieră, elegant și bine întreținut. Dincolo de antrepozit era parcat un jeep. Altă mașină nu se mai vedea, însă în apropiere fuseseră lăsate și câteva biciclete.

Deodată, din antrepozit apărură în fugă câțiva oameni. Jack, care tocmai cobora valizele, începu să dirijeze rapid descărcarea elicopterului. Când veni lângă Juliet, din clădire ieși un personaj scund și îndesat, care se apropie de ei.

– Bine, scumpă domnișoară Welborn, murmură Jack din colțul gurii. Nenea Jack a făcut tot ce putea pentru dumneata. De-acum încolo, te descurci singură!

Juliet, presupunând că noul-sosit era șeful ei, înaintă repede, cu un zâmbet nesigur, până când observă că de fapt era o femeie – ba mai mult, o femeie cu o expresie deloc primitoare pe fața ei bătută de vânturi și ploi. Purta blugi și fuma o țigară de foi lungă și neagră. Veni spre ei cu pași îndesați, încordată toată de enervare.

– Salut, Cora! strigă nonșalant Jack.

Femeia îl privi încruntată.

– Ce dracu' ai mai adus acum cu tine? întrebă ea cu o voce aspră. Știi ce-a zis Mark, că te concediază dacă-i mai aduci vreo femeie pe insulă! Iar asta n-o să-i placă deloc. Mai bine salt-o înapoi în rabla aia și du-o de unde-a venit!

– Nu, stai puțin, Cora, nu-i deloc ceea ce crezi... începu Jack, cam plouat.

Cora se întoarse spre Juliet.

– Cum ai reușit să-l convingi să te-aducă? se răsti ea. Domnul Bannerman vine pe Tamassee ca să aibă liniște și pace. N-are chef să se țină după el pân-aici toate matracucile!

– Cora, lasă-mă să vorbesc. Au trimis-o de la Posenby.

– De la Posenby? Agenția de plasare? întrebă Cora, vizibil neîncrezătoare. Pentru ce?

– A venit ca să dactilografieze pentru Mark.

– Nu cred! declară scurt Cora.

Între timp, Juliet se săturase să tot audă cum se discuta despre ea ca și cum nici n-ar fi fost de față, cum o jigneau pentru că era femeie și cum o bănuiau că se ținea după mulieraticul domn Bannerman până în ascunzătoarea lui de pe insulă. Lucrurile pe care le afla despre el îi displăceau tot mai mult. Ar fi preferat să facă ceea ce propusese Cora – să se urce în elicopter și să revină la domnișoara Posenby, pentru a-i spune că-i era imposibil să se angajeze. Dar nu-și putea permite un asemenea lux. Trebuia să obțină slujba cu orice preț. Așa că, refuzând cu încăpățânare să se lase intimidată, se răsti:

– Nici nu e nevoie s-o crezi! Nu știu cine ești dumneata dar, vrei, nu vrei, am fost angajată ca dactilografă pentru domnul

Bannerman. Probabil n-a considerat că era necesar să-ți ceară permisiunea înainte de a mă angaja, dar dacă așa crezi, n-ai decât să-l întrebi.

Fața aspră a Corei se acoperi cu pete roșii.

– Pentru informarea dumitale, sunt Cora Bannerman, o verișoară de-a șefului dumitale, domnișoară Nas-pe-Sus! mârâi ea. Datoria mea e să opresc persoanele nedorite și nepoftite. În plus, Mark îl are pe secretarul lui personal, Paul Bradford, și o dactilografă numită domnișoara Yeager. Amândoi sunt acum la Bella Vista. De ce te-ar fi angajat pe dumneata?

Juliet nu ezită. Dacă femeia nu știa nimic despre cartea lui Mark Bannerman, n-avea de gând să-i îmbogățească tocmai ea cultura generală.

– N-ai decât să-l întrebi, replică ea. Sau poate ai prefera să-i telefonezi domnișoarei Posenby? Dacă nu e nevoie de mine, mă pot întoarce cu domnul Tanner. Nu fac decât să aplic niște instrucțiuni.

Pentru prima oară, Cora păru nesigură.

– Asta-i tot ce fac, mormăi ea. Nu e vina mea că n-am primit nici o veste de la domnișoara Posenby.

– A spus că ieri n-a putut prinde legătura, cât timp eram eu la birou, dar urma să mai încerce azi.

– Ieri telefonul nostru a avut o problemă, iar azi am lipsit din birou toată dimineața, recunoscu Cora arțăgoasă. Cred că s-ar putea să se fi întâmplat așa.

Jack zâmbi.

– Deci, o lași să intre? întrebă el pe un ton obraznic.

Cora îl privi nesigură. Se vedea clar că ar fi preferat s-o expedieze pe Juliet înapoi, dar nu prea avea curajul să facă asta fără a cere permisiunea.

– Cred că e mai bine să rămână. Domnișoara Posenby nu ne-ar fi trimis-o dacă nu era totul în regulă.

– Perfect!

Jack se întoarse zâmbitor spre Juliet.

– Ei, scumpo, se pare că s-a aranjat.

O conduse spre jeep, unde șoferul aștepta deja la volan.

– Aș sta să văd cum îți place noua slujbă, dar azi sunt ocupat. Probabil ne vom vedea mâine, sau poimânine. Până atunci, ia-o ușurel și nu te chinui prea tare.

– Mulțumesc, domnule Tanner. Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Juliet, urcându-se în jeep.

– Jack, scumpo – Jack. Iar plăcerea a fost de partea mea. Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? „Domnișoara Welborn" sună așa de... așa de impersonal, parcă...

Pe buzele ei apăru un zâmbet fugar.

– Juliet. Îți mulțumesc încă o dată, Jack.

Ultima oară când îl văzu, Jack își arunca șapca în sus, cu un zâmbet încântat pe față.

Capitolul 2

Jeepul nu trecu prin oraș ci îl ocoli, luând-o pe un drum de coastă. După câțiva kilometri, șoferul coti spre interior, intrând pe o poartă care ducea la o alee umbrită de ramuri de pe care atârnau fâșii unduitoare de mușchi spaniol.

Când jeepul se opri în fața unui conac cu coloane albe care părea desprins de pe platoul filmului „Pe aripile vântului", lui Juliet i se opri respirația. Bella Vista își merita numele – vederea era superbă, magnifică de-a dreptul. Printr-un pasaj deschis la capete care trecea prin centrul casei, Juliet zări valurile și plajele însorite, în timp ce peluzele tunse îngrijit și rondurile de flori multicolore din fața casei se întindeau sub copaci bătrâni și maiestuoși.

Șoferul parcase în fața ușii. Coborî și o ajută și pe ea.

– Dacă luați loc pe verandă, domnișoară, eu mă duc s-o caut pe menajeră. Se numește Mai. Îmi va spune unde să vă duc bagajul.

Pe veranda umbrită se aflau câteva balansoare de modă veche, acoperite cu perne de creton dolofane. Juliet se așeză în cel mai apropiat, ridicându-și fața spre briza care adia prin frunzișul copacilor. Domnea o atmosferă odihnitoare și relaxantă.

„Cred c-o să-mi placă aici", își spuse ea, exultând. Pentru prima oară de la moartea părinților ei, începea să se simtă liniștită.

Un zgomot de pași o făcu să întoarcă brusc capul.

De după colțul casei apăruse un bărbat. Era îmbrăcat prea neglijent pentru a fi un grădinar, într-o pereche de blugi tăiați, lăsați pe șolduri, niște adidași jerpeliți și nimic mai mult. La vederea ei se oprise brusc. Acum începu să urce încet treptele.

– Cine ești dumneata? întrebă el scurt.

Juliet ridică bărbia, sperând ca expresia ei dezaprobatoare să-i exprime impresia despre ținuta lui. Bărbatul era înalt, nu avea nici un dram de grăsime pe trup, iar prin părul blond și aspru îi străluceau șuvițe aurii, decolorate de soare. Nu-i putea distinge expresia, ochii fiindu-i acoperiți de o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, dar mușchii încordați ai obrajilor indicau că gura fermă, cu buze precis conturate, i se crispase de iritare. Era unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care-i văzuse Juliet vreodată, emanând o aură de sex-appeal masculin accentuată de goliciunea aproape totală a trupului. Juliet simți o undă de ostilitate spontană. Se încordă, acut conștientă de pieptul musculos și gol, acoperit cu un păr bogat care se îngusta spre ombilic, după care dispărea sub betelia șortului de blugi. Buzele bărbatului se arcuiră sarcastic, iar Juliet își dădu seama că îl studiase prea stăruitor. Roșind, își mută privirea.

– Te-am întrebat cine naiba ești!

Surprinsă de violența din tonul lui, Juliet tresări. Pentru prima oară, îi trecu prin minte că putea să fie șeful ei, misteriosul domn Bannerman. Omul își scoase ochelarii, iar Juliet văzu că avea ochi cenușii – și reci ca gheața.

– Dumneavoastră... sunteți... domnul Bannerman? întrebă ea, șovăitor.

Buzele bărbatului se subțiară.

– Da. Și te întreb pentru a treia oară: cine ești dumneata?

– Juliet Welborn. Am venit aici ca să lucrez pentru dumneavoastră. Sunt dactilografa pe care ați solicitat-o, spuse ea, cu o grabă nervoasă.

Ochii lui Bannerman o dezbrăcară jignitor de rapid.

– Faci pe glumeața cu mine? întrebă el rece. Cine te-a trimis de fapt? Societatea locală de animatoare?

– Ce... ce-ați spus? murmură Juliet, cu răsuflarea tăiată.

– Ce-ai auzit.

Bannerman își puse ochelarii de soare la loc, reluându-și înfățișarea dezumanizată. O privea cu un dispreț detașat, ca pe o omidă târându-se pe balustrada verandei.

– Cred că, neputând cumpăra insula, mafia s-a hotărât să mă înmoaie trimițându-mi o femeie pentru a mă face să mă răzgândesc.

– Ma... mafia? se bâlbâi uimită Juliet.

– Nici o șansă! Oi fi tu o gagicuță drăgălașă, dar mie nu-mi mută nimeni gândul. Poți să le spui chestia asta șefilor tăi.

– Nu... nu știu despre ce vorbiți... șopti ea cu voce pierită.

Privirea lui Bannerman deveni tăioasă.

– Poate că nu știi într-adevăr, mormăi el. Poate că nici nu ți-au spus. Dar va trebui să-ți oferi trupul pe la alte porți. Dacă vrei, poți să-ți lași cartea de vizită la plecare și-am să te caut eu, când mai trec prin oraș. Atunci voi avea mai mult timp.

– Domnule Bannerman, spuse încet Juliet, am venit aici ca să lucrez pentru dumneavoastră.

– Nu zău? Iar eu îți spun că nu... vreau... să lucrezi... pentru... mine, distanță el cuvintele, accentuând jignitor verbul. Ai bătut drumurile de pomană, așa că du-te înapoi, urcă-te în șalupă, sau cu ce-oi fi venit până aici, și spune-i șefului tău că nu ține.

Juliet privi nesigură spre jeep, apoi din nou spre Bannerman.

– Așa să-i spun domnișoarei Posenby? întrebă ea, fără inflexiuni.

Mâna lui Bannerman o apucă de încheietură, strângând-o ca într-o cătușă, și o ridică smucit în picioare.

– Domnișoara Posenby de la agenție? mârâi el.

– Mă doare! scânci Juliet, care avea senzația că i se sfărâmau oasele mâinii. Da, da...! țipă ea, gemând când strânsoarea deveni și mai puternică.

– Deci așa ai trecut de Cora! scrâșni printre dinți Bannerman. Da' știu că șefii tăi nu se-ncurcă! Va să zică, au aflat că folosesc agenția Posenby pentru angajări? Până-ți verificăm noi povestea, cred că intenționai să te instalezi cu succes în patul meu, nu?

În clipa când Bannerman îi eliberă brațul, Juliet o luă la goană pe scară, până dincolo de jeep, unde se opri tremurând, gata să fugă dacă bărbatul mai făcea un singur pas spre ea.

– Mitocan încrezut! se răsti. Cred că ești nebun, și dumneata și toți de pe insula asta! Numai insulte și insinuări aud de la voi, de când am ajuns la aeroport și l-am cunoscut pe pilotul ăla! Pe ce lume trăiți, tu și gorilele tale, de credeți că orice fată în căutare de slujbă nu visează decât o șansă ca să-ți sară tocmai ție în pat? Mare te mai crezi! Ei bine, băiete, am o surpriză pentru dumneata! Mă dezgusti! Personal, n-aș lucra pentru dumneata nici dacă ai fi ultimul bărbat rămas pe Pământ!

Bannerman își agăță degetele mari în buzunarele blugilor și zâmbi sardonic, strâmbându-și buzele subțiri.

– Oricât ar fi de sfidătoare declarația asta, tot nu mă tentează să-ți primesc provocarea, spuse el tărăgănat. Vreau să te urci în jeep și să dispari de-aici. Și ai face bine să nu te mai întorci. În caz că nu înțelegi engleza oamenilor de rând, asta înseamnă că te-alung de pe insulă în șuturi – și pentru totdeauna! Sper că șalupa șefului tău încă n-a plecat, pentru că altfel va trebui să înnoptezi la aer curat!

– Va fi o plăcere! replică Juliet.

Chiar atunci, în ușă apăru șoferul, urmat de o femeie înaltă și distinsă, cu părul strâns într-un turban și un șort imaculat peste fusta evazată.

– Sam! Doamna pleacă. Du-o înapoi de unde ai luat-o și las-o acolo, cu bagaj cu tot. Am s-o sun pe domnișoara Cora ca s-o anunț.

– Am înțeles.

– Bon voyage! îi mai ură el sardonic lui Juliet și se întoarse hotărât spre casă.

Drumul înapoi fu un infern, Sam părând să se răzbune pentru tonul furios pe care îi vorbise șeful lui. Când opri jeepul lângă antrepozit, Juliet observă că elicoptrul nu mai era acolo. I se frânse inima. Până atunci încă nu-și dăduse seama cât de mult se baza pe sprijinul moral al lui Jack, nici cât de singură avea să se simtă la vederea heliportului pustiu. Se uită în jur după Cora și observă că lângă vasul de croazieră din capătul pontonului acostase un vaporaș ruginit și murdar de ulei, cu un aspect deprimant.

În acel moment, Cora ieși pe ușă. Fără a o învrednici pe Juliet nici măcar cu o privire, ordonă pe un ton poruncitor:

– Sam! Du bagajele alea pe Lazy Lou! Domnișoara Welborn pleacă cu căpitanul Smith.

– Ia stați...! interveni Juliet, dând să-și ia bagajele. Cine-a spus că plec?

Cora o privi cu dispreț.

– Mark a dat telefon adineaori și mi-a spus că nu știe nimic despre dumneata. Povestea cu domnișoara Posenby e o minciună. Nu știu ce urmărești, domnișoară Welborn – sau cum te-oi fi numind – da' aici n-o să ținã. Suntem obișnuiți cu toate șmecheriile folosite pentru a ajunge pe insula asta. Pleci cu primul mijloc de transport, care întâmplător e Lazy Lou. Căpitanul Smith a acceptat să te ducă înapoi, ceea ce e spre norocul dumitale, pentru că altfel ți-ai fi petrecut noaptea pe plajă.

Un bărbat îmbrăcat în maiou murdar și pantaloni jegoși, cu picioarele desculțe și înnegrite, ieși agale din magazie. Enorm de gras, avea ochi mici și răi, pierduți între falduri de osânză. La vederea lui Juliet, se căscară cât de mult le permitea grăsimea din jur.

– Asta-i pasagera? întrebă el, uluit.

– Mhm. Ai vreo obiecție? zâmbi subțire Cora.

– Pe dracu'! Mai mișto ca-n visele mele!

Ochii îi dispărură, în timp ce scotea un chițăit care trecea drept râs.

– Da' bine-o să ne mai dăm noi în bărci – pă bune adică, nu-așa, puișor? adăugă el, hlizindu-se spre Juliet.

Respirația lui încinsă și viciată o făcu pe Juliet să se smucească din loc.

– Nu merg cu dumneata, spuse ea răspicat. Unde-i elicopterul? Mă voi întoarce așa cum am venit, cu domnul Tanner.

Cora se întunecă la față.

– Elicopterul e proprietatea firmei Bannerman și se află sub direcția mea, spuse ea pe un ton arogant. A plecat și, oricum, ai să pleci înainte de întoarcerea lui, mâine dimineață, curvișină snoabă ce ești!

Fața îi era implacabilă, cu o lucire victorioasă în ochi, care arăta cât de mult îi plăcea să-și savureze puterea.

Juliet se așeză ferm pe valiza cea mai mare.

– Nu mă mișc de-aici, spuse ea cu hotărâre. Domnul Bannerman știe ce încerci să faci?

Cora se înroși la față de furie.

– Mi-a telefonat și a spus că n-ai ce căuta aici și să iau măsuri ca să părăsești insula! Întâmplător, altă cale nu există! S-ar putea să ți se ceară să muncești pentru a-ți plăti voiajul, adăugă ea cu subînțeles, dar pentru o cucoană cu talentele dumitale asta n-ar trebui să pună probleme. Știi, continuă cu venin, voi, puștoaicele, sunteți toate la fel,

credeți că dacă aveți o mutră și-o caroserie ca lumea, puteți lua de sus o iapă bătrână ca mine. Abia am așteptat o ocazie să dau și eu nițel cu copita și se pare că mi s-a ivit! Până să ajungi acasă, o să-ți pară rău c-ai încercat să te strecori pe insula asta!

– M-a trimis aici domnișoara Posenby! insistă Juliet, disperată.

Cora nu-i luă în seamă cuvintele.

– Ai de gând să te urci la bord ca o doamnă, sau vrei să te ia pe sus vreo doi băieți de pe-aici? Mie mi-e totuna. De fapt, cred că m-aș distra grozav să te văd cărată ca un sac.

Juliet se ridică în picioare.

– Merg singură, spuse ea, cu voce amorțită.

În pofida caniculei, tremura, dar porni spre debarcader, ținându-și capul sus.

În timp ce se apropia de Lazy Lou, văzu că nava era și mai degradată decât păruse de la distanță. Pe alocuri, puntea era complet mâncată de rugină și peste tot zăceau echipamente de pescuit, lăzi, butoaie și o găleată cu momeală plină de sânge, în jurul căreia forfoteau muște albastre, grase. Singurul marinar de la bord era un individ care îi rânjea strâmb, cu balele curgându-i. Juliet se opri brusc și se întoasre spre grăsanul care o urma îndeaproape.

– Nu mă urc pe vasul ăsta!

Când vru să pornească înapoi, căpitanul Smith îi tăie calea, cu picioarele depărtate și capul coborât, ca un taur. Chipul unsuros îi sclipea în lumina soarelui, iar expresia înfierbântată de poftă din ochii lui mici și răi o făcu pe Juliet să încremenească.

– Ba ai să te urci, fetițo, spuse el încet. Cora mi te-a promis. Altundeva n-ai un-să te duci. Sau vii cu mine, sau o iei de-a-notu'!

– Foarte bine, atunci am să pornesc înot! replică Juliet cu curaj, strângând pumnii. N-am de gând să plec de-aici cu dumneata. Până mâine, când vine Jack Tanner, n-am să mă mișc din loc. Iar dacă vă atingeți de mine, dumneata sau femeia aia, sau vă puneți oamenii să-mi facă ceva, am să vă bag pe toți în pușcărie pentru răpire!

Căpitanul se retrase, încurcat.

– Io nu te silesc... mârâi el. Cora a dat ordin...

– Atunci fă bine și dă-te la o parte. Sunt cetățean american și am dreptul să refuz, dacă nu vreau să te însoțesc. Așa spune legea! adăugă ea, pentru siguranță, bănuind că Smith nu se avea tocmai bine cu poliția.

– Ia mai descurcați-vă singure, voi două! mormăi căpitanul Smith. Zi-i că aștept cinci minute ca să te convingă, și pe urmă plec!

Gâfâind, Juliet porni înapoi în lungul pontonului. Pe drum îl întâlni pe Sam, care venea cu bagajele.

– Întoarce-te și du-le înapoi, ordonă ea.

Sam își dădu ochii peste cap. Tonul tăios al lui Juliet părea să-l fi impresionat, căci ezită, vizibil nesigur, după care lăsă valizele jos și rămase în așteptare.

Când Juliet ajunse în fața ei, Cora era roșie de furie dar, înainte de a spune ceva, tânăra vorbi prima.

– L-am prevenit pe domnul Smith că va suporta rigorile legii, iar acum te previn și pe dumneata, spuse ea cu mult calm. Nu mă urc – repet, nu mă urc – pe vasul ăla. Știi ce fel

de om e căpitanul și ce mi se va întâmpla dacă mă duc cu el. Nu cred că un om cu reputația domnului Bannerman ar tolera așa ceva. El, cel puțin, trebuie să știe că vă pot da în judecată pe toți pentru răpire dacă mă urcați pe vas cu forța, împotriva voinței mele. Am de gând să rămân aici până mâine, când va veni Jack Tanner. Atunci voi părăsi insula cu cea mai mare plăcere și te asigur că n-am să mai revin niciodată.

– Dacă rămâi, va trebui să dormi pe plajă. Voi avea grijă să nu te primească nimeni.

Juliet o privi cu dispreț.

– Am să mă culc bucuros pe plajă. Oricum nu sunteți decât o adunătură de obsedați, cu toții, și n-am nici un chef să mă închid în casă cu nici unul dintre voi!

Îi întrerupse un strigăt din ușă. Unul dintre lucrători îi făcea Corei cu mâna.

– Domnișoară Cora, la telefon!

Juliet îi făcu un semn lui Sam, care se apropie în fugă, zâmbind, cu bagajul.

– Încotro, domnișoară?

– Aici, deocamdată. Pe urmă, du-te și spune-i acelui... acelui căpitan Smith... – continuă ea, cu un fior – să plece. Rămân aici peste noapte.

– Am înțeles! zâmbi Sam și mai larg, în timp ce o lua la fugă spre nava acostată. Se vedea clar că rareori reușea cineva să-i țină piept Corei, iar încântarea lui Sam îi sugera lui Juliet cât de populară era sora lui Mark Bannerman printre angajații ei.

Se așeză pe bagaj, înainte de a i se înmuia picioarele sub trup. Mai avea de rezolvat problema următoarelor douăzeci și

patru de ore, până la întoarcerea lui Jack. Poate că Sam i-ar fi recomandat un loc unde să se ducă, dacă reușea să-l întrebe fără știrea Corei. Simți un junghi nervos în stomac când femeia ieși din magazie, apropiindu-se. Se ridică, impunându-și să-și păstreze calmul. Lazy Lou plecase deja, iar Cora nu mai avea cu ce s-o amenințe.

Când ajunse lângă Juliet, femeia avea o expresie de nepătruns.

– Bine, ai câștigat, spuse ea scurt. Rămâi.

– Poftim?

– La telefon era domnișoara Posenby. Mi-a spus despre slujba dumitale. S-a produs o confuzie, adăugă ea pe un ton sfidător, și nu din vina mea. Nu pentru Mark era vorba să lucrezi, ci pentru fratele lui mai tânăr, James. De ce nu mi-ai spus? o întrebă, cu reproș.

– Fiindcă nici eu n-am știut, răspunse Juliet. Dar asta nu mai are nici o importanță. Nu voi rămâne aici și n-am să lucrez pentru nimeni. Am de gând să părăsesc insula asta cu primul mijloc de transport civilizat care se va ivi.

– Lasă, că nu mai e cazul, mormăi Cora, ursuză. Am vorbit și cu James. Cred că nici măcar nu i-a pomenit lui Mark că-i ceruse domnișoarei Posenby să-i găsească o dactilografă. Știi, el e om de știință și-i cam distrat. Oricum, te așteaptă, așa că te trimit acolo cu bagajul. Te va duce Sam.

– Degeaba, ți-am spus că nu rămân și vorbesc serios, domnișoară Bannerman! Fratele domnului Bannerman n-are decât să-și găsească altă dactilografă. Nu vreau să am de-a face nici cu el, nici cu altcineva de pe insula asta.

– Cum poftești, replică batjocoritor Cora. Dar închid magazia în vreo cinci minute.

Își consultă ceasul-brățară bărbătesc de la încheietura groasă și pistruiată a mâinii.

– Mă duc acasă să mănânc și să-mi fac siesta. Toate se închid pentru vreo două ore, iar la noapte nu va fi deschis nimic. Capătul ăsta al insulei e întunecos ca iadul. Când ai să stai singură pe plajă, murind de foame și de sete, și dârdâind de frig, să nu uiți că ți-am oferit un loc unde să te duci.

– De ce încerci să mă șantajezi așa? întrebă Juliet. Crezusem că ardeai de nerăbdare să plec. Dumnezeu e martor cât ai încercat să scapi de mine.

– Personal, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să nu te mai văd, dar James a vorbit cu domnișoara Posenby și te așteaptă. Se pare că ai lucrat pentru un savant pe care el îl admiră. Dacă nu apari, va cere să afle motivul pentru care nu vii și, din păcate, când James dorește ceva, obține, adăugă ea, cu un zâmbet disprețuitor. Mark i-ar da și luna de pe cer, dacă ar cere-o, așa căăă...

Se opri, ridicând din umeri.

– Așa că, dacă nu rămân, domnul Bannerman ar da vina pe dumneata? înțelese Juliet. Ar fi trebuit să fii la datorie pentru a primi mesajul domnișoarei Posenby, sau cel puțin s-o întrebi, înainte ca ea să mă trimită la Bella Vista! Cred că ți-e cam frică, adăugă ea și, văzându-i roșeața din obraji, înțelese că o nimerise bine. Ei bine, felicitări, ai reușit să mă sperii. N-aș lucra cu fratele domnului Bannerman nici pentru un milion de dolari. Pur și simplu nu vreau să mai ajung în apropierea lui.

– N-ai lucra pentru Mark, insistă rugător Cora. Probabil că nici n-ai să-l vezi. James locuiește la o milă distanță de Bella Vista. Înțelegi, lucrează cu delfinii și nu iese din laborator săptămâni de-a rândul. Ce zici? continuă ea, deznădăjduită. Îți promit, dacă nu-ți place acolo, am să-i telefonez lui Jack Tanner să vină după dumneata imediat.

Juliet o privi fără convingere. Desigur, James putea să fie la fel de nesuferit ca fratele lui, dar se cam îndoia. În primul rând, era om de știință, iar aceștia nu se comparau cu magnații macho și aroganți.

Dar cel mai important era faptul că lucra cu delfinii, iar Juliet dorea acea slujbă. Cu o asemenea muncă s-ar fi simțit la largul ei și, dacă dădea rezultate bune, i-ar fi crescut enorm încrederea în sine. Pe neașteptate, luă o decizie.

– Foarte bine, mă duc să văd care e situația.

După care, pentru a n-o lăsa pe Cora să creadă că marcase vreun punct, o preveni:

– Domnișoara Posenby mi-a spus să fac o încercare, iar dacă nu-mi place slujba, am s-o anunț.

Construcția joasă de beton, ridicată aproape după același plan cu laboratorul tatălui ei, părea ciudat de familiară. Avea bazine pentru delfini, o platformă de observație, o pasarelă spre ocean – toate, atât de cunoscute! Iar deasupra unui bazin stătea aplecat un bărbat care ar fi putut să fie tatăl ei. Pentru prima oară în ziua aceea haotică și tulburătoare, Juliet începu să se simtă mai liniștită.

Omul era slab și bronzat, îmbrăcat cu pantaloni scurți și decolorați, de doc, și o cămașă largă. Lua însemnări într-un blocnotes, dar la auzul jeepului întoarse repede capul. Ochii lui albaștri o priviră nesigur prin ochelarii cu rame de baga, parțial acoperiți de o șuviță de păr șaten deschis. Juliet nu distingea nici o asemănare cu fratele lui, decât poate în colorație. Pe când tânărul venea spre ea, cu poalele cămășii fâlfâindu-i, Juliet mai văzu că nu mai avea nici un nasture. În pofida nemulțumirii pentru felul cum fusese tratată în ziua aceea, fu mișcată; ciudatul cercetător semăna atât de mult cu tatăl ei!

– Domnișoară Welborn!

Când ajunse în fața ei, zâmbi și începu să-i scuture mâna aproape înainte ca Juliet să se fi dat jos din jeep.

– James Bannerman, la ordinele dumneavoastră! Nici n-aveți idee cât mă bucur. E atât de emoționant să cunosc o persoană care a lucrat cu David Graham!

După câte se părea, domnișoara Posenby nu-i spusese că Juliet era fiica acestuia.

– Mă simt privilegiat să găsesc pe cineva care poate înțelege tot ceea ce încerc eu să realizez aici. L-am... l-am admirat pe doctorul Graham și știu că v-a instruit bine.

Chipul lui slab și bronzat strălucea de entuziasm.

– Și când mă gândesc că l-ați ajutat să scrie „Populația delfinilor“...! E... e cel mai emoționant lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

Juliet nu-și putu stăpâni râsul. Primirea aceasta, după toate refuzurile și insultele cu care fusese gratificată, îi refăcea cu succes respectul de sine.

– Mi-ați mai spus, zâmbi ea, încercând să coboare din jeep și în același timp să-și elibereze mâna. Era obișnuită cu asemenea efuziuni sentimentale. Și tatăl ei fusese la fel. Putea fi absolut fermecător când întâlnea o persoană care-i împărtășea interesele, în pofida faptului că nu avea talentul de a conversa despre nimicuri.

– Veniți, veniți, se agită James. Vreau să vă arăt delfinii. Am patru și cu unul, în special, am făcut progrese uimitoare în privința comunicării. Trebuie să vedeți...

– Mai târziu, îl întrerupse indulgentă Juliet, vorbindu-i aproape ca unui copil. Mai întâi aș vrea să mă spăl și să mănânc. Probabil că și dumneavoastră vă e foame.

James o privi cam surprins.

– Nu cred... că mi-e, spuse el nesigur, deși am impresia că n-am luat prânzul.

Apoi zâmbi.

– Îmi pare rău... vă rog să-mi scuzați lipsa de politețe. M-am lăsat în voia entuziasmului. Oricum, trebuie să vă îmbrăcați cu ceva mai potrivit înainte de a vizita delfinii. Veniți în casă s-o cunoașteți pe Lallie, menajera mea.

Opinia lui Juliet despre Lallie suferi o grea lovitură când intră în livingul casei, unde părea să se afle și laboratorul lui James. Privi pieziș mormanele de cărți și periodice îngrămădite pe toate suprafețele disponibile, în dezordine și praf. În fața aparatului stereo dintr-un colț, un teanc de discuri se înclina gata-gata să se răstoarne. Totul era plin de praf, la care se mai adăuga și un coș de gunoi care dădea pe din afară de plin ce era.

Prin contrast, bucătăria mică și luminoasă era imaculată și plină de o aromă delicioasă care ieșea dintr-o oală în clocot pe aragaz. Lallie era o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o uniformă sobră. Când se făcură prezentările, îi strânse lui Juliet mâna, cu un zâmbet rezervat.

– E gata masa, Lallie? întrebă vag James.

– E gata de mult, domnule James. Nu mai țineți minte? V-am anunțat.

– A... Da, desigur... Ăă... unde-ai instalat-o pe domnișoara Welborn?

Lallie îl privi nedumerită.

– N-am decât un loc unde s-o instalez, adică în camera mea. Nu mai țineți minte? Ați spus că pot pleca acasă în fiecare seară.

James se lumină la față.

– A, da, așa e. Veți folosi camera lui Lallie, domnișoară Welborn. Vă arată ea unde e.

Juliet se uită spre Lallie, care îi susținu privirea, indiferentă.

– Veniți, domnișoară, să vă conduc.

O duse pe Juliet într-o cameră cu vedere spre ocean. Conținea o garnitură de mobilier simplă, de dormitor, patul fiind acoperit cu o cuvertură albă, iar perdelele de tifon fâlfâiau în briza mării. Alături se afla o baie cu un duș. Totul strălucea de curățenie.

– V-am eliberat toate sertarele și debaraua, o informă Lallie, deschizând o ușă. Și am pus un așternut curat, iar în baie sunt prosoape și săpunuri noi. Domnul James a spus că veți sta aici cam șase luni.

Când Juliet ezită, Lallie se grăbi să adauge:

– Cu cât stați mai mult, cu atât e mai bine pentru mine. Mama mea o duce cam rău cu sănătatea de-o vreme-ncoace și are nevoie de mine acasă cât se poate de mult.

– Nu voi sta mai mult decât e necesar ca să terminăm cartea, cred, dar încă nu m-am angajat că voi începe, îi explică Juliet.

Privirea nedumerită a lui Lallie o făcu să adauge, pe un ton defensiv:

– Mai întâi trebuie să se lămurească o mulțime de probleme...

– Dacă vă temeți să stați aici singură cu el, asta nu e nici o problemă! declară Lallie fără ocolișuri. N-o să vă dea de furcă. Doarme cam prost, iar când n-are somn ascultă discuri. Și trebuie să fie adus cu forța la masă. Nu mă lasă să mă ating de lucrurile lui, dar altfel e cel mai drăguț om pentru care am lucrat vreodată, poate cu excepția fratelui său, domnul Mark.

Juliet se crispă.

– Sper să nu am nimic de-a face cu el!

Uimirea lui Lallie crescu.

– Chiar așa...? Ei, nici o grijă, n-aveți de ce să-l vedeți pe domnul Mark. Vorbește în fiecare zi la telefon cu fratele lui, dar respectă discreția domnului James și-l lasă în pace. Atâta numai că nu-l vedem pe domnul Mark așa de mult cum ne-ar plăcea. Mare păcat...

Juliet nu era surprinsă de simpatiile lui Lallie. Era firesc ca majoritatea oamenilor de pe insulă să-l placă pe Mark Bannerman. Pe ei nu-i trata ca pe o nepoftită care sosise pe neașteptate ca să-i invadeze viața intimă. Iar dacă urma să

rămână acolo, probabil ar fi fost mai înțelept să-și măsoare cuvintele în privința lui Mark Bannerman. Mama ei o învățase întotdeauna să pășească prudent pe teren necunoscut – la început cel puțin.

Își privi bagajele, schimbând diplomatic subiectul.

– În fine, indiferent dacă plec sau rămân, am nevoie de un duș și de un prânz. Dar voi aștepta să discut cu domnul Bannerman înainte de a hotărî ce-am să fac în continuare.

Lallie înțelese aluzia, iar Juliet își adună lucrurile și intră în baie să facă duș. Când în sfârșit ieși din dormitor, îmbrăcată cu o bluză crem și o fustă maro, se simțea o cu totul altă persoană. Își strânsese părul într-o coadă de cal, iar pielea îi strălucea de curățenie și prospețime. James, înălțând privirea la apariția ei, se ridică încet în picioare, cu o expresie surprinsă pe chip.

Lallie era mai bună ca bucătăreasă decât ca menajeră. Mâncarea era delicioasă – o salată de fructe proaspete, specialități marine și ceai de la gheață, iar la sfârșit magiun de afine cu frișcă groasă. Când termină, Juliet se simțea complet sătulă. Își dădea seama că masa fusese gândită anume astfel încât s-o țină pe loc.

În timp ce mânca, James nu vorbea, privind-o numai – dar era atât de absent, încât Juliet înțelese că de fapt se gândea la cine știe ce probleme complicate de-ale lui. După masă, însă, spre surprinderea ei, se ridică și luă inițiativa.

– Cred că e cazul să discutăm despre problemele profesionale înainte de a merge mai departe, domnișoară Welborn, începu el pe un ton pragmatic. Pentru început,

n-ai prefera să te numesc Juliet, iar dumneata să-mi spui James? E mult mai simplu, din moment ce vom lucra împreună. Și-apoi, Lallie mi-a spus că nu ești sigură dacă vei primi sau nu slujba asta...

Fruntea i se înnegură de îngrijorare.

– Sper că a înțeles greșit... Aș dori foarte mult să rămâi. Ciorna cărții e gata, dar am nevoie de cineva care să-mi pună materialele în ordine și, desigur, să le transcrie. Pari foarte competentă. Îmi dau seama că nu avem condiții de lucru prea strălucite, dacă asta te îngrijorează. Desigur, insula e destul de izolată, dar domnișoara Posenby m-a asigurat că ești obișnuită să lucrezi în asemenea condiții. Sau e încă un lucru pe care nu l-ai menționat...? adăugă el, neliniștit.

În loc de a-i răspunde la întrebare, Juliet se interesă:

– Când ai vorbit cu domnișoara Posenby despre mine?

– Azi-dimineață. A telefonat ca să întrebe dacă pari potrivită. Imaginează-ți cât de surprinsă a fost – ca și mine – că nu primisem nici o veste. A început să se agite și a insistat să-ți dau imediat de urmă.

– În legătură cu Cora, continuă Juliet. Era necesar să am de-a face cu ea?

– Deloc, răspunse James cu o privire complice. Lucrează ca funcționar cu aprovizionarea, la antrepozit, și se pare că e eficientă – cel puțin, Mark e de părerea asta – dar e clar că face uneori exces de zel.

Chipul său slab se înăspri, amintindu-i un moment lui Juliet de fratele lui.

„Ba bine că nu," își spuse ea cu înverșunare.

– Iar oamenii de la Bella Vista... continuă ea ezitant. Va trebui să am ceva de-a face cu ei?

Dacă fu surprins, James n-o arătă. Nesociabil din fire, probabil că și pe ea o considera la fel.

– Cum dorești, răspunse el serios. Dacă nu-ți place să ai relații cu alții, mie îmi convine. Nici mie nu-mi place. Dar... ăă... cred că ai nevoie de timp pentru... ăă... cumpărături și altele lucruri de pe continent, din când în când...?

Juliet răspunse afirmativ. Începea să prevadă programul de lucru care se profila, dacă se lăsa dominată de James. Avea să muncească douăzeci de ore pe zi, să doarmă pe apucate, să mănânce numai când cădea de pe picioare de foame. La fel lucrase și tatăl ei, dar Juliet nu avea de gând să i-o permită și lui James Bannerman. Așa că stabiliră din capul locului care erau orele de lucru și cele libere, după care James o conduse la bazinele delfinilor.

De fapt, era un singur bazin mare, cu porți care puteau fi coborâte, despărțind delfinii în spații separate. Pe moment, James se concentra asupra unei femele pe care o numise Jo și cu care căuta să stabilească un limbaj artificial, folosind un sistem care avusese succes în cazul cimpanzeilor. Cu grijă, coborî o tablă magnetică în apă. Era însemnată cu simboluri – un triunghi, un cerc și un pătrat. Jo trebuia să aplice peste fiecare simbol câte unul identic. Sub privirea fascinată a lui Juliet, Jo înotă înainte, împingând cu botul un cerc metalic, și îl potrivi la locul lui. După aceea, primi drept răsplată un pește.

James îi spuse că Jo și colegii ei știau deja să-și curețe rezervoarele, să răspundă la întrebări, atingând o minge roșie

pentru „da“ și una albastră pentru „nu“, și să-și folosească sonarul natural parcurgând cu succes un traseu cu obstacole, legați la ochi. Dar mai era mult până la a conversa efectiv cu ei printr-un limbaj artificial, recunoscu vesel James, precizând că în acest scop era necesar să-i învețe conceptul de limbaj în sine.

– Și te aștepți să reușești? întrebă Juliet.

– Desigur. Sunt în pragul unei mari izbânzi, replică el cu entuziasm.

În sinea ei, Juliet considera că acest lucru era imposibil. Ajunsese de mult la concluzia că fluierăturile, oftaturile și bolboroselile delfinilor nu erau decât atât și nimic mai mult: fluierături, oftaturi și bolboroseli. Și tatăl ei fusese de aceeași părere, deși respecta enorm inteligența delfinilor.

Indiferent cine avea dreptate, delfinii erau adorabili, își spuse Juliet, privindu-i cum se adunau la marginea bazinului.

Se hotărî. Era munca ei favorită. Se pricepea. Atunci, de ce n-ar fi rămas? În același timp, se întreba totuși dacă nu făcea o greșeală. Cel puțin două persoane – Mark și Cora Bannerman – nu o doreau acolo. Oare îi sfida numai de hatârul lui James, care-i amintea de David Graham? Pentru asta rămânea pe loc? Spera că nu – dar dacă așa era, hotărî ea fără tragere de inimă, atunci însemna că își moștenise mama mai mult decât crezuse.

Capitolul 3

După câteva zile, Juliet își formase o anumită rutină. Desfășura o activitate care-i făcea plăcere și îl simpatiza pe James. Lallie avusese dreptate – noaptea, când erau singuri în casă, nu crea nici o situație penibilă. Era un om agreabil și blând, surprinzător de permeabil la toate sugestiile pe care i le făcea ea în legătură cu cartea. Descoperi curând că, spre deosebire de David Graham, a cărui iubire pentru subiectul său de studiu strălucea orbitor din toate scrierile lui, stilul literar al lui James era amorf, greoi și obscur, poate și fiindcă atitudinea lui față de delfini rămânea strict științifică. Juliet se întreba de ce se mai deranjase să scrie cartea și nu fu surprinsă deloc să afle că fusese ideea lui Mark Bannerman. James o acceptase fără pasiune și-i mai spuse că fratele lui fusese inspirat de „Populația delfinilor", pe care o citise cu mare plăcere.

Pe de altă parte, James voia să-și folosească textele pentru o viitoare teză de doctorat. În unele momente se plângea că niciodată n-avea să-și realizeze obiectivele, în altele era plin de

entuziasm. Juliet descoperise că-i era cam greu să se adapteze după toanele lui, în perioadele când lucrau amândoi cu delfinii. Ea nu-i putea privi numai ca pe simpli subiecți ai unor experimente. Pentru Juliet, delfinii erau niște ființe inimoase și iubitoare, fiecare cu propria lui personalitate, și deși James nu-i putea vedea astfel, nu încăpea nici o îndoială cu privire la succesele încercărilor lui de a-i face să-i răspundă.

Juliet nu-i spusese că David Graham era tatăl ei vitreg. James o încuraja să-i vorbească despre teoriile și experiențele doctorului Graham, dar David Graham omul nu-l interesa deloc. Poate că și din acest motiv Juliet nu-i menționase nimic despre relația lor. Celelalte motive țineau de faptul că James era un Bannerman, precum și de ezitarea lui Juliet de a vorbi despre moartea părinților ei.

În urma tragediei, rămăsese cu o frică patologică de scufundări. În copilărie, devenise o scufundătoare cu experiență, dar acum simplul gând la adâncurile înșelătoare ale oceanului o paraliza. Nu avea nici o legătură cu înecul, ci numai cu teama de necunoscut. Înota fără probleme prin bazinele delfinilor, însă refuza să se gândească la ziua când James ar fi chemat-o la o scufundare în ocean.

Sam le aducea proviziile în fiecare săptămână și venea chiar mai des la câte o cafea cu Lallie, care era mătușa lui. Lallie îi spuse lui Juliet că Sam era și singurul taximetrist al satului. Când aveau nevoie de serviciile lui, o sunau pe Cora. Juliet, însă, prefera să n-o facă, iar într-o zi Sam îi dădu câteva explicații.

– Sper că nu mai sunteți supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat, domnișoară, îi spuse el cu blândețe. Nu făceam decât să respect ordinele.

– A, nu, în nici un caz, îl asigură Juliet. Te-am înțeles perfect.

– Domnișoara Cora e verișoara domnului Mark, așa că ea e șefa. Vreau, nu vreau, trebuie să-i respect ordinele, altfel rămân fără slujbă.

– Deci, vrei să spui că a încercat să mă alunge așa de pe insulă la ordinul lui, nu din propria ei inițiativă.

Sam stătu pe gânduri câteva momente.

– Aș zice că da, domnișoară. Deși poate că domnul Mark nu se aștepta să-l folosească pe căpitanul Smith. Domnul Mark e un om cinstit, și nu-l place pe căpitan – știu sigur asta.

– Dar Cora mi-a spus că-i aplica instrucțiunile, deci se pare că știa exact ce plănuia ea să facă, insistă Juliet cu înverșunare.

Sam ridică din umeri.

– Dumneavoastră oți fi știind mai bine, domnișoară, eu știu numai că mie nu mi-a plăcut deloc. Da' trebuia să respect ordinele domnișoarei Cora. Înțelegeți ce vă zic, nu-i așa, domnișoară?

– A, da, înțeleg perfect.

Văzându-i expresia în continuare tulburată, Juliet adăugă, pe un ton mai binevoitor:

– Crede-mă că te înțeleg, Sam. Dar cred că ar fi mai bine să nu te solicit. S-ar putea să nimeresc într-un moment când domnul Bannerman are nevoie de serviciile dumitale.

Sam o privi cam surprins.

– Nu știați, domnișoară? Domnul Mark a plecat. A părăsit insula în aceeași zi când ați venit dumneavoastră, pe seară.

Juliet îl privi cu ochi mari, ușurată, surprinsă și dominată de multe alte emoții contradictorii.

– Nu, nu știam, spuse ea într-un târziu. A plecat... pentru totdeauna?

– Pentru totdeauna? repetă încet Sam. Domnul Mark nu pleacă niciodată pentru totdeauna. Uneori lipsește mai mult, alteori mai puțin, dar mai devreme sau mai târziu tot se întoarce. Nu, domnișoară, aș zice că domnul Mark a plecat pentru un timp – dar pentru totdeauna, niciodată.

A doua zi, Juliet făcu un nou pas. Luând mătura ca pe o armă, cu un pămătuf de șters praful în cealaltă mână, atacă livingul, începând să măture, să șteargă și să pună totul în ordine. Sub privirile uimite ale lui Lallie, umplu doi saci cu gunoaie și îi cără afară, unde le arse pe toate. Revenită în casă, organiză toate hârtiile în dosare, mape și plicuri de manila, iar în seara aceea, pentru prima oară de la sosirea lui Juliet, Lallie putu pune masa în sufragerie.

Evident, James începu să urle deznădăjduit când văzu ce se întâmplase, dar Juliet îl liniști imediat, arătându-i dosarele. Totuși, James continuă să bombănească, atât în seara aceea cât și a doua zi, deși îi cam pierise energia.

În dimineața următoare, lucrau cu delfinii, când James abordă din nou subiectul.

– Uneori, parc-ai fi mai rea decât Mark. Și el se poartă cu mine ca și cum aș avea cinci ani.

– Uneori, te porți de parcă ai avea cinci ani, James, i-o întoarse scurt Juliet. Ai nevoie de cineva care să-ți poarte de grijă. Lallie consideră că nu are autoritatea de a te sili să-ți iei mesele la timp, sau să te culci la ore fixe.

– Se pare că va trebui să stai mai mult aici, spuse el, cu o privire complice. Când vei pleca, am să rămân fără nici un ajutor, Juliet. La asta te-ai gândit vreodată? Ai reușit să mă faci să devin complet dependent de tine. Numai tu ești de vină!

– A, nu, băiete, nu arunca vina în cârca mea! răspunse sec Juliet. Nu m-am angajat ca guvernantă. Dacă vrei așa ceva, îți propun să-ți cauți o soție.

James zâmbi. Era pentru prima oară când încercase să glumească, iar Juliet observă surprinsă cât de fermecător putea fi când voia.

– Întâmplător, candidezi pentru funcția asta? întrebă el zâmbind.

Juliet râse.

– Nu ți-ai putea permite o soție ca mine! spuse ea, cu o voce dezastruos de limpede, după cum avea să reiasă imediat. Aș fi prea costisitoare, chiar și pentru un Bannerman, așa că poți să mă excluzi din calcule! încheie ea, stropindu-l cu apă.

– Asta înseamnă că dacă oferă prețul te-ar putea interesa, domnișoară Welborn?

Glasul, răsunând de deasupra, era rece și sardonic, iar Juliet fu cât pe ce să cadă în bazin. Ridică privirea, surprinsă, de-a lungul trupului lui Mark Bannerman, de la pantofii marinărești și pantalonii de doc bleumarin cu dungă până la chipul serios, înghețat. Se adună pe picioare, simțind că, numai cu costumul de baie pe ea, se afla într-un dezavantaj net. Deși era absolut decent, pudibond chiar, în fața privirii cinice a lui Mark Bannerman avea senzația că purta cel mai provocator bikini.

– Mark! exclamă James, sărind în picioare, cu un zâmbet larg. Ce bucurie! Nu știam că urma să vii acasă. Ți-o prezint pe noua mea asistentă, Juliet Welborn. Dacă-ți mai amintești, am angajat-o chiar înainte de plecarea ta.

– Am cunoscut-o pe domnișoara Welborn, replică Mark posomorât.

Cu toate acestea, întinse mâna, spre surprinderea lui Juliet, pe care bunele maniere o siliră să i-o accepte. Privi prudentă un moment mâna întinsă, după care în ochi îi apăru un licăr vesel.

– Mă scuzați... murmură ea politicos.

Ținea în mână un pește pentru delfinul cu care lucrau. Îl aruncă înapoi în găleată și întinse mâna, cu o expresie gravă.

Fără nici un comentariu, Mark Bannerman i-o strânse, apoi se lăsă pe vine și-și clăti propria mână în apa din bazin.

– Iei masa cu noi, nu-i așa, Mark? întrebă James cu însuflețire.

– Cu plăcere, răspunse fratele lui, ridicându-se în picioare. Când am posibilitatea, n-aș pierde pentru nimic în lume o masă pregătită de Lallie.

– Am să-i spun că ai venit, va fi încântată.

În timp ce-l privea pe James îndepărtându-se, Mark întrebă sardonic:

– Tot la noi, tot la noi, domnișoară Welborn?

– Surprins?

– Trebuie să recunosc că da, spuse el inexpresiv. Munca e grea, programul lung, zona pustie... Mă așteptam să nu te mai găsesc, la întoarcere. Sigur, dacă ai fi lucrat pentru mine... Dar – pentru James...? Nu, scuză-mă, nu și o fată ca dumneata.

Ochii lui Juliet sclipiră.

– A, nu știu... răspunse ea rece. Mi-am dat seama pe loc că, pentru o fată ca mine, a fost un mare noroc să lucrez cu cel mai potrivit dintre frații Bannerman.

Mark își îngustă ochii.

– Serios?

– Chiar și o fată ca mine poate înțelege sensul acestor cuvinte, continuă ea, și mai tărăgănat. Știm amândoi ce părere

ai despre fetele care vin pe Tamassee sperând să pună mâna pe averea familiei Bannerman. Noroc că James nu are asemenea obsesii. Și-acum, dacă mă scuzi, încheie ea dulce, sunt cam ocupată.

Și, luându-și salteaua pneumatică, traversă până în cealaltă parte a bazinului. Fusese distractiv să tragă tigrul de coadă, dar expresia din ochii lui o făcuse să se înfioare. Mark Bannerman se înfuriase, îl cuprinsese acea furie ucigător de intensă a omului care nu e obișnuit să i se pună cineva de-a curmezișul. Probabil că-i prinsese bine, reflectă sfidător Juliet, culcându-se pe saltea.

Între timp James se întorsese, iar Juliet îl auzi spunând:

– Lallie e în culmea fericirii că-și poate demonstra talentele culinare. Plănuiește deja să facă desertul tău favorit.

– Dumnezeu să ne-o țină pe Lallie, murmură absent Mark. James, cum îți place noua ta asistentă?

– E extraordinară, Mark! se repezi James, neștiind că Juliet îl auzea. De fapt, are chiar mai multe cunoștințe practice în materie decât mine!

– Chiar așa?

Glasul lui Mark era netulburat, iar Juliet nu se îndoi că știa cât de bine le auzea ea fiecare cuvânt.

– Pare aproape prea frumos ca să fie adevărat. Mi-e greu să cred că o fată cu... ăă... talentele ei s-ar putea mulțumi să se joace cu delfinii.

– Ei bine, a făcut-o! replină tăios James, în defensivă. Dacă-ți închipui că Juliet e o prefăcută, n-ai decât să te convingi, la masă! Vei vedea că tot ceea ce spune e adevărat!

– Asta și am de gând, răspunse Mark cu înverșunare.

Juliet se ridică, nedorind să asculte continuarea discuțiilor pe seama ei, și intră în casă.

Făcu repede un duș și-și luă pe ea o pereche de blugi și o cămașă largă. Cu părul legat într-o coadă de cal, arăta ca o elevă curată și modestă – adică exact efectul pe care îl dorea.

Când intră în living, cei doi frați își beau aperitivul. James îl asculta amuzat pe Mark, care o tachina pe Lallie în legătură cu talentele ei culinare.

– Oricum, se pare că cele de gospodină ți-au progresat, comentă el, privind în jur. Data trecută când am fost aici, nici n-aveai unde să te întorci, în camera asta.

– A, da' nu eu am făcut ordine, domnule Mark! Juliet a făcut-o. În fiecare dimineață face curățenie prin casă, înainte de a ajunge eu aici.

– Înainte de venirea ta? se încruntă ușor Mark.

– Noaptea stau acasă, cu familia. Juliet a luat dormitorul meu, adăugă Lallie, în timp ce Mark continua s-o privească lung. Nu vin decât în timpul zilei, la muncă. Așa, se potrivește perfect pentru toată lumea.

– Știi că-n casa asta sunt numai două dormitoare, Mark, îi aminti James.

– Știam... dar uitasem... murmură meditativ Mark, aruncând o privire semnificativă spre Juliet. Ce preferi să bei, domnișoară Welborn?

– Un vin de Xeres, dacă se poate, răspunse ea, așezându-se pe canapea lângă James.

– Mark nu știa că ai lucrat pentru David Graham, comentă acesta. A fost impresionat, pentru că i-a citit cartea despre delfini și i-a plăcut foarte mult.

– A scris multe cărți despre delfini, spuse rece Juliet, dar presupun că te referi la „Populația delfinilor". E cea care a avut cel mai mare succes la public.

– Exact, confirmă Mark, întinzându-i paharul. Am încercat să citesc și una dintre celelalte, dar m-a plictisit. I-a dedicat-o soției lui, nu?

– Da, răspunse Juliet, jucându-se cu paharul.

– L-a ajutat și ea s-o scrie?

– Oarecum...

– După cum vorbești, pari să consideri că s-ar fi cuvenit să ți-o dedice dumitale.

Juliet ridică bărbia, sfidător.

– Așa? Nu aveam intenția, spuse ea rece.

– E o coincidență uluitoare că ai fost liberă tocmai când James începea să caute pe cineva care să-l ajute, remarcă Mark. Cum ai aflat despre postul ăsta?

– De la domnișoara Posenby.

– Și n-ai fi putut alege un om pe care James îl admira mai mult decât pe Graham.

– Din fericire.

– Ți-am auzit conversația cu James, adineaori, și mă întrebam dacă și lui Graham i-ai făcut unele dintre aceleași servicii. Ia să vedem, care erau? Să-l chemi la masă, să-l trimiți la culcare...

– Mark! exclamă James, încercând să-i ia cuvintele în glumă. David Graham era căsătorit, pe când eu... Juliet și cu mine...

– Da, știu, replică netulburat fratele lui. Dar, din câte știu, soția lui nu era o femeie de casă. Avea ceva împotrivă să-l împartă, domnișoară Welborn?

Juliet păli de furie. Degetele i se strânseră pe piciorul paharului, în timp ce se străduia să-și păstreze calmul.

– Pot întreba ce legătură au toate astea cu calificările mele, domnule Bannerman? întrebă ea, cu un surâs crispat.

Zâmbetul și tonul ei indiferent părură să-l irite, căci Mark Bannerman se întunecă la față.

– Dumnezeule, parc-ai fi de gheață! Ai simțit ceva când Graham a dispărut peste bord? Sau, poate, ai zâmbit și atunci?

Juliet îl privi cu gura căscată și obrajii palizi de oroare.

– Cum îndrăznești?! țipă ea, pierzându-și cumpătul. Ești... ești un monstru!

– Mark, nu-mi vine să cred că poți fi atât de crud! exclamă James, uitându-se de la Juliet la fratele lui. Doar nu vrei... să... insinuezi...

– Oare...? replică încet Mark, cu o privire ca a unei fiare de pradă.

Ridicându-se, Juliet se rezemă de spătarul canapelei.

– Cu riscul de a fi nepoliticoasă, trebuie să mă scuz, James. Nu vreau să mănânc la aceeași masă cu fratele tău! declară ea categoric.

James o privi uluit.

– Dar... Juliet... te rog...

– Nu, nu mai spune nimic.

Ochii i se îndreptară spre James, întrucâtva mai îmblânziți.

– Mi s-ar opri mâncarea în gât. Cu bine, domnule Bannerman, adăugă ea rece. Sper să nu te mai văd în timpul cât voi mai sta pe această insulă.

Revenind în camera ei, Juliet izbucni în plâns. „Nu mai rămân aici", își spuse ea cu furie. „Nici măcar pentru scumpul și șleampătul de James și pentru delfini." Se hotărî pe loc. În seara aceea avea să-i înmâneze lui James preavizul de două săptămâni.

Încuiase ușa și se felicită pentru această decizie când auzi un ciocănit, urmat de o zgâlțâire agitată a clanței.

– Juliet! o strigă James. Vino aici! Nu-i voi mai permite lui Mark să-ți vorbească așa! Dacă te mai supără, îi voi cere să plece înapoi acasă!

– Nu, James, te rog, îl imploră ea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să provoace zâzanie între cei doi frați.

– Sunt... sunt obosită și prefer să stau în camera mea.

– Nu te cred, se încăpățână James. Ești supărată de insinuările lui Mark și nu te condamn. Are intenții bune, însă nu înțelege cât de minunat mă stimulezi – nici cât de mult am ajuns să mă bazez pe opiniile tale. Nu-i voi mai permite să sugereze că ai fi o oportunistă!

Deznădăjduită, Juliet repetă aceleași scuze. Mark putea fi și el lângă ușă, auzind totul, dar n-avea ce face.

– James, crede-mă că sunt frântă de oboseală. Și prefer să mai aștept înainte de a lua prânzul. Cred... cred c-am să lucrez un timp la carte. Spune-i lui Lallie să-mi pună deoparte o tavă și, când termin, am să ies. Te rog, James.

Într-un târziu, James capitulă.

– Bine, Juliet, n-am să te mai deranjez. Vino când te simți în stare.

Un timp, Juliet lucră la carte, apoi îmbrăcă costumul de baie bikini, peste care își trase cămașa și pantalonii, își luă

prosopul și ochelarii de soare și ieși din casă. Alesese costumul bikini ca pe o ultimă sfidare înainte de a pleca. Și avea să plece; se hotărâse.

Intră în valuri de pe o fâșie de plajă pustie, despărțită de bazinele delfinilor printr-un pâlc de palmieri, și înotă un timp, recapitulând în minte toate motivele de a pleca. Peste zece minute, simțindu-se mai înviorată, ieși. În timp ce mergea spre locul unde-și lăsase hainele se opri pe neașteptate, cu ochii mari.

Lângă grămăjoara de lucruri o aștepta Mark Bannerman. Părul lui auriu strălucea în soare, dar ochelarii negri îi ascundeau expresia.

– Mă așteptai? întrebă Juliet, cu ironie prudentă.

– Dacă tot întrebi, da, răspunse el încet. Avem de vorbit.

– Mă rog...

Juliet își luă prosopul și începu să se șteargă repede. Se simțea rușinată în bikini, deși era un costum întâlnit pe toate plajele respectabile.

– De unde-ai știut că sunt aici? întrebă ea, în timp ce-și încheia cămașa, simțind cum ochii lui Mark îi studiau șoldurile și coapsele.

– Nu aici obișnuiești să-ți faci baia de după-amiază?

– Ba da... James ți-a spus?

– Nu. Omul pe care l-am pus să te urmărească.

– Poftim? replică Juliet, ridicând spre el o față lipsită de expresie. Ai pus un om să mă urmărească?

– Din prima zi de când te-ai angajat pentru James.

Juliet se înfioră.

– Dar de ce?

– Țin evidența tuturor persoanelor și activităților de pe insulă, așa că nu te mira dacă am vrut să fiu de două ori mai sigur în privința propriului meu frate. Mai ales, adăugă el ironic, din moment ce pare să fi căzut în plasa unei curvițtine care urzește fel de fel de planuri.

Îl privi cu gura căscată. Știa că o antipatiza, că o suspecta chiar, dar asta... asta era de-a dreptul o sălbăticie! Pesemne că o ura de moarte.

– Deci, ești convins că ai citit în mine ca într-o carte deschisă, replică ea sarcastic, strângând din fălci pentru a le stăpâni tremurul.

– Ca într-o carte... foarte accesibilă, confirmă Mark. Te-ai culcat deja cu el? schimbă el subiectul, brutal.

Obrajii lui Juliet se învăpăiară.

– Spionii tăi nu ți-au spus-o și pe asta?

– Nu angajez oameni ca să-mi spioneze propriul frate. De-asta am venit azi aici, pentru a încerca să descopăr personal ce se întâmplă.

– Sper că n-ai fost dezamăgit, spuse Juliet pe un ton tărăgănat, batjocoritor.

– N-am tras nici o concluzie, dar încă nu știu toate faptele.

– Serios? Nu-mi pot imagina că ai recunoaște că nu știi tot ce e de știut despre femei.

– Am spus eu asta? i-o întoarse sec Mark. Mă pricep la femeile ca tine. Nu e greu, pentru că toate sunteți la fel, numai un singur lucru vă interesează – banii. În cazul tău, obținuți cu ajutorul certificatului de căsătorie. Dar modul de a atinge acest scop nu e întotdeauna clar, ceea ce mă readuce la prima întrebare. Trăiești cu James?

– Întreabă-l pe el!

Juliet gâfâia zgomotos, cu ochii scăpărând de furie.

– Și-ți propun să fii pregătit să-ți susții acuzațiile! James nu-ți va permite să mă insulți așa!

– Tocmai din acest motiv n-am să-l întreb. În plus, James m-ar minți, dintr-un simț cavaleresc deplasat. Are o slăbiciune pentru tine. Trebuie să recunosc că ești abilă – de toate pentru toți: când ai sosit, arătai exact pe gustul meu, sofisticată și elegantă, pe când azi – ce transformare! Ai apărut la masă ca o elevă inocentă, cum îi place unui bărbat ca James. Îl face să se simtă înțelept și protector. În schimb, toată dimineața ai umblat în costum de baie, ca să-ți plimbi curbele trupului pe sub nasul lui...

– Pân-aici!

Juliet se ridică în picioare, scuturându-și blugii de nisip.

– Plec în clipa asta. Nu mai am de gând să înghit nimic de la tine! Cora a spus că mă trimite acasă în clipa când vreau să plec. Presupun că n-ai nici o obiecție dacă-i cer să telefoneze după elicopter, adăugă ea sarcastic.

Cu un gest aproape leneș, Mark o apucă de braț, trăgând-o înapoi pe nisip, lângă el.

– Nu pleci nicăieri, spuse, continuând s-o țină strâns de încheietură. Crezi c-am să te las s-o ștergi așa, creându-mi probleme cu fratele meu?

– Puțin îmi pasă în ce relații ești cu fratele tău! se răsti Juliet, încercând zadarnic să-i desfacă degetele încleștate. Nu mă poți opri să plec! Oi fi tu mare mahăr pe-aici, dar nu sunt proprietatea ta și n-am de gând să mai lucrez pe insula asta, nici în oricare alt loc unde aș putea să te mai văd sau să aud de tine! Poluezi aerul pe care-l respir!

– Nu pleci nicăieri, repetă Mark, amuzat de zvârcolirile ei. Dacă-ți închipui că nu m-am așteptat la reacția ta, ești o proastă. Azi am avut o discuție lungă cu domnișoara Posenby. I-am spus ce mulțumit e James de tine și cât de bine te descurci. Mi-a răspuns că i-ai scris că-ți place slujba, așa că am propus să semnăm un contract pe șase luni – sau până va fi gata cartea. V-ar proteja și pe tine, și pe James, iar ea a acceptat cu plăcere, în calitate de agentă. Când a auzit ce salariu sunt dispus să-ți ofer, a fost în culmea fericirii, adăugă el, sardonic. Așa că, dacă încerci să reziliezi contractul, te dau în judecată. Îți va fi cam greu să te speli de noroiul cu care am să te împroșc până terminăm.

– N-ai fi în stare! șopti Juliet.

– Încearcă și-ai zăvezi, replică el calm.

– Ce minte vicioasă și vicleană trebuie să ai, ca să urzești o asemenea stratagemă! Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul și să plec de-aici imediat.

– Poate că ar fi fost mai bine. Acum, însă, e prea târziu. Nu te las să pleci decât dacă James se răzgândește. În momentul de față, te găsește minunată, zice că nu se mai poate descurca fără tine. S-ar putea să fie așa. Presupun că ești atât de capabilă pe cât susține el. Oricum, rămâi aici – dar în termenii stabiliți de mine. Una la mână, va fi o slujbă cu program de la nouă la cinci. Nu vei rămâne singură cu el în casă.

Juliet tresări.

– Deci, despre asta era vorba! râse ea aspru. Fratele mai mare s-a auto-numit paznic al moralei fratelui mai mic! Și fiindcă nu avem escortă, ai presupus că îl corup? Vai, ce... ce comme-il-faut! Probabil îți închipui că, în clipa când Lallie pleacă, sar în patul lui, așa cum ai insinuat odată că aș vrea să fac cu tine?

– Nu știu. O fi adevărat? întrebă el sarcastic. James e și el bărbat, în fond, și nu prea are experiență cu femeile ca tine. Îți va fi ușor să-l îmbrobodești.

Ochii lui Juliet se întunecară de furie. Trase aer în piept, tremurător.

– Ai o părere exagerată despre neamul dumitale, domnule Bannerman. Există pe lumea asta destule femei care nu mor să se culce cu un Bannerman – necum să se mai și mărite cu unul de-alde ei!

– Eu, unul, n-am întâlnit nici una până acum, murmură el alene. Regret, domnișoară Welborn, dar domnișoara Posenby a fost o comoară de informații. A, da, mi-a zugrăvit o imagine înduioșătoare a ta, ca orfană fără casă și loc de muncă. Aproape că auzeam viorile pe fundalul sonor.

Râse antipatic.

– Dar pari să fii o fată atentă să nu scape marea ocazie. Când ai auzit despre slujba asta și ți-ai dat seama că-ți vine ca o mănușă? Înainte, sau după ce ai terminat proiectul Graham? Pentru o fată isteață ca tine nici nu era prea greu, nu-i așa? Când ai aflat, ai știut că puteai obține angajarea, cu ajutorul calificărilor tale speciale. Sau, dacă nu, puțin teatru era de ajuns ca să înmoi inima sensibilă a domnișoarei Posenby.

Juliet trase adânc aer în piept. Era prea furioasă ca să mai vorbească rațional.

– Am reușit în sfârșit să-ți închid gura? întrebă ironic Mark.

– Îți place să te-auzi vorbind, ripostă ea cu înverșunare. Continuă, ține-o tot așa până la capăt, abia aștept să scap de prezența ta. Mă simt murdărită doar stând aici și ascultându-te.

Buzele lui Mark se subțiară.

– Păcat, murmură el, fiindcă de-acum încolo ne vom vedea foarte des.

– Ce vrei să spui?

– Ai uitat? Nu vei mai locui cu James. Până se termină cartea, vei sta la Bella Vista. Voi lua măsuri să fii dusă cu mașina la stațiune în fiecare dimineață și luată după-amiaza. Pentru carte, vei lucra la Bella Vista.

– Nici nu mă gândesc!

– Ba da, așa vei face. Și nu te deranja să dai fuga la James, crezând că-ți va lua apărarea. Când am să-i spun cum îți periclitezi reputația locuind cu el, va fi primul care să-mi dea dreptate că e mai bine așa. Înțelegi, James e un gentleman.

Lovită de fermitatea neînduplecată a cuvintelor lui, Juliet izbucni cu furie:

– Nesimțit înfumurat ce ești, dacă-ți închipui că voi locui la tine în casă, ai înnebunit! Nici moartă nu voi accepta să-ți văd mutra în fiecare zi, șase luni de-acum încolo!

– Atunci, termină cartea cât mai repede și vei fi liberă să pleci, replică el plictisit. Voi face tot ce pot ca să-ți ușurez situația. Și să nu crezi că epitetele mă înfurie, scumpo. La drept vorbind, e o ușurare să văd că mă detești atât de mult încât nu-ți vei schimba tactica, încercând să mă prinzi pe mine în gheruțele tale lacome.

– Nu te paște nici un pericol, fii sigur! i-o întoarse ea, cu voce de gheață. Și, mă crezi sau nu, e valabil și pentru James. Nici chiar plăcerea de a cheltui milioanele familiei Bannerman nu mă poate face să te accept drept cumnat!

Capitolul 4

Juliet se mută în aceeași după-amiază. James nu încercă s-o oprească, deși îi părea rău că pleca.

– Aș fi preferat să nu fie necesar, spuse el amărât. Va fi atât de incomod, să lucrezi pentru carte la Bella Vista, iar aici numai dimineața... Și-n plus, îmi vei lipsi îngrozitor.

– Atunci, de ce nu vii și tu la Bella Vista, James?

O privi surprins.

– Doar nu pot să las delfinii singuri! Sunt incomparabil mai importanți decât sentimentele mele, sau problemele pe care le poate cauza absența ta.

– E-n regulă, James, spuse Juliet, împăturind orbește o bluză și îndesându-și pantofii în colțurile valizei, la nimereală. Numai fii atât de bun și nu face caz pentru asta, te rog. Nici mie nu-mi convine, dar se pare că nu am de ales.

– Atunci, nu pleca, se repezi el. Mark n-o să te forțeze, dacă refuzi. Și... și m-am gândit la o soluție...

– Ești gata? întrebă rece Mark, din ușă.

James roși jenat și, mormăind că trebuia să le dea de mâncare delfinilor, dispăru.

Mark era furios.

– O să mai aducă vorba despre asta, iar data viitoare sper să-l pui la punct, se răsti el. Te previn că n-ar strica să găsești o cale de a-l face pe James să înțeleagă că nu te întorci aici în nici o împrejurare. Altfel, am s-o fac eu în locul tău și n-am să mă port deloc cu menajamente!

Juliet îl privi sfidătoare.

– Du-te dracului, Mark Bannerman! Dacă vrei ca fratele tău să nu-mi ceară să rămân aici, n-ai decât să i-o spui tu însuți. Nu mă amenința – n-am de gând să-ți mai suport insultele!

– Te previn să nu încrucișezi spada cu mine, scumpo, că te tai! replică el, accentuând înghețat cuvintele. Și-acum, ia-ți lucrurile și să plecăm de-aici până când fraierul ăsta n-o să se amărască și mai mult.

Juliet închise cataramele valizei și se întoarse spre el, cu fața împietrită într-o mască ostilă.

– Sunt gata.

Mark nu mai spuse nimic până când ajunseră la Bella Vista. Parcând jeepul în față, sări jos, spunând:

– Intră, eu pun să-ți ia bagajele. Ești așteptată.

Pentru prima oară, Juliet se întrebă dacă nu cumva totul era un vicleșug complicat. Oare Mark Bannerman o adusese acolo fiindcă o dorea pentru el? Dar, nu. Pe chipul acela rece și neînduplecat nu se citea decât dispreț. Nu o pândea nici un pericol.

O întâmpină o femeie cu față simplă și piele tăbăcită, ochi blânzi și un zâmbet fermecător.

– Bine ai venit! Dumneata trebuie să fii Juliet Welborn, nu-i așa? Eu sunt Daisy Yeager.

– Aha...! Ești dactilografa, nu?

Daisy zâmbi și mai larg.

– Așa ai auzit? De la Cora Bannerman, cred...

– Nu e adevărat?

– A, ba da, sunt și dactilografă, răpunse ea, zâmbind ca și cum ar fi găsit-o pe Cora foarte amuzantă.

– Ai făcut cunoștință cu Daisy, domnișoară Welborn? întrebă Mark, care apăruse în spatele femeii mai vârstnice, cuprinzând-o afectuos cu un braț pe după umeri. Ce zici, Daisy, n-ar fi mai bine s-o numim Juliet? continuă el, mieros. În fond, va sta la noi un timp și vrem să se simtă ca acasă. Daisy e indispensabila mea mână dreaptă, Juliet, adăugă. Cred că o persoană ca ea se numește secretară particulară. Știu că, dacă aș pierde-o, Bannerman Corporation s-ar împotmoli imediat. A lucrat pentru tatăl meu și m-a învățat tot ceea ce știu, deși acum îl instruiește pe tânărul Paul ca să preia o parte din îndatoriri.

Juliet, care era uluită de schimbarea de atitudine a lui Mark Bannerman, mormăi un răspuns nedeslușit.

– Apropo de Paul, Daisy, el unde e?

Daisy făcu o mutră răutăcioasă.

– A, e pe-aici pe undeva, dar o s-apară el singur după ce o vede pe Juliet.

Mark păru descumpănit.

– Serios? se încruntă el ușor. O conduci tu pe Juliet în camera ei, Daisy? Va sta în Camera Albastră. Asigură-te că nu-i lipsește nimic, spune-i la ce oră se servește cina și așa mai departe. Între timp, eu mă duc să-l caut pe Paul.

În timp ce o urma pe Daisy, Juliet avu în sfârșit ocazia să observe locurile. Văzu că proporțiile casei erau armonioase, iar mobilierul includea câteva antichități neprețuite. Nimic nu se potrivea cu impresia ei despre Mark Bannerman și, cu toate că încăperile erau pline, nu dădeau acea senzație de sufocare din casa lui James.

– E frumos aici, murmură ea.

– A, da, încuviință veselă Daisy. Casa a fost construită de un strămoș de-al lui Mark, care a fost pirat, unul dintre corsarii reginei Elizabet Întâi. A văzut insula și s-a îndrăgostit de ea. Când s-a căsătorit, și-a adus aici soția și a construit pentru ea Bella Vista. Soția lui era spaniolă. În timp ce traversa oceanul ca să se mărite cu un bărbat pe care i-l aleseseră părinții, Thomas Bannerman a atacat corabia și a furat bogățiile și pe tânăra viitoare mireasă.

– Pare scenariul unui film de capă și spadă, comentă cu scepticism Juliet.

– Cu deosebirea că, întâmplător, e adevărat. Uite-i: Thomas și Carlotta.

Juliet și Daisy se opriră în fața unor portrete vechi, pictate de același artist. Unul reprezenta un gentleman în mătăsuri și dantele, cu perucă blondă și mâna rezemată pe garda spadei. Arăta ca un pirat, arogant, periculos, un om care captura ce-i poftea inima, fără să-i pese de nimeni. Soția lui era o tânără frumoasă, cu ochi negri și blânzi, zâmbet senin și o mantilă de dantelă pe umeri.

– Nu pare nefericită, observă Juliet.

– Nici n-a fost. L-a iubit foarte mult. Se spune că, la moartea lui, a început să țină doliu permanent și n-a mai părăsit niciodată insula.

– Recunosc la Thomas trăsăturile lui Mark Bannerman, dar cu James nu seamănă deloc, continuă Juliet, gânditoare.

– Bineînțeles că nu. James nu este un Bannerman.

Juliet o privi șocată. În același timp, cuvintele ei răspundeau multor întrebări care o nedumeriseră. Deosebirile dintre frați, de exemplu. James era blând, cu o încăpățânare care nu avea nimic din tăria de caracter a lui Mark Bannerman. De asemenea, James era delicat și plin de considerație, pe când Mark era aspru și crud.

– Nu pot spune că sunt surprinsă, comentă ea sec.

Daisy o privi îngândurată.

– James a fost adoptat de Stephen, tatăl lui Mark, în copilărie. Caroline murise când Mark avea zece ani, iar Stephen s-a însurat cu mama lui James, Lisa, dintr-un singur motiv – pentru ca fiul lui să aibă o mamă.

Trase aer în piept, adânc, scurt.

– A fost un dezastru. Pe-atunci, Mark avea doisprezece ani, iar James, vreo patru. De la început, Lisa a fugit de orice răspundere. Ea și Stephen au murit într-un accident de mașină, când Mark era student în anul întâi la Harvard, lăsându-l cu grija creșterii lui James – o povară îngrozitoare pentru un băiat de optsprezece ani. Desigur, Stephen i-a lăsat lui Mark moștenirea familiei Bannerman, dar James a profitat uneori, bazându-se prea mult pe Mark. Poate fi foarte dificil. De exemplu, se simte atras de femei nepotrivite pentru el.

Juliet o privi cu ochi mari. Era nebună? James... și femei nepotrivite? Bine, dar ar fi fost ca un mielușel nevinovat pe lângă ele!

– Îmi dau seama că nu-ți vine a mă crede, zâmbi fără chef Daisy. N-a fost tocmai din vina lui James, dar a avut unele probleme cu femeile. Pare o pradă ușoară pentru orice individă care apare și îl vede ca pe un drum ușor spre averea Bannerman. Mark a trebuit să-l salveze de mai multe ori.

Deși părea nefiresc pentru James, Juliet fu nevoită să recunoască, fără tragere de inimă, că Mark Bannerman putea avea oarecum dreptate când își făcea griji în legătură cu posibilul ei efect asupra lui James. Se părea că acesta era foarte susceptibil la influențele feminine – dar, orice-ar fi crezut fratele lui, nu era un afemeiat. Nu-i făcuse nici un avans sexual, în schimb reacționase față de interesul ei pentru munca lui. Iar dacă Mark Bannerman își închipuia că putea opri acest lucru, atunci nu-l cunoștea pe James!

– Și mai e problema asta de-acum, continuă Daisy. Mark și-a călcat pe inimă și a acceptat ca James să întrerupă doi ani universitatea, ca să se ocupe de proiectul ăsta cu delfinii. A aprobat numai cu condiția ca James să lucreze doar doi ani, nu mai mult, la teoria pe care încearcă s-o dovedească. Totuși, e îngrijorat.

– Domnul Bannerman își ia foarte în serios sarcinile, comentă sec Juliet.

– N-are încotro. În cea mai mare parte a timpului, James e prins în tot felul de încurcături, iar Mark se teme că oamenii profită de el.

– Femeile? întrebă grav Juliet.

Daisy, însă, îi observă zâmbetul pe care încerca să și-l stăpânească.

– Bine, râzi dacă vrei! Știu că ți se pare ridicol, dar James poate crea o mulțime de probleme. Iar dacă Mark repede oamenii uneori, o face fiindcă încearcă să stârpească răul de la început. Crede-mă pe cuvânt!

Între timp, ajunseseră la ușa dormitorului lui Juliet.

– Cum îți place camera? întrebă Daisy, schimbând pe neașteptate subiectul.

Numele Camerei Albastre provenea de la accentele de culoare ale mobilei și din baia alăturată. Ferestrele și balconul dădeau spre o grădină de trandafiri bine îngrijită, cu o fântână și statui. Juliet fu plăcut surprinsă. Se așteptase ca Mark Bannerman s-o cazeze în vreo mansardă.

– E foarte frumoasă, spuse ea cu admirație.

– Este una dintre cele mai frumoase camere din casă.

– A ta nu e la fel?

– Una dintre calitățile lui Mark, răspunse evaziv Daisy, e că insistă ca și subordonații lui să aibă condiții la fel de confortabile ca el. Invitații primesc camere mici, cu baie pe hol. Dar camera asta e rezervată pentru... oaspeții favoriți ai lui Mark. Înțelegi, e vecină cu a lui.

Juliet o privi pătrunzător, cam neliniștită de expresia ei.

– Te superi dacă-ți pun o întrebare, Juliet? Sper să n-o consideri deplasată, dar îmi place ca totul să fie clar, așa că nu te voi lua pe ocolite.

Când Juliet continuă s-o privească rece, Daisy urmă calmă:

– Mark a pus cumva ochii pe tine? Povestea asta cu reputația ta e doar o scuză ca să te aducă aici? Că doar, în zilele noastre, nimănui nu-i mai pasă de așa ceva.

Juliet ezită, apoi răspunse:

– Sunt aici pentru că Mark Bannerman se teme că, dacă rămân cu James, l-aș convinge să se însoare cu mine.

– Nu poți vorbi serios! exclamă Daisy, nevenindu-i să creadă. Dar e absurd! De ce s-ar împotrivi ca James să se căsătorească? A spus de-atâtea ori că ar fi cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla.

– Dar nu cu una ca mine! Înțelegi, mă crede ahtiată după averi, nimfomană și altele la fel de neplăcute. Cu alte cvinte, că am ticluit cu deliberare o campanie pentru a mă mărita cu James, știind că domnișoara Posenby avea să fie impresionată de calificările mele. Înțelegi, înainte am lucrat cu un specialist în domeniul delfinilor. După părerea lui Mark, când am aflat că James avea nevoie de o dactilografă, mi-am dat demisia și m-am hotărât să vin aici ca să mă mărit cu el.

Se întrerupse, căci Daisy se prăbușise într-un fotoliu, râzând.

– Asta chiar că sună ca un film! O melodramă din-alea siropoase, cu femei care aleargă să se căpătuiască!

Se șterse la ochi.

– Mark nu e nebun, și nici prost nu e, în nici un caz! Chiar crede toate prostiile astea, vrei să spui?

– Te asigur că da. Și dacă nu e nici nebun, nici prost, atunci ce are? Parc-ar fi obsedat că fiecare femeie care pune piciorul pe insula asta e hotărâtă să înhațe un Bannerman!

Daisy oftă.

– Din păcate, mult prea des se întâmplă așa. În oraș, uneori a trebuit să angajeze un bodyguard. Există unele femei care pur și simplu nu rezistă provocării. Îmi pare atât de rău, Juliet, că trebuie să tragi ponoasele. De obicei, Mark judecă limpede, dar a trecut recent printr-o experiență foarte neplăcută. O adoles-

centă a mituit o servitoare ca să se strecoare în dormitorul lui. L-a amenințat că-l acuză de viol, droguri, fel de fel de porcării, dacă n-o plătea sau n-o ținea cu el. Mama ei urzise totul, și a ieșit o întreagă încurcătură! Și n-avea decât cincisprezece ani!

Juliet se cutremură.

– Dar ce-am făcut ca să mă creadă și pe mine în stare de așa ceva?

– Probabil nimic. Ai spus că acționa în interesul lui James, nu-i așa? Dacă a crezut că afectai sau amenințai liniștea lui James, e firesc să fi intervenit. Înțelegi, mama lui James...

Se opri, ezitând.

– Continuă! îi ceru Juliet, iritată. Nu te poți întrerupe aici, dacă tot ai început. Ce legătură are mama lui James cu toate astea?

– Era... așa cum ai spus tu. Stephen Bannerman s-a îndrăgostit de o femeie despre care credea că avea să-l iubească, pe el și pe fiul lui, iar pe ea n-o interesau decât banii și n-a trecut mult până când s-a aflat. Nici măcar la propriul ei copil nu ținea prea mult. Avea amanți, iar asta l-a distrus pe Stephen, care era un om foarte mândru. Mă tem că, de pe urma ei, Mark a rămas cu o concepție deformată despre căsnicie. A fost cu atât mai rău cu cât Lisa era la volanul mașinii când a căzut de pe faleză și au murit amândoi. Era beată.

Juliet tăcu, asimilând cele aflate. Împotriva propriei voințe, îi era oarecum milă de Mark Bannerman. Poate că numai iubirea pentru James îl anima, oricât de debusolate i-ar fi fost intențiile... Descoperise și ea cât de ușor era să aibă sentimente protectoare față de James.

Când ridică ochii, văzu că Daisy o privea stânjenită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Juliet cu amărăciune. Îți dorești să nu-mi fi dezvăluit secretele familiei? Îți dau cuvântul meu că nu voi

vorbi despre niște lucruri care mi-au fost spuse cu titlu confidențial.

– Da, te cred, recunoscu Daisy, dar aș fi preferat într-adevăr să nu-ți vorbesc despre copilăria lui Mark. Te face să-ți fie milă de el, nu-i așa?

– Într-adevăr. Nu pentru asta ai făcut-o?

– Cred că da, dar a fost o prostie. Ești o fată frumoasă și, de asemenea, foarte vulnerabilă în relațiile cu oamenii. Prin urmare, atâta vreme cât îl urai pe Mark, erai blindată în fața lui. Mai ții minte ce ți-am spus despre camera asta? Că de obicei le este rezervată oaspeților lui favoriți? În aceeași categorie poate intra și o femeie care îl interesează pe plan sentimental. Nu sunt sigură dacă e cazul, dar mi-e teamă, Juliet – pentru tine. E un om dur, o preveni ea. Și nu se codește să te folosească fără scrupule, pentru ca la sfârșit să te înlăture cu nepăsare. Nu te lăsa înmuiată de mila pentru el, altfel se va folosi și de asta. Nu fi vulnerabilă – va profita. Eu țin la el ca la un fiu, dar îi cunosc defectele. Te va distruge, Juliet, dacă cedezi în fața lui fie și doar cu un pas. Te rog, n-o face.

Juliet zâmbi. De unde i-o fi venit lui Daisy ideea că Mark Bannerman avea o asemenea putere? Dar avea intenții bune, chiar dacă se înșela amarnic în privința lui.

– Nici o grijă, Daisy, o asigură ea cu blândețe. N-am să mă îndrăgostesc de Mark Bannerman – pe cuvânt de onoare, nu e genul meu. Dar mă bucur pentru tot ce mi-ai spus, poate fiindcă de-acum încolo n-am să-l mai urăsc atât de tare. Nu-mi place să urăsc oamenii – mă face să mă simt rău. Și, Daisy, adăugă ea zâmbind, să știi că am vorbit serios. Nu există nici cel mai mic risc de a mă îndrăgosti vreodată de Mark Bannerman!

Capitolul 5

În seara aceea, Juliet luă pe ea o fustă de culoarea stridiilor și o bluză cu mâneci lungi, de mătase. Le purtase la multe petreceri ale corpului didactic din universitate, dar din păcate nu arătau atât de modest pe cât ar fi dorit. Nimic nu-i putea ascunde strălucirea pielii aurii și a părului negru-albăstrui. Privindu-se în oglindă, se simți vag nemulțumită. Voise să arate discret și demn, dar nu-și putea ascunde strălucirea emoționată a ochilor. Nu avea nici o legătură cu felul cum se aranjase, ci numai cu conflictul dintre ea și Mark Bannerman. Nu avea nevoie de avertismentul lui Daisy din acea după-amiază pentru a ști că se îndrepta spre un dezastru, dacă s-ar fi lăsat cucerită de farmecul lui. Dar, atâta vreme cât se urau unul pe altul, nu exista nici un pericol. Mark Bannerman era un ticălos arogant și nimic nu i-ar fi putut schimba lui Juliet părerea despre el.

La parter, îi găsi pe Daisy și un tânăr, bându-și aperitivele. Daisy i-l prezentă ca fiind Paul Bradford, secretarul lui Mark.

Mark, îi explică ea, era ocupat cu un partener de afaceri care sosise pe neașteptate în aceeași după-amiază, cu soția, dornic ca Mark să investească niște bani în firma lui.

– Domnul Alexander duce cu el muncă de lămurire în birou, dar își răcește gura de pomană, comentă sec Daisy. N-are nici o șansă să-l convingă.

– Domnului Bannerman îi place să dezamăgească oamenii? întrebă suav Juliet.

– Așteaptă să-l cunoști pe Alexander, înainte de a-i lua apărarea, o preveni tăios Daisy. Mark are reputația de a fi un om cinstit, în cercurile de afaceri, dar Alexander nu prea. Au forțat nota, angajând un pilot ca să-i aducă și au reușit cumva să treacă și de Cora. Mark îi va expedia acasă mâine la prima oră. Nu-i plac oamenii care se auto-invită pe Tamassee.

– Mare păcat, replică Juliet. Îi va trimite să se culce pe plajă?

– Poftim?

– Nimic.

Luă o sorbitură din pahar, zâmbindu-i lui Paul.

– Îmi place băutura asta. Ce este?

– O combinație locală, cu rom. Celor mai multe femei le place, întrucât conține fructe și mentă. Dar ai grijă, face moarte de om – după două pahare, ți s-a rupt filmul! zâmbi Paul. La hotel, e specialitatea casei.

– La hotel? La care hotel?

Paul și Daisy se uitară unul la altul și izbucniră în râs. Daisy răspunse:

– Nu știi despre hotel? E o relicvă, trebuie să-l vezi, altfel nu ți-ar veni a crede.

– Chiar așa, e un hotel care funcționează? Pe Tamassee?

– Cred că are vreo două camere locuibile, chicoti Daisy. Iar bucătarul poate servi o masă în plus – dacă e anunțat din timp. De fapt, face un pește-spadă delicios.

Juliet era uluită. Un hotel! Iar Cora, la ordinele lui Mark Bannerman, o amenințase că avea s-o oblige să doarmă pe plajă! Încă un punct de trecut pe răbojul faptelor pentru care le purta pică.

– Daisy! Fata asta crede că vorbești despre un hotel adevărat! râse Paul, văzând expresia lui Juliet. Crede-mă pe cuvânt, Juliet, nici nu se compară. A fost construit la începutul secolului și de-atunci nimeni nu s-a mai atins de el. În camere sunt ventilatoare sub tavan, hârtii de muște, paturi de fier, nu există curent electric, iar singura baie e pe hol – o cadă cu gheare și instalații de pe vremea bunicii. Spațiile publice primesc curent de la un generator și există un fel de bar... o tejghea lungă de mahon din Honduras, cu o bară de alamă. Ți-ai făcut o idee?

– Cred că da, râse Juliet.

– N-ai vrea să luăm cina acolo mâine seară?

Înainte ca Juliet să răspundă, intră Mark Bannerman, cu oaspeții lui. Juliet observă că auzise invitația lui Paul și era nemulțumit. Se vedea clar că avea chef de ceartă.

Oaspeții îi displăcură lui Juliet din prima clipă și, întrucât o tratau cu indiferență, nu găsi nici un motiv pentru a fi politicoasă. John Alexander era un om de afaceri rece și calculat, iar soția lui, Stella, o blondă plictisită cu ochi albaștri și duri, purta o rochie neagră șic care lăsa să i se vadă uluitor de mult din trupul slab și bronzat.

Din fericire, Paul era amuzant și sociabil. Juliet îl asculta cu plăcere, neobservând cât de des se uita Mark spre ei, întunecându-se tot mai mult la față de fiecare dată când râdeau.

În cele din urmă, îi întrerupse cu glas aspru:

– Paul! Avem nevoie de tine aici!

Ridicând privirea, surprinsă, Juliet văzu pe chipul lui o expresie de dezaprobare înghețată. Doamne sfinte, era un om imposibil! Se comporta ca un însoțitor de companie din epoca victoriană!

Paul, cam deconcertat, se ridică imediat, dar nu înainte de a-i șopti:

– Să nu pleci.

Însă nu se mai întoarse. Mark îl reținu lângă el până la ora cinei, după care Juliet se pomeni așezată la masă între amfitrion și John Alexander. Deși nu obținuse ceea ce dorea, Alexander nu se sfia să monopolizeze conversația, cu discuții de afaceri. În ceea ce-o privea pe soția lui, ea o ignora pe Juliet cu desăvârșire. Era cea mai neplăcută cină pe care o îndurase vreodată, iar la sfârșit Juliet clocotea de indignare.

În timp ce ieșeau din sufragerie, Paul se apropie de ea, zâmbind amărât.

– Se pare că în seara asta n-am noroc. Și nici mâine. Mark vrea să-i conduc la aeroport și să mă asigur că pleacă. N-am să mă mai întorc.

Juliet ajunsese la capătul răbdării.

– Nu știam că în atribuțiile tale intră și rolul de doică, remarcă ea sarcastic.

Paul roși, jenat.

– Eu nu fac decât ce mi se cere... spuse el, rigid. E un mare noroc să am ocazia de a lucra cu Mark Bannerman și pentru nimic în lume nu mi-aș periclita funcția. Îmi pare rău că trebuie să ne schimbăm planurile, dar...

Între timp, Juliet începuse să se simtă vinovată.

– Iartă-mă, spuse ea repede. E-n regulă, rămâne pe altă dată.

– Ascultă, continuă Paul cu însuflețire, ce zici, ai putea să-ți iei liber și să vii cu mine? Putem merge la un restaurant, să mâncăm, să dansăm, să stăm acolo o noapte... Ce zici?

Suna tentant, dar Juliet ezită totuși. Paul se grăbi s-o întrebe:

– Nu ești liberă în weekend?

– Ba da, desigur... Numai că...

Numai că nu-și putea permite prețul unei camere de hotel în plin sezon turistic, și chiar dacă Paul Bradford credea că ar fi stat împreună, era hotărâtă să-și plătească singură toate cheltuielile. Se hotărî să fie sinceră.

– Ascultă, mi-ar plăcea să vin, dar nu am bani de hotel. Altă dată, când voi putea plăti...

Paul o întrerupse imediat:

– A, dacă-i numai atât, îți dau eu bani cu împrumut.

– Nu te-aș lăsa să faci asta, spuse ea categoric.

– Prostii! Daisy și cu mine ne împrumutăm tot timpul. Mereu i se termină banii de țigări.

– Ai dificultăți financiare, Juliet? interveni un glas tărăgănat, plin de subînțeles.

Juliet se răsuci în loc.

– Câtuși de puțin, răspunse ea scurt. Sau, în orice caz, nimic serios.

– Încerc s-o conving să accepte un împrumut, explică nevinovat Paul.

Ochii lui Mark o priviră lung, gânditor, pe sub pleoapele lăsate.

– Și ai vreo obiecție, Juliet?

Paul, care nu simțea tensiunea dintre cei doi, se repezi entuziast:

– Știu cum facem! Sora mea locuiește cu soțul ei în Keys. Te vor primi la ei cu plăcere! O sun imediat ce ajungem acolo! Ce părere ai?

– O părere excelentă, abia aștept să scap de-aici!

Un drăcușor răutăcios o făcu pe Juliet să se întoarcă spre Mark, pentru a-l întreba dulce:

– Nu ești de acord, domnule Bannerman?

– Că abia aștepți să scapi de mine? ripostă el sardonic. Da, mă așteptam la asta, mai devreme sau mai târziu. Nu ești genul de fată care să reziste mult timp pe Tamassee.

Juliet se simți atinsă, dar nu-și putea permite să răspundă atâta timp cât jucătorii de bridge încă mai erau în cameră. Totuși, la plecare, îl opri.

– O clipă, domnule Bannerman! Cred că am dreptul la o explicație și o scuză!

Mark înălță sprâncenele.

– O scuză? repetă el. Pentru ce ți-aș datora scuze, Juliet?

Juliet nu se mai putu stăpâni.

– Da, ai dreptate – mă insulți atât de frecvent încât e greu să alegem un exemplu anume! Dar îmi datorezi explicații pentru atitudinea dumitale jignitoare de adineaori, când vorbeam cu Paul Bradford!

Mark o privi nepăsător.

– N-am nici o obiecție să stai de vorbă cu Paul Bradford, atâta timp cât rămâneți la un nivel impersonal. Dar nu sunt de acord să te joci cu sentimentele lui. La fel ca James, e un tânăr vulnerabil. Nu-ți permit să te folosești de el numai pentru a mă sâcâi pe mine. E prea susceptibil.

– Ca să te sâcâi pe tine! exclamă Juliet, oripilată. Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva?

– E evident că asta încerci să faci, murmură el plictisit. Ai face orice ca să te răzbuni pe mine pentru că ți-am dejucat planurile cu James. Și, incidental, pentru a încerca să-mi atragi atenția asupra ta. Dar nu ține, draga mea. Nu mă interesezi câtuși de puțin, nici ca amantă, nici ca distracție ocazională.

O măsură cu o privire rece, apoi zâmbi.

– Nu ești genul meu.

Juliet avea senzația că-i exploda creștetul capului. Era efectul acelui zâmbet. Cu un efort deliberat, își controlă furia. Dacă voia să învingă, trebuia să-și păstreze sângele rece. Așa că, încet, calm, zâmbi și ea.

– Te rog, acordă-mi măcar creditul de a fi știut asta de la bun început, murmură ea languros. Dar trebuie să recunoști că Paul e o partidă bună.

Ochii lui Mark se îngustară.

– Mi-a povestit multe despre el în seara asta, continuă Juliet. Prezentabil, fiu al unui agent imobiliar bogat din Miami – ooo, ce mai partiiidă! gânguri ea. Și deja e foarte impresionat de mine! Mi-ar fi atât de simplu ca, într-un singur weekend, să-i creez... cum să spun... anumite obligații față de mine. Desigur, veniturile lui nu se compară cu milioanele familiei

Bannerman, adăugă într-o doară, cu o privire piezișă spre chipul întunecat al lui Mark, dar poate ar fi mai înțelept să renunț la James și să mă concentrez asupra unui bărbat ca Paul.

Expresia din ochii lui părea gata s-o spulbere. Totuși, Mark nu făcu decât s-o întrebe dur:

– Îndrăznești să mă sfidezi?

– De ce nu? Chiar crezi că mă poți opri?

Inima îi bătea cu repeziciune. Acel joc cu pericolul o înfricoșa, dar îi și dădea o senzație îmbătătoare de triumf, dându-și seama că îl înfuriase până aproape de limita la care-și pierdea controlul.

– Pot să-ncerc.

– Probabil. Dar dacă dai un ordin clar, spunându-i lui Paul să nu se apropie de mine, va dori să știe de ce. Iar dacă-i spui, nu cred că te va crede. Nu toată lumea mă consideră un monstru, așa ca tine. Până și Daisy consideră că ai prejudecăți! Oricum, va fi interesant să vedem care dintre noi câștigă, nu-i așa?

Mark nu răspunse. Ochii lui cenușii o priveau cu o expresie de admirație stranie în adâncurile lor.

Încrezătoare în puterile ei, Juliet continuă pe același ton persiflant:

– Paul este într-adevăr înviorător de inocent, nu crezi? Nu ca bărbații pe care-i cuceresc de obicei, desigur, dar îmi mai place și mie să schimb din când în când.

Își studie unghiile, acoperindu-și un căscat leneș.

– Încă nu m-am hotărât dacă să iau o cameră de hotel sau să accept o invitație la sora lui. Mi-ar cam complica planurile,

însă la urma urmei respectabilitatea e totul, când se dorește un certificat de căsătorie, nu-i așa? adăugă ea, cu o nevinovăție mieroasă.

– Cred că ai face mai bine să-l excluzi pe Paul din planurile tale.

Mark părea să-și fi regăsit buna dispoziție. În ochii lui se zărea chiar și o lucire de umor.

– M-am răzgândit. Paul nu mai pleacă nicăieri. Îi va conduce Daisy pe soții Alexander. Desigur, dacă vrei, poți merge în oraș cu Daisy, dar te previn că n-o prea interesează viața de noapte.

Juliet îl privi lung. „Pentru numele lui Dumnezeu," își spuse ea buimăcită, „chiar mă ia în serios? De cinci minute îndrug numai aiureli, iar el crede tot ce-i spun!" Cât credea că o putea ține departe de Paul, dacă ar fi interesat-o într-adevăr o relație cu el?

Ridică din umeri, plictisită.

– N-am bani să merg cu Daisy, cum știi foarte bine. Îmi plătești salariu, deci știi că a sosit termenul. Și cred că acum, o dată ce ai aflat că nu mai am nici un ban, mă vei amâna numai din răutate.

Mark nu răspunse. Ridicând privirea, Juliet văzu că se uita la ea cu o expresie gânditoare.

– De ce-ai plecat după moartea lui Graham? întrebă el pe neașteptate.

– Voiam o schimbare, răspunse scurt Juliet.

– O schimbare? Pentru că moartea lui te șocase prea rău?

– Chiar ți-e imposibil s-o crezi? replică ea, cu vocea înghețată.

– Imposibil? Nu, dar ar fi foarte reprobabil, în anumite împrejurări.

– Reprobabil? De ce? Și în ce împrejurări?

În loc de a-i răspunde, Mark continuă:

– M-am uitat prin documentele laboratorului lui David Graham. În caz că te întrebi cum am putut, află că îl finanța o filială a firmei Bannerman, așa că aveam acces la toate actele lui financiare. Am descoperit că erai protejata lui Graham, începătoare, neinstruită, fără experiență în domeniul științific. David Graham îți plătea salariul din buzunarul lui. Cu alte cuvinte, te întreținea. Toți ceilalți membri ai echipei erau profesioniști, inclusiv soția lui Graham. Tu erai singura amatoare. Așa că te întreb din nou, domnișoară Welborn: de ce?

– Cred că mi-o vei spune tot tu, răspunse ea cu voce tulburată. Nu mă îndoiesc că mintea ta meschină și vicleană a și ajuns la o concluzie inteligentă.

– Dacă ții cu tot dinadinsul... Cred că ai fost amanta lui Graham.

Șocul o izbi ca o lovitură fizică, năucind-o. Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă. Crezuse că Mark Bannerman descoperise că era fiica lui David Graham. Cu un țipăt de furie, Juliet strânse pumnii, aruncând flăcări din ochi. Cum să poată nega o acuzație atât de obscenă?

– Cum îți permiți? Ești... ești pervers! Ești incalificabil! N-am... niciodată... își iubea soția! Nici unul dintre ei n-a avut de-a face cu altcineva!

Mark o privea fără urmă de remușcare, înregistrându-i șocul și oroarea cu ochii lui cenușii.

– Foarte bine, atunci n-a fost Graham, spuse el simplu. Dar tot a fost cineva – sau ceva – la mijloc. Și nu încerca să spui că mi se pare. Te crispezi ori de câte ori aduc vorba de Graham, sau de scufundarea aceea.

Ochii lui păreau două faruri, încercând să-i depisteze gândurile. Juliet îi susținu privirea, plină de ură, cu obrajii arzându-i ca focul. Se cutremura la gândul de a-i spune ceva despre ea însăși sau părinții ei. Niciodată n-avea să-i spună adevărul, niciodată, niciodată!

– Du-te dracului! aruncă ea, cu o voce grea de ură.

Mark zâmbi, încet, cu o plăcere diabolică.

– Poate-am să mă duc, murmură el. Sau poate ne vom duce împreună. În orice caz, poți să-ți păstrezi secretele. Nu mă preocupă prea mult trecutul tău, nici bărbații de-atunci. Începând de-acum, propun să fiu singurul bărbat din viitorul tău. Te întrebai de ce am găsit reprobabilă durerea ta după Graham? Pentru că nu-mi place să împart cu nimeni ceea ce-mi doresc, și mai ales cu un mort.

Juliet se holbă la el șocată, nesigură că auzise bine, simțind cum un val de roșeață i se ridica pe gât și peste chip.

– Ai... ai înnebunit! Acum cinci minute mă urai!

Ochii lui licăriră amuzați.

– Iar apoi am descoperit că te doresc, spuse el, senin. În timp ce îndrugai basmul ăla în legătură cu Paul. Îmi plac femeile care au simțul umorului.

– Știi ceva, domnule Bannerman? Ești periculos... murmură Juliet, sufocată. Faci toate astea numai fiindcă vrei să mă desparți de James?

Mark se întunecă la față.

– Nu-l amesteca pe James. N-are nici o legătură.

– Dumnezeule, ești în stare de orice ca să-l protejezi!

– Motivele sunt neclare chiar și pentru mine, se încruntă el, dar te asigur că protecția lui James nu face parte dintre ele. Și nu sunt atât de altruist pe cât pari să mă crezi. N-am de gând să-l las nici pe James și nici pe Paul Bradford să te aibă. Ești a mea.

Juliet își ridică mâinile la obrajii aprinși.

– C-ce... vrei să spui?

– Îți doreai un weekend pe continent, așa-i? Ei bine, îți ofer eu unul.

– De ce... cum?

– Plătind generos pentru plăcerea companiei tale.

– Nu... nu înțeleg ce vrei să spui, murmură Juliet, cu voce tremurătoare.

– Cred că m-am exprimat destul de clar. Am spus că te doresc și știu că nu-ți sunt tocmai indiferent. Weekendul ăsta ar putea fi un interludiu plăcut pentru amândoi, în timp ce ne... ăă... explorăm reciproc sentimentele. Și, cine știe? Dacă descoperim că plăcerea e la fel de reciprocă, așa cum mă aștept, s-ar putea să aranjăm ceva mai permanent.

Juliet trase aer în piept, prelung. Se mai calmase, deși inima continua să-i bată sufocant de repede.

– Îmi ceri să mă mărit cu dumneata, domnule Bannerman, sau să-ți fiu amantă?

Mark înălță sprâncenele.

– În nici un caz nu te cer în căsătorie, domnișoară Welborn, spuse el sec. Dar, dacă pui securitatea pe primul plan, pot să-ți

reamintesc că banii au propriile lor garanții? Și pot să fiu foarte generos cu cineva care mă satisface. Îți promit că nu vei fi dezamăgită.

Juliet roși din nou, umilită de indiferența lui disprețuitoare. Era o proastă. Singură se băgase la apă, numai fiindcă temperamentul ei inflamabil o înverșunase să riposteze contra lui Mark Bannerman. Cutremurată de ură, vorbi cu o voce pe care nici chiar ea nu și-o recunoștea.

– Regret, domnule Bannerman, dar nu ține, spuse, cu un zâmbet ca o caricatură grotescă. Cred că nu-ți mai rămâne decât să accepți faptul că nici măcar plăcerea de a-ți cheltui banii nu poate îndulci aversiunea pe care mi-o inspiri.

– Încerci să mă provoci? întrebă el încet.

– Vorbind pe englezește, încerc să scap de pe insula asta spunându-ți câteva adevăruri despre dumneata însuți!

– Îmi permiți și mie același privilegiu?

– Ce vrei să spui?

– Că ceea ce simți acum nu este aversiune, te asigur, declară el, cu un zâmbet feroce.

Juliet îl pălmui. Era un gest disperat, care o făcu să înțeleagă pe dată că greșise, când îi văzu ochii luminându-se cu o expresie de satisfacție desfrânată.

– Nu refuz niciodată o provocare, spuse el cu glas îngroșat.

O cuprinse în brațe, ușor de parcă ar fi fost o păpușă. Juliet îi mai dădu o palmă, înnebunită, dar Mark era pregătit. Degetele i se strânseră cu cruzime, făcând-o să paralizeze de durere. Țipătul ascuțit de furie îi fu înăbușit de gura lui lăsându-se peste a ei. Era o sărutare brutală, o agresiune, o pedeapsă, ca și cum Juliet ar fi fost femeie cumpărată pentru o noapte. Apucând-o de șolduri, Mark o trase spre el cu

insolență violentă, turtindu-i sânii moi peste mușchii ca piatra ai pieptului lui. Juliet se zbătu cu furie, încercând să evite mângâierile aspre impuse cu forța trupului ei ostil, dar în cele din urmă acesta o trădă, reacționând cu un tremur intens. În momentul când capitulă, cu buzele înmuindu-i-se sub ale lui, sărutul deveni mai insistent, primind răspunsul pe care-l căutase. Mark își desprinse gura de a ei și-i înclină capul pe spate, începând să-i presare pe gât sărutări fierbinți și lacome.

Juliet era ametită, buimacă, plutind pe un ocean de senzații. Auzi o serie de gâfâieli răgușite și-și dădu seama cu oroare că era propria ei respirație. Deodată, Mark o împinse violent în lături, iar șocul separării fizice fu atât de pârjolitor încât Juliet avu impresia că-și pierduse o parte din ea însăși.

Deschise încet ochii. Mark o privea, cu obrajii înroșiți și pieptul ridicându-i-se și coborând într-o respirație accelerată. Dar era stăpân pe situație. Juliet coborî privirea spre sine însăși, fără să înțeleagă. Bluza îi era parțial descheiată, dezvăluindu-i jenant de mult pieptul, iar sfârcurile încordate i se conturau viu prin mătasea lipită de piele.

– Data viitoare n-ai să mă mai provoci, spuse Mark cu glas aspru.

Juliet roși, trecându-și peste gură o mână tremurătoare.

– Cum ai putut...? întrebă ea cu voce gâtuită. Am... am să plec de-aici... chiar mâine! Nu-mi pasă ce faci, n-am să mai stau nici măcar o zi!

– Nu pleci nicăieri, răspunse el sec.

– Ba plec! Am să... am să plec chiar și dacă trebuie s-o iau înot!

– Dacă pleci, niciodată n-ai să mai găsești de lucru, îți dau cuvântul meu, insistă el, neînduplecat.

Îl privi uluită.

– Nu te cred!

– Fă bine și crede-mă. Am să te distrug.

Juliet trase aer în piept, prelung, tremurător.

– Exagerezi, spuse ea cu dispreț.

– Eu nu exagerez niciodată.

Buzele lui Juliet se strânseră.

– Foarte bine, rămân. Dar numai fiindcă nu vreau să-l las pe James încurcat.

– James n-are nici un amestec, replică Mark, cu gura strâmbată sardonic. Rămâi fiindcă așa spun eu.

Juliet ezită.

– Numai dacă-mi promiți că n-ai să mă mai săruți niciodată așa.

Expresia lui dură se șterse, iar în ochi îi sclipi o lucire amuzată.

– Bine, spuse el cu dispreț, îți promit – n-am să te mai sărut niciodată așa. Mai bine zis, atâta vreme cât n-ai să mă mai provoci.

Aruncându-i o privire de ură arzătoare, Juliet trecu pe lângă el, spre scară. Ajunsă în camera ei, încuie ușa și se trânti pe pat, încercând să-și vină în fire. Treptat, respirația i se calmă, iar bătăile inimii îi reveniră la normal, deși încă mai simțea apăsarea gurii lui Mark peste a ei și trupul continua s-o furnice după mângâierile pe care i le impusese el. Și, în mod incredibil la început, mintea ei năucită începu să accepte ceea ce se întâmplase: era fata pe care Mark Bannerman o însemnase ca fiind a lui.

Capitolul 6

Când coborî la micul dejun, Juliet o găsi pe Daisy singură la masă. Era nervoasă, căci tocmai aflase că urma să-i conducă pe soții Alexander la aeroport. De asemenea, primise dispoziție să rezerve loc pentru Paul la o cursă comercială spre New York, a doua zi.

– De ce? întrebă Juliet.

Daisy ridică din umeri.

– Ordinele lui Mark. Azi-dimineață era prost dispus. Când am încercat să discut cu el, parc-aș fi pornit pe un câmp de mine. Mai întâi a dat peste cap toate aranjamentele, trimițându-mă pe mine în locul lui Paul, apoi mi-a spus să mă întorc aici cât mai curând posibil.

Atâta despre sugestia lui ca Juliet să petreacă un weekend relaxant în oraș, cu Daisy! Nu că ar fi tentat-o, dar...

– De ce-l expediază pe Paul? insistă ea.

– Întreabă-mă să te-ntreb, replică Daisy, evitându-i privirea. Dar știu de ce trebuie să mă întorc eu diseară.

– Serios? De ce?

– Ca să-ți asigur escorta, desigur. Bine i-ar mai fi stat, să te ia de lângă James din lipsa unei persoane de escortă, pentru ca apoi să rămâi aici fără nici una.

Escortă, vezi să nu! își spuse Juliet cu dispreț. Oare ce-ar fi zis Daisy dacă știa ce se întâmplase cu adevărat în seara trecută?

Între timp, Daisy se ridicase, pregătindu-se să plece.

– Acum trebuie să mă duc. Nu ard de nerăbdare, dar...

Făcu o mutră plictisită.

– Vor fi dezamăgiți și, în consecință, iritați. Individa aia e o idioată, prea proastă ca să-și dea seama că toată curtea pe care i-a făcut-o lui Mark n-a reușit decât să-l îndepărteze și de ea, și de bărbatu-său – de toată afacerea, în fond. Azi nu lucrezi, nu-i așa? continuă ea. Ce-ar fi să vii cu mine până-n oraș, sau să-l chemi pe Sam? Acolo nu sunt prea multe de văzut, după cum ai aflat aseară, dar există un magazin mixt unde se vând de toate, inclusiv un sortiment agreabil de produse locale. Și poți bea un suc la hotel.

Revenită în camera ei, Juliet începu să se învârtească de colo-colo, nervoasă. Nu avea stare să lucreze la cartea lui James și, cu toate că de regulă o zi însorită, pe plajă, ar fi fost de ajuns ca s-o bine-dispună, nu-și putea regăsi deloc entuziasmul. Își aminti cuvintele lui Daisy și se întrebă dacă la magazinul mixt se găseau materiale textile și ață de cusut. Evenimentele din seara trecută o avertizaseră că era necesar să-și sporească garderoba și, întrucât avea talent la cusut, știa că-și putea face două fuste lungi și simple, dacă găsea materialele potrivite.

Grăbită, se încălță cu o pereche de sandale, își puse pe cap o pălărie de paie și coborî la parter. Când trecu prin dreptul

ușii deschise a cabinetului, se ciocni de Mark, care ieșea chiar în acel moment. Îl văzu în spatele lui pe Paul, studiind niște hârtii de pe birou.

– Unde te duci? întrebă Mark, măsurând-o încet cu privirea.

– În oraș.

Juliet porni mai departe, grăbită. Nu voia să riște, oricât de calm vorbea Mark.

Acesta își potrivi pasul lângă ea.

– Pe jos?

– De ce nu?

– Îți arde de glumă. Sunt paisprezece mile. Te duc cu jeepul – oricum, doream să-ți vorbesc.

Înainte ca Juliet să-i răspundă că dorința nu era reciprocă, Mark dispăru, iar peste două minute de pe aleea din față se auzi un claxon. Fără tragere de inimă, Juliet ieși și se urcă în jeep. Mark era îmbrăcat în blugi și cămașă descheiată la gât, lăsând să i se vadă pieptul bronzat.

– Ei, nu mă întrebi ce vreau? o privi el ironic, cu o mână pe schimbătorul de viteze, în așteptare.

– Ce vrei? se conformă scurt Juliet.

După ce zâmbi scurt, Mark porni jeepul.

– Vreau să-mi prezint scuzele pentru aseară – am obiceiul nesuferit de a tachina oamenii, când văd că-i irită. Oricum, adăugă el nepăsător, îmi pare rău, am întrecut măsura.

Juliet încremeni surprinsă, amuțită. Ultimul lucru la care se așteptase era o scuză și, sincer vorbind, îi luase în serios atitudinea din seara trecută.

– Vei lucra și locui aici câteva luni, continuă el, scoțând mașina pe drum. Ultimul lucru de care avem nevoie e

genul ăsta de complicații. E mult mai bine să jucăm cu cărțile pe față, acceptându-ne unul altuia movitațiile așa cum sunt.

Îl privi nedumerită. Părea să capituleze total – oare...? O încercau fel de fel de bănuieli.

– Vrei să spui că ți-ai schimbat părerea în legătură cu motivele mele de a veni aici? Mi-ai acceptat explicațiile? întrebă ea prudentă.

Mark ezită.

– Motivele tale te privesc, spuse el în cele din urmă. Nu am dreptul să le pun la îndoială, mai ales din moment ce te afli deja aici, ești eficientă și utilă pentru James. Nu, voiam să spun că am întrecut măsura când te-am sărutat.

Juliet se înroși de furie. Nu se schimbase nimic. Mark nu făcea decât să se scuze pentru nu sărut care ar fi putut-o determina într-adevăr să plece. Și, desigur, nu dorea asta, fiindcă era „utilă pentru James". Sau... sau... Oare era posibil să-și închipuie că Juliet ar fi putut profita de faptul că o sărutase? O femeie ca ea, așa cum credea el că era, putea deveni o adevărată pacoste, pornind numai de la un simplu sărut! O putea lua ca pe o încurajare.

Ei bine... Buzele i se strânseră, iar din ochi îi țâșniră scântei furioase. Mare tupeu mai avea!

– Chiar vrei să spui că nu-ți dorești o asemenea complicație? întrebă ea răstit.

– Sunt convins că nici unul dintre noi n-o dorește, replică Mark pe un ton rezonabil. Ți-ai exprimat clar sentimentele față de mine și, evident, m-am...

– Evident, te-ai speriat că voi pune ochii pe tine, acum că ai avut o scăpare și m-ai sărutat? îl întrerupse ea furioasă.

Ei bine, domnule Bannerman, las-o baltă! N-ai de ce să-ți faci griji! Nu m-aș atinge de tine nici dacă ai fi poleit cu aur!

– Se pare că nimic nu-mi reușește, replică el trist. Eu încerc să mă scuz, și când colo...

– Asta numești tu scuză? exclamă Juliet, în culmea furiei. În materie de scuză, a fost un record negativ mondial, chiar și pentru tine! Tot timpul cât vorbeai, sperai să înțeleg mesajul că nu trebuie să te iau în serios! Ei bine, domnule Bannerman, am să-ți dau o veste! Până și un cretin ar fi avut mai multă minte!

– Deci rămânem dușmani?

Chipul îi era serios, dar din tonul lui se simțea că abia reușea să-și stăpânească râsul.

– Suntem dușmani! declară cu convingere Juliet. Știi, chiar că ești o mare figură! Mai întâi, sunt complicea unui gangster, apoi o capcană pentru James, și pe urmă... pe urmă mă acuzi că am fost amanta... amanta celui mai nobil și mai devotat om...

Vocea îi tremura, silind-o să se întrerupă un moment.

– Și pe urmă, vrei ca, în urma unei scuze neserioase, să uit că m-ai sărutat și mi-ai propus să-mi petrec weekendul cu tine?

Mâinile lui Mark se încleștară pe volan.

– Se pare că relația noastră e condamnată, spuse el cu glas înecat, făcând-o pe Juliet să-l privească bănuitoare.

Avusese dreptate – își râdea de ea! Fir-ar al dracului să fie! Ei nu-i ardea de glumă, era cât se poate de serioasă!

– Încep să cred că suntem sortiți să ne certăm tot timpul. Se pare că emoțiile noastre sunt prea tumultuoase pentru o prietenie calmă și firească. Poate că ar fi mai bine să rămânem dușmani.

– Mie-mi convine de minune, să știi! răspunse ea, cu o voce înghețată.

Jeepul încetini, ajungând printre primele barăci de la marginea orașului. Pe drum umblau copii și animale. Mark era recunoscut și salutat de toată lumea, și răspundea făcând cu mâna. Juliet observă că toți arătau fericiți și sătui, în pofida aspectului dărăpănat al caselor.

Drumul nu durase mult, dar se vedea clar că era prea lung pentru a-l parcurge pe jos. Totuși, Juliet nu voia să depindă de Mark Bannerman ori de câte ori avea nevoie de un mijloc de transport.

– Pe-aici nu există taxiuri, sau altceva? întrebă ea, cu falsă nepăsare.

Mark o privi scurt.

– De obicei, se poate folosi jeepul ăsta, spuse el sec. Cora mai are unul, pentru necesitățile ei, iar a treia și ultima mașină de pe insulă îi aparține comandorului.

– Comandorului?

– Administratorul hotelului.

Juliet se încruntă, amintindu-și amenințarea Corei de a o lăsa să doarmă sub cerul liber dacă nu se îmbarca pe Lazy Lou.

Mark îi aruncă o privire.

– Ce s-a întâmplat?

– Străinii au voie să locuiască la hotel?

– Dacă au voie? Ce idee! E evident că hotelul primește străini.

– Chiar și dacă... sunt persoane... cărora nu le dorești prezența pe insulă?

– Administratorul hotelului e comandorul. El hotărăște, deși ține seama și de dorințele mele. Oricum, îi poți cere amănunte când ai să-l cunoști. De ce m-ai întrebat?

Juliet ridică din umeri. Prefera să nu-i spună.

Între timp, ajunseseră în oraș, care consta doar din câteva magazine nezugrăvite și decolorate de vânturi și ploi, înșirate pe marginea drumului bătătorit. Existau un magazin mixt, un bar, un punct de prim ajutor, o biserică și hotelul. Singura clădire cu etaj, hotelul, avea la ambele niveluri verande. Pe cealaltă parte a străzii se afla un mic parc. Cișmeaua din mijlocul lui părea axa activităților sociale din oraș, căci câteva gospodine vesele și guralive stăteau la coadă cu gălețile și ciuturele, așteptându-și rândul să ia apă. Dar cel mai uluitor din toate era faptul că părculețul conținea și un teren de golf miniatural, și un carusel. Juliet se uită încântată la copiii care se zbenguiau printre căluții de lemn cu vopseaua scorojită și se fugăreau printre obstacolele traseului de golf.

Se întoarse spre Mark, cu ochii sclipindu-i, dar acesta îl privea pe un bărbat care se apropia în fugă din direcția lagunei. Jeepul încetinise, însă acum, demară din nou în trombă, azvârlind praf și scoici de sub cauciucuri. În sfârșit, ajuns lângă omul cel agitat, Mark frână brusc, întrebând:

– Ce s-a întâmplat?

– Un accident, dom' Mark...!

Celelalte cuvinte i se pierdură când jeepul porni iar, huruind pe drumul cotit spre lagună, înainte de a frânta în spatele antrepozitului. Juliet văzu că niște pescari scoteau din apă un om neînsuflețit, aplecându-se asupra lui.

În minte i se iviră imagini oribile cu membre smulse, carne sfâșiată, mușcături de rechini. Dar nu se vedea nicăieri sânge, iar Juliet observă ușurată că omul se mișca. Se mișca violent chiar, convulsiv.

Mark sări jos din jeep și alergă spre cei câțiva pescari. Urmându-l, Juliet văzu că dinspre antrepozit se apropia în goană și Cora.

– Ce este? întrebă ea.

Fără să-i răspundă, Mark se aplecă asupra trupului, începând să-l palpeze cu mișcări sigure și îndemânatice. Scoase din buzunar un set de chei și i-l aruncă surorii sale.

– Știi de ce avem nevoie! spuse el scurt. Repede!

– Ce este? insistă din nou Juliet.

De astă dată i se adresa Corei, care însă n-o luă în seamă, pornind cu jeepul fără a o învrednici cu o singură privire. Cel care-i răspunse la întrebare fu Mark.

– O scorpie, spuse el, aruncând peștele peste umăr. L-a înțepat în timp ce pescuia. Cora îi va acorda primul ajutor, până-l vom putea duce la doctor, dar trebuie să ne grăbim. Din păcate, adăugă el cu înverșunare, elicopterul a plecat să-i ducă pe afurisiții ăia la aeroport.

Se ridică, dând câteva ordine repezi. Șase oameni ridicară trupul care se zvârcolea, iar Juliet văzu că era doar un băiețandru, cu ochii holbați de durere. Îl duseră spre ponton, cu Mark în frunte. Juliet îi urmă neputincioasă, dornică să ajute dar neștiind ce putea face.

– Nu... nu știam că scorpiile-de-mare pot avea efecte mortale... spuse ea.

– De obicei nu au, dar otrava ajunsă în sistemul nervos îi poate provoca victimei o stare de șoc. Iar dacă, întâmplător, omul e alergic...

– Nu există pe-aici o soră? Parcă auzisem că aveți o soră...

– E-n concediu, fir-ar să fie! bombăni Mark. Băiatul ăsta trebuie să ajungă la spital! Va trebui să-l iau cu Sea Witch, sper că ajungem la timp.

Urcându-se la bordul vasului alb de croazieră, Mark îi conduse pe ceilalți în salon, unde exista o canapea capitonată,

sub hublouri. Îl culcară ușurel pe băiat acolo. Între timp sosise și Cora, cu trusa de prim ajutor. Mark sparse o fiolă și trase cu atenție conținutul într-o seringă.

– Să vin și eu cu tine? întrebă Cora plină de importanță.

– Nu, răspunse Mark. Trebuie să rămâi aici și să anunți spitalul că suntem pe drum. Să ne aștepte o ambulanță în port.

Ridică ochii spre Juliet.

– Știi să faci o injecție?

– Da, răspunse ea calmă.

– Vreau să zic... chiar știi? Fără să greșești nimic? S-ar putea să mai fie necesară încă una, înainte de a ajunge la spital.

– Mama mea era diabetică, făcea insulină.

– Bun. Atunci, ne vei fi de folos. O iau pe ea, adăugă el spre Cora.

Cora se conformă, fără bunăvoință, și îi urmă pe Mark și ceilalți pe punte, lăsând-o pe Juliet cu pacientul și cu un bătrân care se prezentase ca fiind bunicul băiatului. Mâinile lui zbârcite tremurau, în timp ce-i mângâia părul de pe fruntea transpirată. Începu să-i gângurească, băiatului, psalmodiind în dialectul din Indiile de Vest. La început, Juliet crezu că era un cântec de leagăn, apoi își dădu seama, în timp ce asculta fascinată, că-l certa încetișor.

– N-are tătic, mămică-sa muri. Îi băiat cuminte, mă ascultă. Io-i zic să aibe grije, să nu se ducă-n golf. Da' el, la pescuit, și se-ntâlni cu scorpia. N-ascultă pe bătrân, încheie el cu tristețe.

Dar băiatul asculta, căci păru să se mai liniștească. Puntea începu să vibreze, iar Juliet, privind prin hublou, văzu că iahtul ieșea încet din lagună. După ce trecu de recif acceleră, lăsând cu repeziciune insula în urmă.

Între timp, băiatul adormise adânc. Mușchii continuau să-i tresară, dar sedativul își făcea efectul. Juliet află de la bătrân că

nepotul lui se numea Carlos, iar el era Beebo Johnson. Carlos nu-și cunoscuse niciodată tatăl, fiind un copil nelegitim. Mama sa, fiica lui Beebo, îl lăsase cu părinții ei și plecase să lucreze pe Trinidad. Bătrânii știau că era cântăreață într-un bar sordid, unde trebuia și să se prostitueze. O mai făcuse și înainte. Nu mai primiseră nici o veste de la ea, iar Beebo prefera s-o considere moartă. De-atunci, centrul vieții celor doi bătrâni devenise Carlos.

Acesta era încă inconștient când ajunseră în port. Mark îl însoți pe bunicul lui în ambulanță, iar Juliet îi urmă cu un taxi. Când ajunse și ea la spital, Carlos fusese internat deja la urgență, iar numele magic de Bannerman atrăsese într-acolo toți medicii și surorile.

– Îl vor duce sus, într-o rezervă, o anunță Mark, ieșind împreună cu Beebo. Aici nu mai aveți ce face și știu că amândoi sunteți obosiți. V-am rezervat locuri la Key Palms Hotel. Veniți cu mine.

Dar bătrânul se încăpățână să rămână la spital până se convingea cu ochii lui că băiatul își revenise.

– Foarte bine, acceptă Mark. Se pare că la noapte vom fi doi care să stăm de veghe. Eu o duc pe domnișoara Welborn la hotel și apoi am să mă întorc aici.

Juliet nu avea la ea decât o mică poșetă care conținea câțiva dolari, un ruj și un pieptene. În viața ei nu se simțise mai nepregătită.

– Nu-ți face griji, îi spuse Mark, cu privire ironică, nu va trebui să plătești. Un apartament din hotel e proprietatea mea.

În timp ce coborau cu liftul, Juliet întrebă cu voce slabă:

– Bătrânul chiar va sta de veghe toată noaptea?

– Voi pune să se aducă un pat în camera băiatului. Trebuia să m-aștept, adăugă el cu amărăciune. După asta, totul va depinde de ceea ce hotărăște Lucy, soția lui.

Juliet ridică privirea.

– Chiar crezi că își va reveni?

Mark păru surprins.

– Sigur, de ce nu? E tânăr și sănătos, așa că mâine sau poimâine ar trebui să umble pe picioarele lui. Șocul a fost cauzat de o reacție alergică, așa cum mă așteptasem, adăugă el.

Șoferul de taxi îi aștepta, fumând o țigară, rezemat de capotă. Când îl văzu pe Mark, luă poziția drepți și deschise portiera, nu înainte de a strivi chiștocul sub călcâi.

– Încotro, domnule Bannerman?

– La Key Palms, răspunse Mark, ajutând-o pe Juliet să se urce în mașină.

Key Palms era un hotel de lux, înconjurat de palmieri. Holul arăta ca un decor din „O mie și una de nopți", cu bolți supraetajate și candelabre ca niște ciorchini enormi de globuri. Mark nu se opri la recepție ci se duse direct spre lifturi, unde apăsă pe butonul mansardei.

În apartament, pe a cărui ușă era scris cu litere aurii discrete cuvântul „Unu", Mark privi în jur fără interes.

– Cred că totul e în ordine. Stai în care dormitor vrei. Nu știu prea multe despre apartamentul ăsta, decât că are mai multe dormitoare, fiecare cu baie proprie. Îl folosesc mai mult pentru partenerii de afaceri, când îmi sunt oaspeți...

Ridică receptorul telefonului.

– Le voi cere să-ți trimită o listă de bucate. Vrei să bei ceva?

Juliet, care stătea în mijlocul camerei, ținându-și strâns poșeta în mâini, răspunse politicos:

– Nu, mulțumesc.

Mark vorbi la telefon, apoi puse receptorul la loc în furcă.

– Vine imediat. Comandă tot ce vrei, va intra în contul apartamentului. În sertarul de-acolo e o cheie de rezervă, dacă vrei să cobori. Magazinul din hol e deschis până la zece. Treci totul în contul apartamentului.

Porni spre ușă.

– Acum mă duc înapoi. Mai ai să mă întrebi ceva, înainte de a pleca?

– I-i-ai spus lui James unde sunt?

Mark înălță din sprâncene.

– Nu. Dar îi va fi destul de ușor să afle. Altceva? continuă el, nerăbdător.

Juliet clătină din cap.

– Bine, atunci ne vedem mâine, încheie scurt Mark.

Chiar dacă ar fi avut să-i pună și alte întrebări, se vedea clar că era prea grăbit să plece. Juliet rămase cu privirea spre ușa închisă. Oare Mark mai avea și alt apartament la îndemână, nu pentru „partenerii de afaceri"? Se întorcea la bordul iahtului? Sau chiar avea de gând să privegheze toată noaptea, numai pentru a-i ține companie unui bătrân speriat? Nu se potrivea deloc cu ceea ce știa ea despre Mark Bannerman – despre acel Mark Bannerman care voise s-o expedieze cu rabla căpitanului Smith și, mai târziu, încercase s-o seducă, aproape sub nasul fratelui lui.

Capitolul 7

O trezi sunetul ușii care se închidea. Deschise ochii cu prudență, încercând să-și amintească un moment neclar când auzise același sunet, de curând. Înainte de a-și aminti, îl văzu pe Mark Bannerman stând în picioare lângă pat, cu o ceașcă de cafea în mână. Era bărbierit și avea părul încă umed de la duș.

– Deșteptarea, frumoaso din pădurea adormită.

Juliet gemu, făcându-l să zâmbească.

– Dacă ești mahmură, adevărul e că o meriți – am observat cât s-a dus din sticla aia de vin!

Gemând din nou, Juliet se rezemă într-un cot, înainte de a-și aminti că era goală pe sub cearșaf. Roșind, și-l săltă repede sub brațe, după care văzu neputincioasă cum o cutreierau ochii lui Mark, încet, de la umerii goi, pe toată lungimea trupului conturat clar pe sub cearșaf.

– Nu-ți face griji, murmură el, zâmbind și mai bine dispus, arăți superb.

Juliet trecu peste cuvintele lui.

– Cum ai intrat? Țin minte clar că am blocat ușa.

– Da, știu. Dar n-ai observat că lângă frigider e o ușă de serviciu. Norocul meu. Azi-dimineață pe la patru Carlos se simțea mult mai bine, așa că m-am întors aici ca să dorm și eu un timp.

– Înțeleg...

Juliet așteptă un moment, apoi spuse cu răbdare:

– Sunt dezolată că te grăbesc, dar dacă pui cafeaua pe masă, am s-o beau imediat ce ieși.

– Mai bine bea-o acum, cât e caldă, îi zâmbi Mark nevinovat.

– Te rog! se răsti ea. Vreau să mă îmbrac.

– Nu te opresc.

– Nu fi ridicol! Știi prea bine că nu mă pot da jos din pat până nu ieși din camera asta.

– Nu înțeleg de ce. N-aș vedea nimic ce n-am mai văzut și altă dată.

Juliet îl privi lung, amuțită.

– Azi în zori, când am intrat, mă aștepta un tablou splendid, continuă el alene. Întotdeauna dormi goală?

În mintea ei răsună clar închiderea ușii, la un moment dat, în zori, făcând-o să se înroșească la față ca focul.

– Ai tupeu, să mă spionezi așa în timp ce dorm!

– Știai că dormi strângând perna în brațe? întrebă el, punând cafeaua pe masă, după care se așeză pe marginea patului. Medicii spun că e semnul unui sentiment de nesiguranță. Poate că simți nevoia să dormi împreună cu cineva, mm?

Făcu o pauză provocatoare.

– O idee care dă naștere unor ipoteze interesante...

Juliet îl fulgeră din privire, dar nu spuse nimic. Știa că Mark nici nu se gândea să plece până nu era ea gata și că tare i-ar mai fi plăcut s-o vadă milogindu-se. Dar n-avea s-o facă. N-avea decât să rămână unde era, neluându-i în seamă ademenelile, până se plictisea și o lăsa în pace.

Mark zâmbi, parcă citindu-i gândurile, după care, aplecându-se înainte, își plimbă încet un deget peste umărul ei, până la marginea cearșafului întins peste sâni. Pielea lui Juliet se înfioră imediat. Obrajii i se împurpurară și strânse din dinți, pentru a-și stăpâni o replică.

– Ce-ar fi să încercăm un experiment, mm? întrebă el încet, urmărindu-i reacția.

Fără să-i vină a crede, Juliet privi cu ochi mari cum apuca marginea cearșafului și începea s-o tragă în jos. În același timp, se aplecă și-i depuse un sărut ușor pe umăr. Mâinile ei se repeziră în două direcții simultan, iar cearșaful îi alunecă de pe sâni.

– Termină! strigă, șocată. Încetează imediat, sau am să... am să țip!

– Știi să țipi frumos? întrebă el în șoaptă.

– N-n-nu po-poți face asta!

Înnebunită, încercă să apuce cearșaful, ridicând spre el o față îngrozită.

– Am și făcut-o.

Între timp, cearșaful îi ajunsese pe șolduri, iar Mark, cuprinzându-i talia în mâini, o trase spre el. În contact cu pieptul lui, sfârcurile lui Juliet se întăriră într-o clipă. Încercă să-l împingă, în același timp aruncându-se spre partea opusă

a patului. Mark, însă, o trase înapoi cu cea mai mare ușurință. Îi privi cu ochi îngustați roșeața febrilă din obraji.

– Nu te mai zbate așa – n-am să-ți fac nici un rău. Am să te sărut doar.

Fără ca Juliet să știe de ce, acest gând o făcu să cadă pradă panicii.

– Nu...! scânci ea. Te rog...

– N-am să-ți fac nimic împotriva voinței tale, dar dacă te mai opui, să știi că mă supăr.

– Nu, nu, suspină ea. Termină! Nu vreau...

– Stai dracului la un loc! Tot am să te sărut!

Ordinul aspru îi trezi o teamă atavică, profundă, făcând-o să încremenească. Din minte îi pieri orice intenție de împotrivire. Privi neajutorată cum gura i se apropia și o cotropea necruțător pe a ei. Nepăsarea cu care îi prăda buzele o făcu să se înfioare. Când Mark ridică în sfârșit capul, Juliet simți gust de sânge.

O studia cu un interes acut, citindu-i ușor frica din expresie. Ridicându-se ușor, îi eliberă mâinile și, luându-le între ale lui, și le petrecu pe după gât.

– Sărută-mă, îi ceru el.

Lui Juliet i se opri respirația. Mark zâmbi cu blândețe.

– Sărută-mă, repetă, deschizându-i ușurel gura cu degetul mare.

Juliet gemu, în timp ce Mark începea să-i acopere fața cu sărutări mărunte, fiecare câte o experiență erotică în sine, în timp ce buzele i se plimbau peste pleoapele și obrajii ei, pentru a se opri din nou, cu sete, pe gură. Degetele lui Juliet se mișcau neliniștite, răsfirând părul lui Mark, iar trupul i se

arcuia convulsiv. De astă dată, gura îi fu la fel de flămândă ca a lui, în timp ce schimbau un sărut adânc, pătimaș, care o făcu să gâfâie de plăcere. Sângele înfierbântat îi gonea prin vene ca focul în pădure. Când Mark o desprinse în sfârșit de el, tremura toată și avea ochii sticloși.

O privi cu satisfacție, apoi se ridică pe neașteptate.

– Mă întreb ce-ar crede James sau Paul dacă te-ar vedea acum, spuse el ironic.

Juliet îl privi ametită. Expresia lui era rece, indiferentă. Înroșindu-se de umilință, bâjbâi după cearșaf. Îi venea să se târască sub un bolovan și să moară – dar, adunându-și toate resursele de prefăcătorie, ridică din umeri, răspunzând cu un sarcasm cam forțat.

– Probabil că nimic. În fond, ce s-a întâmplat? Câteva sărutări, o pipăială mai îndrăzneață... și atât.

– Îmi va face plăcere să te învăț mai mult de-atât, replică el. Ești o elevă receptivă, vrei, nu vrei, și observ că fostul tău profesor trebuie să fi fost deosebit de insensibil față de necesitățile tale.

– Ce v-vrei să spui? întrebă în șoaptă Juliet.

– Fostul tău amant, iubito. Cel pe care-l învălui în atâta mister. Cred că era un împiedicat. Reacțiile tale îmi dau de înțeles că ești o novice în arta amorului – deși e un talent pe care-l vei dobândi repede.

Din drum spre ușă, mai adăugă:

– Apropo, până termini cu îmbrăcatul, micul dejun va fi gata.

Carlos stătea așezat în pat, zâmbind cu gura până la urechi, încadrat de bunicii lui. Patul era plin cu cutii și hârtii de ambalaj. Bunica lui, cu ajutorul financiar al lui Mark, îi cumpărase haine noi în locul celor tăiate când i se acordase primul ajutor.

Lucy Johnson era o femeie masivă, îmbrăcată cu un muu-muu hawaiian larg și nenumărate brățări și salbe la gât. Avea un râs zgomotos, energic. Juliet observă imediat că semăna cu Mai, menajera lui Mark, după care află că erau surori gemene.

După un timp, Mark spuse:

– Acum trebuie să mergem. Lucy, e-n regulă dacă Juliet va folosi diseară celălalt dormitor de pe Sea Witch?

– Sigur că da, Mark, răspunse bătrâna, întorcând spre Juliet o privire veselă. Julie, îți place jambalaya?

– Nu... nu știu. N-am mâncat niciodată.

– Cum? N-ai gustat niciodată jambalaya? se miră Lucy. Jambalaya mai bună ca a mea nici nu există. Diseară am să-ți gătesc cea mai gustoasă cină din viața ta, bine? Mark știe ce bucătăreasă grozavă sunt, nu-i așa, Mark?

– Asta înseamnă că sunt invitat și eu? zâmbi Mark.

– Dacă vrei să vii, ești invitat. Auzi, ia adu tu un vin, și punem de-o petrecere. E-n regulă?

– Pot să vin și eu, bunico? întrebă Carlos.

Lucy râse.

– Băiat prost ce ești, știi că ești prea mic ca să bei vin! Așteaptă numai, și mâine am să-ți aduc jambalaya, în locul mâncării ăsteia din spital. Eu, să trebuiască să mănânc așa ceva, mi s-ar face rău, încheie ea, cu o mutră dezgustată.

– Bine, Lucy, atunci diseară vom fi acolo – cu vinul, mai spuse Mark, deschizându-i lui Juliet ușa pentru a ieși înaintea lui din cameră.

Pe culoar, Juliet îl văzu pe Jack Tanner învârtindu-se pe lângă oficiul surorilor, adâncit în conversație cu o tânără frumoasă și roșcată, în uniformă medicală. Când îi văzu, Jack îi șopti ceva la ureche și o însoți spre ei, ținând-o de cot.

– Cum o duce Carlos, șefule? întrebă el.

Mark nu răspunse, iar Juliet îl privi surprinsă.

Pe chipul lui apăruse o expresie crispată, stăpânită. Abia mișcându-și buzele, făcu prezentările. Femeia în uniformă de soră era Serena Caldwell, sora medicală de pe insulă. Serena îi aruncă o privire scurtă lui Juliet, apoi se întoarse spre Mark, cu un zâmbet nesigur pe buze.

– Mark, iubitule, ești surprins că mă vezi?

Pe Juliet n-o pregătise nimeni pentru frumusețea Serenei. Avea o siluetă uluitoare, ochi mari și verzi, îndepărtați, și acel ten neted și bronzat cu care nu se pot lăuda decât unele roșcate foarte norocoase.

Mark nu se osteni să-i răspundă.

– Ce cauți aici? întrebă el răstit. Parcă era vorba că ești în concediu, sau așa ceva...

– Sau așa ceva! râse Serena. Am fost, scumpule, dar când am auzit despre băiat m-am întors fără întârziere, evident.

– De ce? Spitalul are un personal medical absolut competent.

Obrajii Serenei se înroșiră vag.

– Zău așa, Mark! Consider că e pacientul meu!

– Serios?

Pleoapele coborâte ale lui Mark îi ascundeau expresia din ochi.

– Și, de fapt, cine ți-a spus că e aici?

– Una din... dintre surorile de-aici, din spital. O... o prietenă de-a mea.

– Și ai făcut atâta drum, tocmai de unde erai, ca să-ți îngrijești pacientul? întrebă el, tărăgănat. Loialitatea ta e demnă de toată lauda.

– Vai de mine, iubitule! replică veselă Serena. Dar am fost aici tot timpul. N-am mai plecat în Florida.

Cu voce mai coborâtă, adăugă:

– Doar știai că n-aveam să plec, nu-i așa?

– Deloc. Credeam că ți-am spus foarte clar că asta așteptam să faci.

– N-n-am putea discuta problema asta în... între patru ochi? îl îmbie Serena, luându-l de braț.

Mark ezită, apoi se întoarse spre Jack.

– Trebuie să dau o fugă până jos la birou, câteva minute. Stai tu cu Juliet, vrei?

– Sigur că da.

Jack arăta cam palid, iar Juliet se întrebă dacă nu cumva se simțea rău. Se răsuci brusc spre ea.

– O cafea, iubito?

Îl urmă spre automatul de cafea, în timp ce Mark și Serena porneau către lift. După ce dispărură în cabină, Juliet se întoarse spre Jack.

– Ce-a fost asta?

Jack luă o mină cinică.

– Un fleac, iubito, răspunse el ironic, dându-i cafeaua. Șeful a încercat s-o expedieze politicos pe cucoana, dându-i un concediu plătit pe trei luni, cu speranța că în timpul ăsta își va găsi

altă slujbă. Dar cucoana a refuzat să priceapă aluzia și a continuat să se învârtească pe la Key West, hotărâtă să vină înapoi cu prima ocazie. Accidentul ăsta al lui Carlos a fost pretextul ideal.

Juliet ascultă încruntându-se.

– Nu înțeleg. Vrei să spui că a concediat-o? Îmi pare rău, Jack, dar mi-e greu să cred că lui Mark Bannerman i-ar fi greu să scape de vreun angajat, atunci când o dorește.

– Da, am auzit ce experiență ai avut cu el, răspunse Jack compătimitor. Îmi pare rău, păpușă. Parțial a fost din vina mea – ar fi trebuit să cer confirmarea de la Posenby înainte de a te aduce. Regret să l-ai prins pe șeful nostru în toane proaste.

– Mă rog, l-am prins și în toane mai bune, remarcă gânditoare Juliet. Când Carlos a suferit accidentul, a făcut tot ce trebuia.

– A, nici nu mă îndoiesc. Are un mare fler de organizator.

Lui Juliet îi veni o idee neașteptată.

– Jack, ai putea să mă duci azi înapoi pe Tamassee?

– Sigur. Când?

– Chiar acum.

Pilotul păru surprins.

– Dar Mark a spus să aștepți.

– A, nu voia decât să mă conducă la hotel, spuse Juliet cu nepăsare. Va fi ușurat să afle că s-a rezolvat problema. Și am foarte multe de făcut, Jack.

Dacă era sceptic, n-o arăta.

– Bine, se învoi el. Dar, nu te supăra, dacă lui Mark nu-i convine tu ai fost de vină.

– A, sigur, am să-mi asum orice răspundere, îl asigură Juliet, aruncând paharul la coș. Să mergem!

Juliet ajunse la Bella Vista înainte de prânz. Daisy stătea așezată pe verandă și, când o văzu, se ridică privind-o cu curiozitate.

– Ce Dumnezeu e cu tine aici, fără Mark?

– Am și o slujbă, știi, replică scurt Juliet, evitându-i privirea.

– Fetele care ies în lume cu Mark Bannerman nu prea obișnuiesc să se mai gândească și la slujbele lor, comentă Daisy, cu un licăr în ochi. Ce face băiatul?

– Mai bine.

Buna creștere o obligă pe Juliet să se oprească pentru a răspunde la întrebările lui Daisy, făcându-i un rezumat al celor întâmplate.

– Unde-ai stat azi-noapte? întrebă în cele din urmă Daisy.

Juliet roși, dar răspunse sincer. La auzul veștii, sprâncenele lui Daisy se înălțară, însă nu spuse nimic și, în sfârșit, Juliet se scuză:

– Mă duc să fac un duș și să mă schimb înainte de masă.

Deși nu avea poftă de mâncare, făcu un efort, pentru a evita comentariile caustice ale lui Daisy. Tocmai ajunseseră la desert, când apăru Mai.

– A telefonat Cora, spuse ea cu reproș. Zicea că a sunat Mark, ca să întrebe dacă ești aici. Era furios și a spus că-ți ceruse să-l aștepți, dar când s-a întors el, tu dispăruseși.

Daisy ridică ochii, cu o lucire amuzată în privire.

– Aha! Ia s-auzim, ce s-a întâmplat? Ai fugit de el?

Juliet simți că-i venea rău.

– Nici pomeneală! Am... am avut o ocazie să vin aici cu Jack și am profitat, nimic mai mult! De ce să nu mă fi întors? Acolo nu mai aveam nimic de făcut, pe când aici mă așteptau destule treburi!

– Mă rog, cu asta James va fi de acord, fără-ndoială, confirmă sec Daisy. Aseară a trecut pe-aici, plângându-se că plecaseși de pe insulă, lăsându-ți sarcinile de izbeliște. Nu-i convenea deloc. Nu te-ai înțeles cu el să ai weekendurile libere? adăugă ea.

Mai continuă, ca și cum între timp n-ar fi vorbit nimeni:

– Mark a spus că se întoarce imediat ce domnul Tanner ajunge acolo cu elicopterul.

– Chiar așa? Ei, e clar că nu mă va găsi aici, așteptându-l să mă certe ca pe un copil! se răsti Juliet, sărind în picioare. Mă duc la James, în caz că interesează pe cineva!

Își regretă ieșirea aproape imediat. Cele întâmplate în Key West nu fuseseră din vina lui Daisy sau a lui Mai, dar nu-și putea alunga din minte gândul că erau cele mai apropiate subalterne și prietene ale lui Mark. Acum chiar că aveau să se întrebe ce se întâmplase în noaptea trecută. Mai mult, ducându-se la James încălca regula stabilită de ea însăși – să nu lucreze în weekend. Iar aceasta era o eroare de tactică. Fu cât pe ce să se întoarcă din drum, dar încăpățânarea o purtă înainte.

Îl găsi pe James afară, hrănind delfinii.

– Unde-ai fost? întrebă el, îmbufnat.

– În Key West. Nu ți-a spus nimeni?

– A, ba mi-au spus, ba bine că nu, răspunse James încruntându-se. Lui Daisy, mai ales, i-a făcut o plăcere nespusă să mă informeze.

– Pe-asta n-o cred, James.

– De ce-ai plecat cu Mark, Juliet?

Buza de jos a lui James se răsfrânsese în afară, ca a unui băiețaș bosumflat.

– Dacă-ți cade cu tronc, să știi că numai bine n-o să fie de tine, adăugă el înciudat. Are o iubită, aici, pe Tamassee.

– James, strigă furioasă Juliet, m-am dus la Key West ca să mă ocup de un băiat bolnav! Orice-ai crede tu, eram singura persoană disponibilă!

– Pe-asta n-o cred, Juliet! o îngână el cu îndărătnicie.

Juliet își strânse buzele.

– Foarte bine, mă obligi să fiu dură. Nu te privește ce fac în timpul meu liber. Dacă nu-ți convine și preferi să plec, nu te refuz. Poate că viitoarea secretară îți va permite să fii stăpân pe viața ei personală!

Expresia lui James se scrimbă radical.

– Nu! Te rog, Juliet, iartă-mă. Nu vreau să pleci. Știu că sunt un nesimțit egoist, cred... cred că sunt gelos. Mark îmi strică toate chefurile. Mi-am dat seama că te dorea încă de-atunci, din prima zi, și am știut că va încerca să te ia de lângă mine. Și nu e cinstit! se văicări el, ca un copil răzgâiat.

– Asta-i o prostie, James. Mark nu mă dorește, spuse Juliet, înghițind în sec. Și chiar dacă m-ar dori, n-o să mă aibă nici moartă!

– A, nu-l cunoști pe Mark. Va găsi el o cale – întotdeauna obține ceea ce vrea. Femeile, banii, puterea – toate îi vin pe tavă. Și toți îl găsesc minunat. Încă n-ai descoperit ce simt pentru el oamenii de pe insula asta? adăugă nefericit James. Are

succes cu toată lumea și cucerește orice femeie, nu ca mine. Da, știu că sunt invidios, dar înainte de a fi a lui ai fost a mea.

– Nu sunt a lui, James! îi reaminti Juliet, tăios.

– Dar vei fi, insistă el. Fie și numai pentru că încearcă să ne despartă. Nu vreau să devii un simplu nume pe lista lui de cuceriri, Juliet.

– Nu sunt pe nici o listă și nu-s nici disponibilă, spuse ea rece, sperând să fie adevărat. Ai mâncat ceva? îl mai întrebă, în timp ce porneau spre casă.

– Numai pâine și ceai, răspunse James, ofensat, ca și cum ea ar fi fost de vină.

Juliet îi ignoră bombăneala și îl conduse în bucătărie, unde conversă cu el în timp ce încălzea cina congelată pe care o lăsase Lallie și făcea cafeaua. După ce James mâncă, intrară în living, pentru a face ordine.

Egoismul lui James era o surpriză pentru Juliet. Abia aștepta să termine și să plece de pe Tamassee. Frații Bannerman nu-i aduseseră decât necazuri – și încă nu terminaseră!

Plecă la ora zece. Lui James nu-i trecu prin minte s-o conducă, dar Juliet nu se temea. Pe Tamassee nu exista nimic de care să-i fie frică și era lună plină, luminând în jur ca ziua.

– Unde-ai fost?

Întrebarea, aruncată din întuneric, o făcu să tresară, cu un țipăt. Exprima o furie adâncă, feroce, abia înfrânată, iar lui Juliet i se încreți pielea pe gât. Jarul unei țigări aruncate în iarba umedă descrise un arc luminos prin aer, după care din umbră se desprinse o siluetă.

– Ce faci aici? întrebă ea cu vocea sufocată.

– Te așteptam.

– Frumos din partea ta... Dar nu era nevoie.

– Nu de dragul frumuseții am făcut-o.

Umbra se mișcă din nou și o mână puternică o apucă de braț.

– Îmi vine să te omor pentru iadul prin care-am trecut azi din cauza ta, spuse el. Data viitoare când îți spun să aștepți, fă bine și nu te mișca până nu mă-ntorc eu. Cum crezi că s-a simțit Lucy, când i-am spus că-i nesocotiseși invitația la cină.

Juliet îl privi sfidătoare?

– Îmi pare rău că a trebuit să fiu nepoliticoasă cu Lucy, dar n-am avut încotro. Nu puteam să stau acolo, lăsându-te să încerci să mă seduci!

Urmă o scurtă pauză, apoi Mark răspunse cu glas onctuos:

– Dar știm amândoi că nici nu trebuia să încerc prea mult, nu-i așa, domnișoară Welborn?

Juliet avu senzația că primise o palmă.

– Dacă de-o cucerire ușoară ai nevoie, du-te înapoi la Serena Caldwell! replică ea ca o furtună. Se întoarce pe insulă, nu-i așa?

Mai bine și-ar fi mușcat limba – dar era prea târziu.

Mark încremeni.

– Cine ți-a spus despre ea?

– E secret? râse aspru Juliet. Dacă da, mă tem că s-a aflat! Până și James știe despre tine și Serena!

– Du-te la culcare, spuse încet Mark, eliberându-i brațul. În momentul ăsta, mă încearcă o poftă irezistibilă de a te pedep-

si așa cum meriți, dar nici o relație sentimentală nu trebuie să înceapă prin folosirea sexului ca armă. Fii numai mulțumită că nu-ți arăt cât de ușor mi-ar fi să te seduc pe tine!

Juliet tresări, iar Mark adăugă:

– Așteaptă.

– Da...?

Era atât de obosită și răvășită, încât tremura vizibil.

Mark o studie încruntat, dar nu comentă felul cum arăta.

– A trebuit să inventez o scuză pentru Lucy, spuse el încet. I-am spus că te întorseseși pe Tamassee fiindcă James avea nevoie de tine. Așa că a reînnoit invitația pentru joi, când sper că și Carlos va fi ieșit din spital. Am acceptat în numele amândurora.

– Joi...? repetă Juliet ezitând.

– Da. Iar de data asta, Juliet, fă bine și vino, adăugă el, pe un ton vag amenințător.

Luni, Carlos reveni acasă, iar Serena se întoarse pe Tamassee. A doua zi, la amiază, când Juliet se întoarse de la lucru, o găsi într-un șezlong, pe marginea piscinei, stând de vorbă cu Jack. Juliet li se alătură pentru masă, îmbrăcată cu costumul bikini și o tunică până la coapse. Mark veni și el mai târziu și, deși Serena se dădea peste cap să-i intre în grații, fu posomorât și repezit în tot timpul mesei. La sfârșit, mai stătu puțin să-i dea lui Daisy câteva ordine în legătură cu niște scrisori.

Serena căscă delicat.

– Doar n-ai de gând să lucrezi la ora siestei, iubitule? își țuguie ea buzele, provocator. Eu vreau să fac un duș rece și să mă întind pe pat, cu o carte bună.

Invitația din cuvintele ei numai subtilă nu era.

În tăcerea care se lăsă, Juliet își trecu șervetul cu grijă prin inelul suportului, parcă văzând imaginea apărută în mințile tuturor: Serena tolănită pe pat, „cu o carte bună". Mark, însă, nu se deranjă să răspundă, ci ieși fără o vorbă.

– Bună idee, comentă cu vioiciune Daisy. Cred că și eu am să fac același lucru, după ce termin cu scrisorile alea.

Se întoarse spre Juliet.

– Mark m-a rugat să-ți amintesc să fii gata pe la șase.

– A...! D-da, bine, se bâlbâi Juliet.

– Perfect, mai spuse scurt Daisy și porni grăbită spre cabinet.

Ochii reci ai Serenei se îngustaseră.

– Ai o întâlnire cu Mark, diseară?

– Da... la cină.

– Aș dori să-ți vorbesc, continuă Serena, cu o voce tăioasă. În bibliotecă, te rog. Ești bun să ne scuzi, Jack?

Jack privi gânditor pe urmele lor, în timp ce Serena o conducea pe Juliet spre bibliotecă. Închise ușa, apoi se întoarse spre ea, cu dispreț.

– În caz că-ți faci iluzii că Mark ar fi disponibil, află că nu este și nici nu va fi, începu ea rece. O fi fost săptămâna trecută – sau când te-a angajat – dar de-atunci lucrurile s-au mai schimbat, după cum ai avut posibilitatea să observi. Acum o lună am avut un conflict și ne-am despărțit. Între timp, se pare că te-a observat pe tine. Dar ne-am împăcat. A fost nevoie să

mă cam umilesc, recunosc, fiindcă Mark Bannerman nu se târăște în fața nici unei femei. Dar am făcut-o și a meritat. E al meu și am de gând să-l păstrez. Așa că, dacă-ți imaginezi că invitația asta la cină va face cine știe ce minuni pentru tine, te asigur că n-ai nici cea mai mică șansă.

– Nu e nevoie să răspundă și el la invitație, spuse crispată Juliet. Mă pot duce și singură.

– O, va răspunde. Mark a fost întotdeauna un gentleman, replică Serena, tărăgănat. Chiar dacă se plictisește de moarte, așa e el. Nu va contramanda întâlnirea.

– Și ce vrei să fac? întrebă Juliet, cu obrajii cam înroșiți.

Serena ridică din umeri.

– Cred că nimic – dacă nu te deranjează gândul că ești doar tolerată, din politețe. Voiam doar să știi care e părerea lui.

– Ție ți-a spus-o?

După un moment de ezitare, Serena se hotărî să recunoască adevărul:

– Nu. N-ar fi vrut să mă facă să mă simt prost pentru că n-am fost invitată.

– Ei bine, spuse Juliet posomorâtă, orice-ai spune, nu voi refuza. Nu vreau s-o dezamăgesc pe Lucy pentru a doua oară.

– Pe Lucy? întrebă tăios Serena.

– Pe Lucy Johnson, bunica lui Carlos.

– Aha, înțeleg... murmură cealaltă femeie, îngândurată.

După ce urcă în camera ei, Juliet trânti de colo-colo hârtii și dosare cinci minute încheiate, fără să se poată concentra asupra cărții. Îi pierise tot cheful de petrecere. Gândul de a fi considerată o simplă îndatorire plicticoasă nu era deloc plăcut, iar acum începuse să se întrebe dacă Lucy îi dorea

într-adevăr prezența. Dacă nu cumva ar fi preferat-o pe Serena în locul ei. În jurul orelor șase, când coborî la parter, nu mai avea nici o îndoială.

Jos, o găsi pe Serena așteptând, vizibil hotărâtă să-i însoțească la petrecere. Era îmbrăcată într-o rochie lungă de bumbac alb, cu flori tropicale, decoltată la spate pentru a-i dezvălui umerii superb bronzați, iar în urechi purta cercei cu ametiste, din aceeași garnitură cu colierul al cărui medalion i se cuibărea între sâni.

– Bună, o salută ea cu un murmur indiferent. Mark a insistat să vin și eu. Sper că nu-ți dau planurile peste cap, dar am aflat din surse sigure că Lucy ar suferi îngrozitor dacă n-aș fi prezentă.

Apoi, ridică din sprâncene la adresa rochiei lui Juliet – subțire și simplă, de vară, verde ca mărul, cu tiv galben, asortat cu cerceii de plastic din urechi.

– Dar ultimul lucru pe care l-aș face ar fi s-o jignesc, apărând îmbrăcată ca o adolescentă la petrecerea ei! Toți vecinii vor veni să ne vadă!

Mark intră în tăcerea încordată care urmase acestui comentariu. Purta pantaloni marinărești maro și o cămașă ciocolatie descheiată la gât. Când observă deosebirile de toaletă dintre cele două tinere, ochii i se îngustară, dar nu spuse decât atât:

– Salut, fetelor. Sunteți gata?

Casa lui Lucy era plină până la refuz. Vecini, rude, prieteni – se adunaseră cu toții în păr. Serena avusese dreptate, Lucy se mândrea nespus cu musafirii ei. Juliet rămase mai în urmă, sfioasă și jenată, dar Lucy, care le ieșise în întâmpinare gătită

cu o rochie de mătase roșie și un șort, o strânse la piept de-i trosniră oasele, apoi o trase în mijlocul camerei și anunță în gura mare:

– V-o prezint pe domnișoara Julie, a lui domnu' Mark!

Juliet roși, aruncând o privire spre Mark, care însă părea să nu fi auzit nimic, căci se uita în altă parte.

– Mă bucur că ați putut veni, domnișoară Caldwell, o salută Lucy și pe Serena, pe un ton din care nu se simțea deloc că, fără prezența ei, petrecerea ar fi fost compromisă.

Totuși, Serena începu să se comporte ca la ea acasă, jucând rolul grațioasei însoțitoare a lui Mark. Acesta adusese vinul – suficient ca să ajungă pentru toată lumea – iar Serena stătea prin preajmă, ajutându-l să toarne și împărțind paharele de carton. Îi cunoștea pe toți și vorbea cu fiecare, circulând prin încăpere.

Între timp, Juliet își găsise un loc într-un colț și se așezase. Jambalaya era la înălțimea promisiunilor lui Lucy – ba chiar mai mult. Vinul ales de Mark se potrivea perfect. La desert se servi salată de fructe proaspete.

Iar Lucy părea hotărâtă să-i trateze pe Mark și Juliet ca pe un cuplu. Anunță fără jenă că Serena venise numai fiindcă fusese sora medicală a lui Carlos.

– Această soră fără pereche, care l-a îngrijit pe Carlos, venea și pleca tot mereu când Carlos a fost în spital.

Se subînțelegea clar că fusese mai mult plecată, de când Carlos ieșise din spital. Iar când se urcară în mașină, Lucy strigă din ușă cât o ținea gura:

– Să ai mai multă grijă de Julie, Mark! E cam sfioasă, mititica, deloc băgăreață, ca unele fete emancipate din zilele noastre!

Toba de eșapament bubui, motorul începu să duduie, iar Juliet prinse sfârșitul unei fraze rostite de vocea înceată și răgușită a Serenei:

– ...o scumpă, dar se cam senilizează. Câți ani are de fapt, Mark?

– Nu atât de mulți ca să fie adevărat ce zici, Serena, răspunse cam repezit Mark. Sper că nu i-ai făcut și ei vreo aluzie ca asta.

– În nici un caz, iubitule! Drept cine mă iei? Dar este o idee cam... lipsită de tact... nu găsești?

– Nu, nu găsesc, replică el scurt.

Aceste cuvinte puseră capăt discuției, cel puțin până ajunseră acasă. Juliet se duse drept în camera ei, neavând nici un chef să-l vadă pe Mark conducând-o pe Serena în casa unde locuia – și, desigur, rămânând acolo peste noapte.

Dar nu-și găsea liniștea, era prea nervoasă și nefericită ca să adoarmă. Se gândi la piscină. La ora aceea era nefolosită. Așa că-și luă costumul bikini pe ea, încălță o pereche de șlapi și, luându-și un prosop mare din baie, coborî.

La început înotă cu mișcări energice, după care, obosind, ieși și se așeză în șezlong, același unde stătuse în timpul zilei trupul apetisant al Serenei. Fără să-și dea seama, începu să plângă. Nu se mai simțise atât de deprimată de la moartea părinților ei.

După un timp, lacrimile i se potoliră destul ca să-și dea seama că era privită. În fața șezlongului apăruse Mark, stând absolut nemișcat, parcă șocat de ceea ce vedea. Se profila ca o umbră pe lumina unduitoare reflectată de apa piscinei.

– Îmi... îmi pare r-rău... se bâlbâi Juliet, ridicându-se în picioare. Credeam că... că te-ai culcat, sau... sau...

– Culcat, cred că ăsta e cuvântul de ordine, replică el în derâdere. Nu, eram în bibliotecă și te-am văzut furișându-te pe culoar. Am venit cu gândul să înotăm împreună, nu m-am așteptat să găsesc aici o orgie de lacrimi.

– L-lacrimi?

Drept răspuns, Mark întinse mâna și îi șterse ușurel o lacrimă de pe obraz.

– Ăsta-i efectul unei băi la lumina lunii? Sau al vinului? Sau poate m-ai indus în eroare și există undeva un bărbat de care ți-e dor?

Zguduită de senzația mâinii lui, care-i coborâse pe gât, Juliet spuse cu voce tremurătoare:

– Nu... numai de părinții mei... mi-e dor.

– De părinții tăi?

– Au... au murit recent. S-au înecat.

– O, Doamne, murmură încet Mark.

Mâna sa ajunse la ceafa lui Juliet și o trase insistent înainte.

– Îmi pare rău...

Stătură mult timp astfel, față-n față, după care atmosfera se schimbă subtil. Semnale de alarmă începură să se fugărească prin creierul lui Juliet, sosind direct de la terminațiile nervoase din trup. Respirația i se acceleră până aproape de sufocare.

Încercă să se retragă.

– Nu...!

– Nu...? murmură el.

– Nu te folosi de slăbiciunile mele ca să mă forțezi din nou. E... incorect!

– Dar cine a spus că sunt un om corect, draga mea? întrebă încet Mark. Nici atâta lucru n-ai descoperit până acum?

Juliet dădu să se smulgă din loc, dar gura lui se coborî peste a ei, cu o cruzime de-a dreptul arogantă. Știa că ar fi trebuit să i se împotrivească, dar trecuse prea mult timp; era hămesită după sărutările lui Mark. Buzele i se despărțiră dornice, potrivindu-se după forma alor lui.

Din acel moment, timpul se opri în loc, cristalizat în propriul său moment de eternitate. Juliet îi strânse capul la piept, iar o gură caldă îi apucă un sfârc întărit. Inima îi zvâcni, senzația înflorind într-o nevoie devoratoare tot mai intensă, până când avu impresia că, dacă nu și-o potolea, avea să moară.

– Mark, gemu ea. Dragul meu... iubește-mă... Iubește-mă acum...

Mark se retrase.

– Dacă vorbești serios, spuse el încordat, îți propun să mergem sus, în patul meu, unde ne vom simți mult mai bine.

Amețită, Juliet deschise ochii.

– Ce... ce-am spus...? întrebă ea, într-o șoaptă răgușită.

– Mi-ai cerut să fac dragoste cu tine.

– Ți-am... O, Doamne... Nu! gemu Juliet, în timp ce o lacrimă i se prelingea printre genele răsfirate pe obraz. N-am vrut să spun asta... O, Mark, te rog, ai milă! Nu vreau să...

– Nici nu credeam, replică el, cu glas amar.

Multă vreme, nici unul dintre ei nu mai spuse nimic. Juliet nu-l putea privi, copleșită de rușine. Își îngropase fața în mâini, chinuindu-se să-și stăpânească lacrimile care amenințau s-o podidească din nou.

Într-un târziu, Mark o întrebă rece:

– Ce-i cu tine, Juliet? Când îți vine, când te lasă... E din cauză că ai avut doar un singur amant, sau numai pentru că-ți place să mă întărâți?

– Nu te întărât! protestă ea cu voce întretăiată.

– Nu mă întărâți? reflectă Mark. Nu, n-aș crede. Atunci, ce vrei? Să ne căsătorim? adăugă el, cu dispreț. Asta urmărești?

– Nu!

Juliet își ridică mâinile la fața descompusă de disperare.

– Nu-s proastă. Crezi că aș vrea să mă căsătoresc cu un bărbat care se lasă ademenit? Crezi că am chef de suferința care ar urma când te-ai sătura de mine?

Văzând că Mark nu răspundea, privi în jur neajutorată.

– Unde mi-s hainele? Trebuie să mă întorc în cameră.

Mark o ajută să și le adune, apoi îi dădu prosopul care se strânsese sub trupurile lor.

– Numai eu sunt de vină că am reacționat așa, continuă Juliet cu voce obosită, dar nu-mi pot ține emoțiile congelate la nesfârșit. Nu vreau să am o aventură cu tine, Mark, așa că de-acum încolo te rog să mă lași în pace, ca să scap de obsesia asta așa cum știu eu.

– Deci, recunoști că există ceva între noi? întrebă el răgușit.

– A, da...

Fața lui Juliet se încordase, palidă de durere.

– Ai avut un efect năprasnic asupra mea, ba bine că nu. Dar asta încă nu înseamnă că am să mă culc cu tine. Așa că... lasă-mă în pace.

Și, fugind ca și cum diavolul însuși s-ar fi ținut pe urmele ei, urcă scara până în cameră.

Capitolul 8

A doua zi dimineața, Juliet era atât de palidă încât Daisy fu șocată.

– Ce ți s-a întâmplat? o întrebă ea, oprind-o în hol.

– Nimic, Daisy, am să-mi revin dacă pot pleca azi de pe insulă. Crezi că Jack o să mă ducă? întrebă ea deznădăjduită. Slujba asta nu-mi prieșteloc, va trebui să-mi dau demisia.

– Iubito, e imposibil. Au plecat cu toții.

– Au plecat...?

– Da, azi în zori. Mark m-a trezit la șase și mi-a dat niște instrucțiuni, iar la șapte a decolat.

– Și când are să se-ntoarcă?

– Nu știu. A spus că să-l aștept într-o săptămână, două, dar n-a precizat cu ce treburi a plecat, așa că nu pot ști exact.

Daisy se opri un moment, observând expresia de ușurare de pe fața lui Juliet.

– Cred că madama o să fie cam dezamăgită.

– Serena?

– Mhm. N-a fost invitată și ea, deci se pare că nu și-a înfipt rădăcinile așa de adânc pe cât sperase. Totuși, cred că

va trebui s-o suportăm la masă – dar nu te teme, că nu va sta mult. Dacă Mark lipsește atâta timp, o s-o-ntindă în Florida.

– Cum va pleca?

– Nava de aprovizionare vine luni. Dar cred că n-ai de gând să pleci tocmai acum? continuă Daisy, neliniștită. Juliet, ține-te de treabă! Nu peste mult situația se va ameliora și știi bine că și tu vrei să vezi cartea terminată cu bine!

La amiază, avu loc o ceartă violentă între Daisy și Serena, în care fură atrase și Mai și Juliet. Serena își făcu apariția târziu, după ce dormise toată dimineața, și nevăzând pe nimeni prin jur intră în casă, unde dădu peste Daisy.

– Unde-i toată lumea? întrebă ea.

– A, Mark și Jack au plecat în Florida. Iar Juliet, dacă te interesează, lucrează – a, nu, uite-o că vine. Juliet, Serena întreba de tine, adăugă Daisy, ironic.

– Ce-aaam mai râs! se răsti Serena. Și când o să se-ntoarcă?

– Cine?

– Cine crezi? Mark, normal!

– A, el!... Păi, nu se mai întoarce, răspunse Daisy, făcând pe nevinovata.

Serena păli.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus. Că habar n-am unde s-a dus, nici când se va întoarce.

– Minți! țipă Serena. Știi cu siguranță! Îți cer să-mi spui imediat!

– Regret, dar nu-ți pot spune ce nu știu, replică nepăsătoare Daisy. Poate că tocmai de-aia nu mi-a spus, ca să nu-ți dau raportul ție.

– Cum îți permiți? gâfâi Serena, în pragul apoplexiei. Nu se poate să nu-mi fi lăsat un mesaj... Când a plecat? Ce-a spus...??? zbieră ea ca o apucată.

Mai apăru din bucătărie, atrasă de țipete, și se opri lângă Juliet, urmărind indiferentă spectacolul.

– A plecat pe la șapte, iar de spus, a spus multe. Dar nu și unde se ducea.

– Minți, javră bătrână ce ești, ți se citește pe mutră! Mai mult, știu și de ce!

Ochii Serenei se îndreptară spre Juliet.

– Îi netezești drumul borfelinei ăsteia lacome! A, să nu crezi că nu v-am văzut cum șușoteați, uneltind împotriva mea!

Se răsuci din nou către Daisy.

– Ești secretara lui personală, trebuie să-l poți găsi, în caz că se întâmplă ceva! Dacă nu-mi spui imediat, când vine Mark am să-l pun să te concedieze!

Daisy o privi cu milă.

– După una ca asta, chiar dac-aș ști nu ți-aș spune, o informă ea pe femeia care turba de furie. Și să știi că urletele și amenințările nu-ți folosesc la nimic, pentru că n-am să mă răzgândesc. În schimb, s-ar putea să-i spun lui Mark despre discuția asta!

Brusc, Serena se potoli, dându-și seama că exagerase.

– Bine, acceptă ea tăios, fie și așa. Dacă încerci să minți pe seama mea, am să ți-o plătesc, îți promit! Iar în casa asta n-am să mai mănânc nimic, nu suport să stau la aceeași masă cu voi două!

Se întoarse spre Mai.

– Mie să-mi servești mâncarea în living. Pe masa aia mică de lângă fereastră.

– Asta e o muncă în plus, replică Mai cu nepăsare. În casa asta niciodată nu s-a servit mai mult de o masă. Nimeni, nici chiar Mark, nu mi-a cerut vreodată să servesc altfel.

– Hai, mă Mai, fie-ți milă! o rugă Daisy, sarcastic. Ce, crezi că noi avem chef să stăm cu ea la aceeași masă?

Mai zâmbi ușor.

– Foarte bine, domnișoară Daisy, dacă-i vorba de dumneata, atunci am s-o fac. N-aș vrea să vă văd, pe dumneata și Juliet, lăsând mâncarea neatinsă numai fiindcă la fiecare masă trebuie să suportați mutre acre.

– Ooof!

Serena se răsuci în loc și ieși, țăcănind pe pardoseală cu tocurile sandalelor. La ora cinei, foamea o îndemnă să-și facă apariția, numai pentru a descoperi, deconcertată, că era singură la masă. Daisy și Juliet plecaseră pe timpul weekendului, așa că fură scutite de compania ei, deși mai târziu Daisy avea să raporteze că, după câte se părea, Serena scotocise prin biroul lui Mark vineri seara, în căutarea vreunui indiciu despre locul unde se afla. Luni, își plăti accesul la bordul navei de aprovizionare și plecă înapoi în Florida.

În ziua întoarcerii lui Mark, Cora veni la Bella Vista să le dea știrea, dimineața în zori.

Juliet și Daisy tocmai își terminaseră micul dejun și stăteau pe terasă, la al doilea rând de cafele, când Cora apăru în ușă, cu un zâmbet acru.

– Se pare că a cam venit vremea să mai puneți și voi osul la treabă, le prezentă ea o mostră a umorului ei prietenos de cea mai bună calitate. Mark a telefonat că azi vine acasă. Mi-a spus să te anunț, Daisy, și s-o previn pe Mai că aduce niște oaspeți.

Unul e doctor, din-ăla de la universitate, dar va locui la James, în patul de care a încercat atâta domnișoara Welborn să se lipească, adăugă ea, cu un zâmbet veninos spre Juliet. Se pare că ți-a venit schimbul, scumpo. Mark e hotărât ca experimentul fratelui său mai mic să fie aprobat și să pleci de-aici cât mai curând posibil.

– Du-te dracului, Cora Bannerman, îi spuse liniștită Daisy. Ai transmis mesajul, acum gata, roiu'! De restul mă ocup eu.

Cora rămase efectiv cu gura căscată. Nu era nici un secret că o invidia pe Daisy, dar până acum avusese grijă cum îi vorbea, iar Daisy simulase, măcar, politețea.

Își mușcă buzele, apoi se răsuci brusc pe călcâie și plecă.

– Ți-ai făcut o dușmancă, remarcă Juliet, simțindu-se cam stânjenită.

– Nu mi-a fost niciodată prietenă.

Daisy nu părea deloc îngrijorată.

– Cred că-i va îndruga lui Mark cine știe ce povești. Dar nu-ți face griji, pe mine o să mă asculte, nu pe ea. Va fi dezamăgit, fiincă voia s-o ajute pe Cora să-și facă un rost și până acum părea să reușească. Dar nu va fi nici prima și nici ultima dată când îl dezamăgește o femeie.

Juliet simți o undă de compasiune pentru Mark Bannerman, înainte de a-și da seama ce se întâmpla, iar atunci și-o suprimă fără milă. Nu încăpea nici o îndoială că, dacă îl dezamăgise cineva în trecut, numai propria lui aroganță era de vină!

Daisy nu pierdu vremea avertizându-l pe James în legătură cu vizitatorul. Când se întoarse de la telefon, părea destul de tulburată.

– Ar fi bine să te duci la băiatul ăsta chiar acum, Juliet. Când a auzit vestea, s-a cam alarmat.

James nu era „cam alarmat“. Când ajunse la laborator, Juliet îl găsi în pragul unei crize de nervi, combinată cu autocompasiune și resentimente. Mark, declară el, nu-și dădea seama sub ce presiuni lucra, iar acum aducea un străin pe domeniul lui, un om care avea să-l critice și să-l ia la întrebări, poate chiar să-i sugereze schimbări în felul cum își instruia delfinii. Risca chiar să-i propună lui Mark să renunțe la tot proiectul, pentru că nu avea valențe științifice.

– Asta-i o prostie! replică Juliet cu însuflețire. De ce-ar face așa ceva? Și, oricum, nu-ți dorești o apreciere cinstită a muncii tale? Dacă-ți pierzi vremea, nu vrei să știi de ce? La urma urmei, scopul a tot ceea ce faci aici e să-ți iei doctoratul, nu?

– Ai lucrat pentru Graham, deci știi că metodele mele sunt aceleași cu ale lui, nu-i așa? întrebă James, bosumflat. Dacă greșesc, înseamnă că și el a greșit!

– Da-David Graham își luase doctoratul. Își putea permite să experimenteze, îi explică Juliet cu răbdare. Tu trebuie să lucrezi după anumite directive.

– Lui Mark puțin îi pasă de mine! izbucni cu înverșunare James. Vrea să lucrez ordonat, ca un... ca un computer! Nu-i pot prezenta un șir de cifre la sfârșitul zilei, ca un contabil de la companiile lui. Studiile mele sunt mai complexe, trebuie să mă ghidez mai mult sau mai puțin după instinct...

Juliet se încruntă.

– Iar omul care vine aici nu va înțelege asta?

– Poate să prezinte faptele cum vrea el, mai ales dacă știe ce-ar prefera Mark să audă...

– Și crezi că Mark ar prefera să audă că ai eșuat?

O privi gânditor, posac.

– Nu sunt sigur. În... în ultima vreme, a devenit cam ciudat. Și tu la fel, dacă vrei să știi. Te porți de parcă n-ai putea să-l suferi, și totuși ai stat două zile și o noapte cu el, în Key West. Și ori de câte ori îi auzi numele, sari în sus. Cred că încearcă să te convingă să mă părăsești, fiindcă e clar că abia aștepți să-mi termin cartea.

Expresia ei vinovată îl făcu să adauge grăbit:

– Juliet, am... am încercat să-ți spun de-atâtea ori că... că eu...

Juliet îl întrerupse grăbită, pentru a-l împiedica să pronunțe cuvintele care-i stăteau pe limbă:

– Cartea asta n-are nici o legătură cu principala problemă, care e doctoratul tău. Sigur că vreau s-o publici cât mai curând posibil. Astea au fost instrucțiunile...

– Juliet...

– Cine va veni azi, James? Știi cum îl cheamă?

– Cred că sau Kennedy, sau Shopwell, răspunse James îmbufnat.

Ambele nume îi erau familiare lui Juliet, deși nu-l cunoscuse pe nici unul dintre cei doi profesori. Făceau parte din echipa doctorului Robinson, șeful de catedră al lui James. Pe doctorul Robindon îl cunoșea, fusese prieten cu tatăl ei vitreg, deși avuseseră opinii diferite privind comportamentul delfinilor.

– Cred că Mark... domnul Bannerman vreau să zic... a făcut o alegere inspirată, spuse ea pe un ton încurajator.

– Parcă erai de partea mea, nu a lui, replică James ca un copil mofturos. Cred că te-a cucerit și pe tine. Ți-am mai spus, n-o să-ți folosească la nimic.

– În cazul ăsta, spuse Juliet fără nici o expresie, cu cât termin cartea și plec mai repede, cu atât mai bine.

James o privi ca trăsnit.

– Nu! exclamă el. Juliet, nu! Nu poți... nu se poate să pleci!

– Ba se poate și voi pleca, James. Cât de curând posibil.

– Dar aveam de gând să-ți cer să rămâi aici! Cu mine... pentru totdeauna! Vreau să ne căsătorim, iubita mea! De zile întregi încerc să ți-o spun, dar tu erai așa de rece, de parcă n-am fi avut în comun altceva decât cartea asta nenorocită, încât... De-asta m-am răzbunat pe ea. Ți-ai dai seama, nu-i așa? La fel cum îți dai seama de toate în legătură cu mine, adăugă el deznădăjduit. Puțin îmi pasă de carte, dragostea mea – numai pe tine te vreau!

– Îmi pare rău, James, răspunse cu blândețe Juliet. Nu te iubesc și nu mă pot mărita cu tine.

– Dacă ți-e teamă că te-ai mărita cu un profesor universitar sărac, n-ai nici o grijă!

Acum vorbea însuflețit, ca și cum nu s-ar fi îndoit nici o clipă de succes.

– Poate că nu sunt atât de bogat ca Mark, dar îți voi putea dărui tot ce-ți dorești. Nu va trebui să fiu profesor universitar, dacă tu nu vrei. De fapt, nici eu nu mai vreau. Am putea avea propriul nostru laborator, aș putea să scriu și să lucrez singur, la fel ca David Graham...

– James! insistă ea disperată. Nu pot să mă mărit cu tine!

– Te temi că Mark mă va lăsa fără nici un ban dacă mă însor fără permisiunea lui? Nici o grijă, n-o va face. S-ar putea să-mi țină o predică, dar când va afla cât de mult te iubesc o să fie de acord.

– Vorbești de parcă ai crede că numai banii tăi mă interesează, James, spuse obosită Juliet. Ceea ce dovedește cât de diferit gândim. Nu ești decât singur, să știi, și simți nevoia să

ai pe cineva cu care să vorbești, cineva care să fie de partea ta, cum spuneai, fiindcă ești supărat pe fratele tău. Și nu sunt eu acea persoană.

O privi năucit.

– Credeam că mă iubești!

– Da, ca pe un prieten. Ți-am dat vreun motiv să crezi altceva?

James găsi de cuviință să nu-i răspundă la întrebare.

– Ai să te măriți cu mine în clipa când nu-ți va mai fi teamă de Mark! mormăi el încăpățânat.

– Mark nu are nici o legătură, se mulțumi Juliet să-l asigure, deși i-ar fi putut spune mult mai multe.

Și, în ciuda protestelor lui James, porni înapoi spre Bella Vista, unde o găsi pe Daisy adunând la un loc foile manuscrisului, ca să elibereze biroul pentru Mark.

– Le iau eu, spuse Juliet, întinzând mâinile spre teancul de pagini. Sunt hotărâtă să termin cartea azi, orice-ar fi.

Daisy o privi cu o expresie pătrunzătoare.

– S-a-ntâmplat ceva?

– James mi-a cerut mâna, răspunse obosită Juliet. Nu l-am putut opri.

– Și i-ai spus...

– I-am spus că nu. Și nu cred că i-am zdrobit inima, deși e cu siguranță frustrat. Îl tot acuză pe Mark. Cică l-am refuzat fiindcă mă tem că Mark l-ar dezmoșteni.

Ridică din umeri.

– A fost foarte penibil, Daisy. Vreau să termin înainte ca Mark să ajungă aici.

– Te înțeleg, iubito, și îmi pare rău. Ai să-mi lipsești... Dar cred că ai dreptul să pleci. Cred că e un infern să fii atât de frumoasă.

– Curat infern, îi dădu dreptate Juliet cu amărăciune. Mă duc sus. Dacă întreabă cineva, sunt în camera mea – dar sper să nu întrebe nimeni.

Capitolul 9

Se părea, din câte spunea Jack, care adusese oaspeții cu elicopterul, că Mark își dorea o vacanță. Ordonase ca iahtul să plece spre sud, iar căpitanul să ia la bord alți câțiva prieteni, din Charleston. Mark plănuia să-și petreacă următoarea lună în croazieră și se vorbea chiar și despre o călătorie până în Canare. Dar, înainte de asta, voia să facă unele scufundări, așa că luaseră cu ei un om de știință și un fotograf care urma să ia o serie de imagini pentru cartea lui James.

Ceilalți vizitatori erau cei trei membri ai familiei Rackham. Joe Rackham, un milionar îmbogățit prin forțe proprii, era asociat cu Mark și fusese invitat pe Tamassee pentru o scurtă rundă de discuții de afaceri. Soția și fiica lui veniseră și ele, iar din expresia lui Jack, care-i povestea totul în timp ce se plimbau pe plajă, reieșea că această surpriză nu fusese deosebit de plăcută. Mai se plângea că nu avea destule camere pentru toți oaspeții.

– Mai a spus că Serena a plecat la câteva zile după noi, așa e? întrebă Jack într-o doară.

– Da, răspunse absentă Juliet. Dar Sam i-a spus lui Lallie că urmează să se întoarcă azi, cu nava de aprovizionare.

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea.

– Nici nu mă mir, comentă sec Jack. Nu și-a pierdut vremea, acum când a aflat că Mark vine înapoi, așa-i? Și-a pus la punct o adevărată rețea de spioni.

Juliet, uimită de înverșunarea din tonul lui, îl privi ezitant.

– Mă rog, era încă în concediu și avea dreptul să plece...

– Înainte, asta n-a contat niciodată pentru Serena. Am văzut-o luându-și săptămâni libere de-a rândul, numai ca să fie cu mine...

Se întrerupse brusc, dându-și seama că săvârșise o indiscreție.

– Jack! exclamă Juliet, surprinsă. Serena a fost iubita ta?

– Bine zici, a fost. Până mi-a suflat-o Mark Bannerman. Deși nici nu i-a fost greu, adăugă el, cu un râs răgușit.

– Ce s-a întâmplat?

– Vechea poveste, spuse cinic Jack. Un băiat iubea o fată, fata se gândea la bani. Dar cred că de data asta o să rămână cu buzele umflate, adăugă el sardonic. Se pare că Mark e pe punctul de a se însura.

Juliet păli. Oprindu-se brusc, se prefăcu că-și scotea o scoică din sandală, ca să-și ascundă expresia feței.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu o voce înfundată.

– Mark a spus ceva care m-a pus pe gânduri. N-am știut la ce se referea, până azi când am adus-o aici pe puștoaica lui

Rackham. Sigur, toată lumea știe că e nebună după Mark, și are o mamă hotărâtă care obține întotdeauna ce vrea, însă Felicia a insinuat că se așteaptă ca Mark să-i ceară în curând mâna. Joe Rackham îi e bun prieten, ceea ce înseamnă că, dacă Mark dorește să aibă fata, nu va putea decât cu cununie. Joe n-ar admite altceva.

Inima lui Juliet părea strânsă într-o platoșă de gheață.

– E doar un copil, continuă Jack. Mark s-a purtat întotdeauna frumos cu ea, dar niciodată n-am crezut... Deși este o splendoare de fată, iar când au apărut pe neanunțate la aeroport, Mark nici n-a clipit. Bietul Joe era cam jenat, însă dacă lui Mark nu-i convenea, n-a arătat nimic. Desigur, își poate stăpâni emoțiile când vrea, și se descarcă mai târziu, pentru câte un fleac. Ca de pildă când s-a întors de la James, acu' câtva timp. Se răstea la toată lumea.

Zâmbi, cutremurându-se teatral.

– Mi-am luat zborul numai ca să scap de el!

Între timp, ajunseseră în apropiere de Bella Vista, ale cărei ferestre străluceau în întunericul serii. Se apropiară în tăcere de terasă, unde o găsiră pe Daisy, care stătea singură și fuma.

– Era și timpul să apari! strigă ea, aruncându-și țigara în tufișuri.

Juliet o cunoștea de-acum destul de bine ca să-și dea seama că o tulbura ceva, deși se străduia să pară veselă.

– Juliet, intră imediat în casă. Mark întreabă pe toată lumea unde-ai dispărut, și nimeni n-avea idee, doar Mai i-a spus că parcă te văzuse plecând la o plimbare.

Urcând imediat la etaj, Juliet se îndreptă spre camera lui Mark. Când se apropie de ușă, văzu pe culoar o fată care ciocănea insistent, strigând:

– Mark, deschide! Știu că ești aici!

Nu primi nici un răspuns și, cu un mormăit îmbufnat, se întoarse, nimerind drept în fața lui Juliet.

– A...! exclamă ea, nedumerită. Dumneata cine ești?

Era îmbrăcată într-un capot de șifon străveziu prin care i se distingea conturul picioarelor și mirosea a parfum scump. Fața drăgălașă și bosumflată, sub o claie de bucle roșcate, îi era fardată cu mare grijă.

– Juliet Welborn, se prezentă ea politicos. Dumneata ești domnișoara Rackham?

Privirea rece a lui Juliet o făcu pe fată să roșească. Nu era decât o adolescentă, dar o adolescentă cu obrăznicia unei precoce siguranțe pe sine.

– Da, Felicia Rackham, spuse ea nervoasă. Încerc să vorbesc cu Mark. E în cameră.

– N-am de unde să știu, răspunse Juliet. Dacă nu răspunde, presupun că nu e.

– Dar ușa e încuiată, deci trebuie să fie înăuntru! insistă Felicia. De dumneata nu mi-a spus nimeni, adăugă ea. Ești invitată, sau angajată?

– Lucrez pentru James Bannerman, replică Juliet, păstrându-și calmul cu mari eforturi.

– A, sucitul ăla de frate mai mic al lui Mark! exclamă Felicia, vizibil ușurată. Atunci, dacă lucrezi aici, n-ai de ce să stai în camera asta. E lângă a lui Mark și o vreau eu! Mama i-a spus

menajerei să mi-o dea mie, da' aia, cică-i ocupată! Însă n-a spus că stă o servitoare în ea. Poți să te muți cu baba aia, Daisy nu-știu-cum.

– Habar n-am de toate astea, i-o întoarse Juliet cu o voce glacială. Îți propun să discuți problema cazării cu domnul Bannerman.

– Păi mai mult ca sigur c-am să discut! Și mama are de gând să-i spună cum a vorbit cu noi nesuferita aia de menajeră!

Scuzându-se față de Felicia, care părea dispusă să turuie la nesfârșit pe coridor în ținuta ei sumară, Juliet intră în cameră, își scoase hainele mototolite și se înfășură cu un prosop. Ieși încet pe balcon, gândindu-se că probabil Paradisul arăta foarte asemănător cu frumusețea întunecată a grădinii de jos. Un zâmbet amar i se ivi pe buze și în ochii umbriți.

O noapte făcută pentru dragoste! își spuse ea cu cinism. Ajunsese tocmai la timp, evident, dacă nu-i mai rămânea decât să asocieze grădina lui Mark Bannerman cu imaginile senzuale ale amorului. Iar cu Felicia Rackham în drum spre rolul doamnei Mark Bannerman, nu mai avea ce căuta acolo, ca să sufere și mai mult.

Obosită, se întoarse cu fața spre ușa camerei. După întunericul de afară, lumina lămpii era orbitoare, iar Juliet închise ochii și se rezemă de balustradă.

– Ești gravidă?

Glasul era aspru și șocant în tăcerea încăperii pe care Juliet o crezuse goală. Tresări speriată, deschizând ochii, și îl văzu pe Mark la câțiva pași distanță, îmbrăcat de seară cu excepția sacoului și a cravatei, care-i stăteau aruncate pe umăr. Era palid, iar Juliet înțelese imediat că turba de furie.

– Cum ai intrat aici? întrebă ea, încă tremurând.

Mark nu-i răspunse la întrebare.

– Dacă nu ești gravidă, ce-i cu tine? Arăți de parcă ai fi gata să leșini.

Ochii lui Juliet se întunecară.

– Și pe cine ai distribuit în rolul tatălui?

– Pe James, bineînțeles, replică el brutal. Azi după-amiază mi-a spus că ați fost amanți încă de la bun început.

– Și l-ai crezut?

– De ce nu? Nici nu mă așteptam la altceva. Bucură-te – vrea să se însoare cu tine. S-a considerat dator să-mi explice de ce are obligația morală de a o face.

Juliet era prea șocată de acuzație pentru a răspunde. O străbătu un val de ură – la adresa lui James, care-i împuiase lui Mark capul cu minciuni, și la a lui Mark, care acceptase cu atâta cinism versiunea lui James.

Batjocoritor, Mark continuă:

– Noroc că am avut destule scrupule ca să nu primesc ceea ce mi-ai oferit. Nu mi-a plăcut niciodată să împart ceea ce am, și cu atât mai puțin femeile. Regret, draga mea, dar nu gust perversitățile.

Juliet tresări ca și cum ar fi lovit-o.

– Acum, că m-ai insultat în toate felurile posibile, șopti ea aprig, vreau să ieși din camera mea și din viața mea. Vă urăsc pe amândoi! Nu vreau să vă mai văd niciodată, nici pe tine și nici pe mincinosul de frate-tău!

Ochii lui Mark se îngustară.

– Vrei să spui că James minte? întrebă el încet.

– Nu vreau să-ți mai spun nici cât e ceasul!

– James te-a cerut de soție? nu se lăsă Mark.

– A, fii sigur că m-a cerut! aruncă Juliet, cu obrajii arzându-i ca flacăra. Și, la fel ca tine, domnule Bannerman, fratele tău nu știe să asculte atunci când o femeie îi spune nu. Singura deosebire dintre voi doi e că el a făcut o cerere în căsătorie onorabilă, pe când tu nu mă dorești decât ca pe o parteneră temporară în pat!

Mark o măsură cu privirea, de la părul adunat în creștet până la picioarele desculțe.

– Desigur, nu-l pot condamna pe bietul nătărău. După cum arăți, poți suci mințile oricărui bărbat.

Juliet înghiți convulsiv, strângându-și mai tare prosopul pe trup, în timp ce prin șira spinării o străbătea un fior de gheață.

– Parcă ți-am cerut să ieși din camera mea.

– Parcă ți-am mai spus că nu-mi place să primesc ordine, ripostă Mark, cu un zâmbet sardonic.

– Vorbesc serios!

– Nu mă îndoiesc. De ce tremuri?

– Lasă-mă-n pace...! șopti ea.

– Nici nu mă gândesc, replică Mark, apropiindu-se. Nici prin gând nu-mi trece să te las în pace.

– Să știi c-am să țip! îl preveni Juliet, retrăgându-se din calea lui.

– N-ai decât, țipă cât poftești. Toată lumea o să dea buluc, dar să știi că mie-mi convine.

Mai făcu un pas, până ajunse destul de aproape pentru ca respirația lui caldă să-i adie pe obraz.

– Asta e, Juliet. Tu și cu mine. Acum și aici. N-am de gând să mai aștept.

– Nu!

Picioarele lui Juliet ajunseră la marginea patului și, împiedicându-se, căzu pe spate. Prosopul se desfăcu de la sine, dezgolindu-i trupul.

Mark zâmbi ironic.

– Uneori poți fi chiar generoasă, murmură el alene și se aruncă peste ea, acoperind-o cu trupul lui.

Juliet scoase un țipăt disperat, dar Mark i-l reteză pe loc, cu un sărut apăsat și rapid. Încercă să-l lovească, îngăimând nearticulat:

– Nu! Lua-te-ar dracu', Mark Bannerman... termină!

Fața i se înroși de furie și, când mâna lui îi cuprinse un sân, începu să se zvârcolească înnebunită.

– Draga mea...! gemu Mark. Iubita mea...!

Îl simți tremurând și, când ochii i se limpeziră, se pomeni privind un chip pe care nu-l mai văzuse. Avea o expresie atât de rugătoare, încât Juliet îi răspunse șoptind:

– Mark... iubitule...

– Nu mă părăsești, nu-i așa? murmură el. Spune-mi! Vreau să te aud spunându-mi!

Juliet se supuse, vorbind printre suspine, cu simțurile inflamate, în timp ce el îi răspundea cu cuvinte liniștitoare:

– Gata, puiule, gata, e-n regulă! Rămâi cu mine! N-am să te las nimănui! La naiba, dacă mă părăsești am să te omor – înțelegi ce-ți zic...?

Fără tragere de inimă, Juliet deschise din nou ochii... iar privirea i se limpezi spre cei doi oameni care stăteau în ușa deschisă.

Felicia și James.

Albi la față, se holbau la cuplul de pe pat, cu expresii identice de șoc și neîncredere în ceea ce vedeau.

Juliet înțepeni, iar Mark întoarse încet capul. Fu primul care-și reveni îndeajuns ca să vorbească.

– Fir-aș al naibii! scrâșni el cu oarecare regret. Am uitat să încui ușa.

Se ridică încet și, alene, trase la loc marginile prosopului lui Juliet, acoperindu-i pe jumătate trupul gol. Când se întoarse spre ceilalți, avea pe buze un zâmbet acru.

– Și pe voi ce naiba v-a apucat să dați așa buzna aici? Nu mai poate omul să facă dragoste cu logodnica lui fără să fie întrerupt de toți nepoftiții?

James scoase un sunet înăbușit și, răsucindu-se pe călcâie, ieși. Felicia, în schimb, era plămădită dintr-un aluat mai dur. Rămase pe loc, sfâșiindu-i pe amândoi cu o privire de panteră turbată.

– Cum adică, logodnica ta...? bâigui ea. Nu... nu... nu poți să fii logodit! Mie nu mi-a spus nimeni!

Se răsuci spre Juliet.

– Nu mi-ai spus că ești logodită cu el!

– Mda, mă rog, e regretabil, murmură netulburat Mark, în timp ce-și încheia la loc butonii. Dar tocmai ne-am hotărât. N-am avut nici măcar când să-i cumpăr un inel.

– Nu po-poți să te-n... te-nsori cu ea, Mark Bannerman! răsună ascuțit vocea Feliciei, în timp ce pieptul i se frământa iar în ochi începeau să-i lucească lacrimi. Ea e o... un... un nimic, o nimeni! De ce vrei să te însori cu ea?

– De ce? Din motivele obișnuite, desigur, răspunse Mark insolent.

– Te urăsc! țipă fata, cu lacrimi de frustrare șiroindu-i pe obraji. Doar știi că tăticul se-așteaptă să te-nsori cu mine!

– Credeam că ai învățat până acum, fetițo, că n-ajunge să repeți de nu știu câte ori un lucru numai ca să se adeverească.

Felicia dădu drumul unui șir de obscenități adolescentine care nu prea aveau legătură cu situația, dar era clar că o ajutau să se ușureze. Apoi, răsucindu-se în loc, ieși val-vârtej, trântind ușa după ea. Mark porni agale într-acolo și o încuie.

– Pisicuța asta sălbatică ar fi în stare să se întoarcă, spuse el calm. Și avem nevoie de câteva momente de intimitate.

Juliet îl privi țeapănă, paralizată de furie.

– Cum îndrăznești să mă pui în situația asta? întrebă ea cu voce încordată. Cred că știi că fata o să le dea de veste tuturor celor care-i ies în cale!

– Da, ar fi de presupus... dădu Mark grav din cap.

– Și James... continuă Juliet, copleșită, acoperindu-și sânii cu brațele. James va... va crede că...

– Exact.

– O, Doamne! se cutremură ea. Pentru el ai aranjat toată scena asta?

– „Scena“ asta a fost spontană – dar mărturisesc că apariția lui a reprezentat un avantaj în plus. Îl va face să-i treacă repede slăbiciunea pentru tine.

– Înțeleg, râse aspru Juliet. Felicitări! Ai mare noroc, domnule Bannerman! Până și spontaneitatea reușești s-o întorci în folosul tău!

Mark ridică din umeri.

– Era de așteptat ca Felicia să încerce ușa ta, negăsindu-mă la mine în cameră. E stilul ei de a gândi.

– Deci anume i-ai dat ocazia să ne găsească într-o situație compromițătoare? Nu conta că se alegea praful de reputația mea, atâta vreme cât James se vindeca?

Mark, care se așezase ca să-și lege șireturile, ridică repede privirea.

– Din câte observ, n-ai auzit când i-am spus Feliciei că suntem logodiți.

– A, ba te-am auzit, relică ea ironic. Dar nu-ți voi permite să folosești o logodnă fictivă ca scuză ca să faci dragoste cu mine în ziua care a mai rămas până voi pleca.

– Parcă ți-am spus că nu pleci nicăieri până nu zic eu, răspunse rece Mark, potrivindu-și cravata pe sub guler. Și dacă vreau să fac dragoste cu tine, n-am nevoie de pretextul unei logodne. Cred că mitul ăsta s-a spulberat acum câteva minute, adăugă el batjocoritor.

Juliet roși, privindu-l amuțită. Nu-l putea contrazice. Amândoi știau că era adevărat.

– Vei sta aici și mă vei ajuta să adun cioburile pe care ai reușit să le împrăștii în patru vânturi, continuă Mark. Bietul James se dă cu capul de toți pereții și-i ești datoare să rămâi, măcar ca să-i administrezi un duș cu apă rece.

– Nu-i datorez nimic! aruncă Juliet, încruntată.

– Ba-i datorezi. Te-am prevenit ce avea să se întâmple. De ce n-ai luat măsuri atunci?

– Fiindcă...

Se întrerupse, mușcându-și buza.

– Ei bine, de acord, reluă ea cu dispreț. Dar de ce prefăcătoria asta ridicolă? Doar rezultatul ar fi același, și dacă... dacă...

Se opri, înghițind în sec, dându-și seama ce reieșea din cuvintele ei.

Sprâncenele lui Mark se înălțară ironic.

– Deci accepți să dăm impresia că am fi amanți?

Juliet roși.

– Ce importanță va mai avea, după ce-am să plec de-aici? Nu ne vom mai întâlni niciodată. O să am eu grijă!

O grimasă de dispreț strâmbă gura lui Mark.

– Nu cred că înțelegi prea bine de ce-s în stare femeile din neamul Rackham. Încă n-ai cunoscut-o pe Vera, dar se va purta ca o lupoaică întărâtată căreia i-a fost lovit puiul. Se baza pe vizita asta ca să-i dăruiască Feliciei ceea ce voia, adică pe mine, și va căuta să se răzbune. Ferfeniță o să-ți facă reputația. Nu mă refer numai la insula asta, nici măcar la Florida. Numele tău va apărea asociat cu al meu în toate fițuicile de scandal care se vând la tarabele din toată țara. Ți-ar face plăcere?

La vederea fiorului ei, adăugă sec:

– Exact. N-ai decât o singură salvare, și anume, să anunțăm logodna. Cum am făcut eu. Atunci, Joe nu-și va lăsa femeile să sufle o vorbă despre tine.

– Foarte bine, mi-ai spus în ce sens mă va ajuta logodna asta pe mine, răspunse Juliet cu o voce împietrită. Tu cu ce-ai să te alegi din ea?

Mark se duse la masa de toaletă, unde începu să se pieptene dezinvolt cu peria ei de cap, privind-o prin oglindă.

– De acord, spuse el laconic, și eu am tot atâta nevoie de tine. Mă vei ajuta să scap de Felicia.

– De Felicia? repetă Juliet.

– Da. E calea cea mai simplă de a o face fără să-l ofensez pe Joe Rackham.

– Mă așteptam eu, aruncă ea cu dispreț. Știam că aveai un motiv ascuns.

– Mă cunoști atât de bine, murmură trist Mark.

– De ce nu-mi spui și restul? Am să te scap de toate necazurile în același timp, nu-i așa? Serena începuse să devină și ea cam prea posesivă.

O privi tăios.

– Contiună, văd că știi totul, spuse el sarcastic.

– Altfel, ai fi folosit-o pe ea ca parteneră în farsa asta. Dar, evident, trebuia să-l deziluzionezi și pe James.

Mark se întunecă la față.

– Pe Serena și James să nu-i amesteci.

– Ei, nu mai spune!

Juliet era rănită și o devora o dorință sălbatică de a-l lovi la rândul ei.

– Atunci, să nu-l amestecăm nici pe Jack! Bietul Jack! Nu te-ai gândit nici un moment și la sentimentele lui?

– La Jack?

– Da, la Jack! De ce nu deschizi ochii, să vezi ce simte? Ce știi despre el? Ce-ți pasă de el? Nu știai că Serena a fost iubita lui? El i-a găsit postul ăsta, iar tu i-ai suflat-o făcându-i cadouri scumpe și luând-o în voiaje la Paris, lucruri de care Jack n-ar fi fost în stare niciodată...

Lăsă fraza în aer, când ochii ei îi întâlniră privirea în oglindă. Ceea ce văzu acolo o făcu să-i vină rău, dar era prea târziu. Chipul lui Mark pălise de șoc.

– N-am știut, spuse el dărâmat. N-am știut nimic. Cine să-mi spună? Toate fetele se dau în vânt după mine, nu știai? Pentru că le pot cumpăra fel de fel de sclipiciuri, adăugă, cu autoironie.

Senzația de triumf se transformase într-un gust leșios, iar lui Juliet îi venea să-i cuprindă în brațe capul blond și să-l legene la piept. Dar știa că Mark i-ar fi respins compasiunea, luând-o drept milă.

Făcând un suprem efort, răspunse cu falsă vioiciune:

– Ei, ai grijă să nu ți se urce la cap. Iar mie să nu crezi că ai să-mi cumperi ceva, Mark Bannerman! N-am de gând să-ți ofer nici o scuză pentru a face dragoste cu mine!

Mark zâmbi. Se părea că ironia ei era tocmai atitudinea de care avea nevoie.

– Ai uitat inelul de logodnă, o tachină el.

– N-am uitat nimic! Oricum, aici, pe Tamassee, n-ai nici un inel de logodnă, nu-i așa?

– Ba am, în seif. A fost al bunicii mele. Iar Daisy știe și nu va fi satisfăcută decât dacă ți-l pun în deget.

– A, asta-i altă problemă, spuse Juliet. Vreau ca Daisy să știe adevărul în legătură cu logodna.

– De ce?

– Fiindcă m-a avertizat și nu vreau să mă creadă atât de proastă încât să-i fi nesocotit sfatul!

Mark râse:

– Juliet, Juliet, ești ideală pentru amorul meu propriu. Ori de câte ori riscă să întreacă măsura, mi-l pui la punct. Bine, adăugă el nepăsător, îi vom spune lui Daisy. Între timp, va trebui să simulezi cât de cât afecțiunea, de ochii celorlalți. Fără să-ți forțezi talentele actoricești. Evident, nu-ți pretind nimic exagerat – doar atâta cât să convingi.

Juliet îl privi cu ostilitate. Amuzamentul lui o înfuria. Dacă-și închipuia că aveau să-i curgă balele după el, sau să-l lase să-și facă de cap cu ea în public...!

Mark îi susținu privirea și, parcă citindu-i gândurile, zâmbi ușor.

– Da, nu glumesc. Nimeni nu va crede că ne iubim, dacă stăm la zece pași distanță unul de altul. Dar nu-ți va fi prea greu. Urmează-mi doar exemplul. Sau, cu alte cuvinte, lasă-te călăuzită de propriile tale instincte, draga mea.

Juliet roși, înțelegând prea bine la ce se referea.

– Și-acum, încheie el, dacă n-ai de gând să apari jos cu prosopul ăsta pe tine, n-ar strica să te îmbraci.

Se uită la ceas.

– Până ajungem jos, ar trebui să fie toți gata cu primele felicitări. Hai, mișcă.

Capitolul 10

Felicia suspina, cu capul în poala maică-sii. Purta o rochie roșie strânsă pe trup, cu poale evazate și cu volane, deloc potrivită cu felul copilăresc în care plângea, ștergându-și încontinuu ochii rimelați. Tatăl ei stătea așezat alături. Se vedea că era un om de bun simț, pe care acele efuziuni femeiești îl făceau să se simtă prost.

Juliet avea să afle de la Daisy ce se întâmplase. Felicia năvălise ca o furtună, în timp ce părinții ei stăteau de vorbă cu Daisy și Serena, se aruncase în brațele Verei și le dăduse tuturor vestea logodnei, cu o voce ascuțită, isterică. Nu apucaseră s-o împiedice să se avânte într-o descriere amănunțită a scenei pe care o găsise sus, dar Joe reușise să-i stopeze excesele administrându-i rapid o palmă înainte de a dezvălui prea multe detalii. Ca reacție, Felicia se prăbușise în brațele maică-sii. În timpul tevaturii care urmase, Daisy îl observase pe Jack Tanner turnând un brandy sec pentru a i-l oferi Serenei, care se albise la față.

În momentul când tinerii logodnici își făcură apariția, situația se mai calmase oarecum, deși Felicia continua să se smiorcăie acuzator:

– Da' mi-ai promis, mămico! Ai zis c-o să se ocupe tăticu'! Mi-ai promis!

James nu se zărea nicăieri. Felicia nu se gândise să menționeze că fusese și el cu ea și, desigur, acest lucru nu-i trecuse prin minte nimănui.

Daisy era singura persoană din cameră care se distra. Nici chiar fotograful nu se simțea în apele lui. Paul Bradford, jenat, dorind să-și protejeze șeful, îl înghesuise într-un colț, ca să nu audă cele mai picante dezvăluiri ale Feliciei, dar fotograful avea destul simț reportericesc pentru a fi curios. Aflase deja destule pentru a le plasa tuturor ziarelor din țară vestea logodnei lui Mark Bannerman, însă era dornic să audă și alte revelații dintre cele care șiroiau cu furie printre suspine.

– Dragii mei! exclamă Daisy, ieșindu-le în întâmpinare lui Mark și Juliet.

Spre oroarea ei, Juliet văzu că în ochi îi luceau lacrimi de bucurie.

– Sunt atât de fericită de ce aud! Mark, nici nu știi cât mi-e de dragă fata asta! Mi-ai făcut o bucurie imensă.

– Îți mulțumesc, Daisy, spuse el grav, cuprinzându-le pe amândouă pe după talie. Știu că urările tale sunt rostite din adâncul inimii.

După cină, Mark și Daisy se retraseră pentru câteva momente, iar când reapăru, pe fața ei se citea satisfacția.

– Mark mi-a spus, îi șopti ea la ureche lui Juliet. Și-mi place! Te cheamă până în cabinet.

Îi plăcea? Juliet era uluită. Oare ce-i spusese Mark? Sau ce înțelesese Daisy? În fond, ce credea că ascundea tot jocul acela?

Mark o aștepta, așezat la biroul masiv din cabinet. În fața lui se afla o casetă cu intarsii, plină cu bijuterii care scânteiau orbitor. Ținea în mână un magnific inel cu smarald, răsucindu-l în lumină.

– Bijuteriile familiei, spuse el, arătându-le cu un gest. A doua soție a tatălui meu, Lisa, și-ar fi vândut și părinții din groapă ca să pună mâna pe ele, dar tatăl meu le ținea sub cheie, pentru mine, ca să i le dăruiesc miresei mele. Ori poate ți-ar plăcea ceva ca opalul de-aici? A fost al bunicii mele. Se spune că opalele aduc ghinion, dar ei nu i s-a întâmplat niciodată.

– Nu-l vreau pe nici unul! refuză Juliet, copleșită, ascunzându-și mâinile la spate.

Mark se încruntă ușor.

– Nu vrei să porți bijuteriile altcuiva, din superstiție? Dacă-i pe-așa...

– N-nu e de-deloc așa! se bâlbâi ea. Nu-mi doresc nici un fel de inel! Am spus că nu voi accepta nimic de la tine!

Chipul lui Mark se lumină.

– Într-adevăr, dar un inel de logodnă tot trebuie să porți. Consideră-l doar un element de costum, în timp ce-ți joci rolul. Nu mai vorbi prostii și pune-ți-l pe deget.

– Foarte bine, spuse crispată Juliet. Am să-l port un timp, pentru a ți-l restitui când se va termina totul. Mai e și altceva?

– Da, răspunse Mark, rezemându-se de birou, cu o expresie ironică. Trebuie să trimit câteva informații la ziare, altfel reporterii vor lua insula cu asalt. Am nevoie de unele date despre tine.

Juliet făcu ochii mari.

– Dar e neapărat necesar? obiectă ea. În fond, cât o să dureze logodna asta? Credeam că doar o săptămână, două... până pleacă familia Rackham.

– M-am gândit și la asta, replică el netulburat. Nu cred că e de ajuns o simplă logodnă. Va trebui să ne căsătorim.

– Să ne căsătorim?! exclamă Juliet, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Vrei să zici, să ne prefacem că ne căsătorim?

– Să ne prefacem? În nici un caz, aiurito! Să ne căsătorim cu adevărat, spuse Mark calm, cu o lucire amuzată în ochi.

Juliet se înroși de furie.

– Îți arde de glumă! îl repezi ea. Nici măcar nu mă placi! De ce te-ai căsători cu mine?

– Fiindcă am nevoie de o soție, răspunse el, iar până acum tu ești mai potrivită mai mult decât oricine. Nu cred că e nevoie să-ți spun că te doresc, am și demonstrat-o, după cum și tu ai dovedit că mă dorești. Ești frumoasă, desigur, te îmbraci cu gust, ceea ce e important pentru soția unui om ca mine. Ai tact – te-ai comportat ireproșabil în fața Verei și a lui Joe. Te înțelegi bine cu angajații și, mai mult, ești inteligentă – nu încerca să-mi spui că n-ai scris tu aproape toată cartea lui James! Pentru mine, asta e cea mai importantă calitate dintre toate. N-aș suporta o soție proastă, oricât de frumoasă ar fi.

– Și... copiii...? întrebă ea șovăind, cu ochii dilatați enorm pe fața albă.

Mark făcu o pauză, fără ca în expresia lui să se poată distinge ceva.

– Mi-aș dori un fiu, desigur, spuse el pe un ton rezonabil, iar dacă primul copil e băiat, nu cred că va trebui să-ți mai cer și alte sacrificii.

Înfumurarea lui calmă o făcu pe Juliet să se înroșească din nou la față. Se ridică în picioare, cam nesigură pe sine.

– Nu, îmi pare rău. Nu... nu pot accepta. N-am să mă mărit cu tine.

Și ieși grăbită, fără a-i aștepta reacția. Un moment, se simțise ca în rai, crezând că Mark voia să se însoare cu ea din dragoste, iar dezamăgirea era prea dureroasă.

Dimineața, o trezi o bătaie discretă în ușă. Mai îi dădu un bilet de la Mark, care o chema la micul dejun pe terasă. Era formulat mai mult ca un ordin decât ca o invitație, așa că Juliet se spălă grăbită și-și luă unul dintre cele mai atrăgătoare costume – o fustă verde, despicată, cu bluză de culoarea chitrei, strânsă în talie. În deget avea inelul cu smarald.

Se așteptase să se simtă încurcată cu ocazia primei lor întâlniri din acea dimineață, dar jena îi pieri la vederea expresiei preocupate a lui Mark, care privea gânditor spre mare, cu picioarele rezemate pe balustradă. Purta o cămașă și niște pantaloni necălcați și nu se bărbierise.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Juliet.

Mark îi aruncă o privire.

– Stai jos și toarnă-ți o cafea, o să ai nevoie.

Ascultătoare, Juliet își umplu o ceașcă, apoi trase adânc aer în piept.

– Cred că te-ai hotărât să desfaci logodna, spuse ea cu voce întretăiată. Nu pot spune că sunt surprinsă. Noroc că vestea n-a apucat să se răspândească, iar cei de pe insulă îți sunt prieteni, așa că...

– Taci din gură!

– C-ce...? murmură ea, privindu-l cu ochi mari.

– Vorbești prea mult, continuă rece Mark. Nu te repezi să-mi anticipezi intențiile, dacă vreau să rup logodna am să ți-o spun eu.

– Foarte bine, acceptă Juliet, înghițind în sec.

– Azi-noapte, de fapt azi-dimineață pe la trei, m-a sunat Robinson. El e cercetătorul care a venit la James, în caz că nu știai. Era extrem de agitat. James se întorsese acasă și-și petrecuse toată seara îmbătându-se. Apoi, s-a dus și a deschis bazinele delfinilor.

– A deschis bazinele...? Ce vrei să spui?

– Le-a dat drumul delfinilor. A deschis porțile, spre mare.

– Aha...

După un moment, Juliet întrebă cu sfială:

– Și e chiar atât de grav? Că le-a redat libertatea, vreau să zic? M-am gândit de multe ori că ar trebui să trăiască liberi...

– Și eu, dar din câte spune Robinson e posibil să-și fi pierdut capacitatea de a supraviețui, după ce au trăit atâta timp în captivitate.

– Nu se poate!

Glasul lui Mark deveni mai aspru.

– Când s-a trezit și și-a dat seama ce făcuse, James a avut un șoc.

– Ai vorbit cu el?

– Da. Era mahmur ca dracu', dar a ascultat ce aveam de spus. Din partea mea, ăsta e sfârșitul proiectului. Singur și l-a distrus. Desigur, mai are însemnările, dacă Robinson îi va accepta concluziile fără nici o probă materială. Dar tre-

buie să se descurce singur, să-l convingă pe Robinson, să-și planifice cariera cum vrea. Și nu mă simt deloc vinovat.

– Eu da, spuse dezolată Juliet. Din cauza mea a făcut asta.

– Nu i-ai făcut nimic! declară sec Mark, cu chipul dur ca granitul. Dacă există vreun vinovat, tot eu sunt. L-am răsfățat dintotdeauna și l-am lăsat să-și facă toate chefurile, pentru că eram prea ocupat să câștig bani. Mi-era mai ușor să-i dau tot ceea ce-mi cerea, fără să stau la discuții Dar acum s-a terminat.

– Și-acum ce-o să se întâmple? întrebă ea ezitant.

– Vrea să facă o scufundare, cât de curând posibil. Prin apropiere a fost reperat un grup de delfini și e posibil ca ai lui să se fi alăturat celorlalți. Dacă îi găsește și reușește să intre în contact cu ei, Robinson a spus că o va accepta ca probă, pe lângă însemnări.

– O, sper să fie așa! exclamă cu însuflețire Juliet. Deci, se va scufunda azi?

– Din păcate, nu are nici o navă la dispoziție. Cea cu echipamentele de scufundare la bord e pe lângă coastele Africii. Însă ar mai fi iahtul meu. Era în Charleston, să ia niște pasageri pentru o croazieră, și i-am transmis căpitanului prin radio să vină imediat încoace. Ar trebui să ajungă până mâine.

– Deci, mai așteptați și alți musafiri?

– Doar câțiva prieteni. Betty și Tom Henley au să-ți placă, zâmbi vag Mark. Betty încearcă să mă însoare de ani de zile. Va fi foarte încântată să te cunoască.

– Îmi pare rău, Mark, începu Juliet deznădăjduită, dar ți-am spus că nu pot să...

– Nu vreau să-mi dai răspunsul acum, o întrerupse el. E prea devreme. Vorbește cu Daisy, cere-i sfatul, înainte de a lua vreo hotărâre.

– D-dar, Mark, în nici un caz nu...

– Ai de gând să-ți ții gura? se răsuci Mark spre ea, încruntându-se feroce. Nu vreau să mai aud o vorbă, până nu stai un timp să te gândești în liniște!

Juliet coborî ochii, luându-și ceașca de cafea cu degete tremurătoare. Îmbunat de tăcerea ei, Mark continuă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Azi am nevoie de timp ca să mai rezolv niște probleme pe insulă. Trebuie să găsesc pe cineva în locul Corei.

Ridicând brusc privirea, Juliet observă că Mark îi urmărea reacția.

– Cora pleacă?

– A și plecat, răspunse el tăios. Jack a luat-o cu elicopterul azi-dimineață la ora șapte. I-am acordat o oră să-și împacheteze lucrurile și să părăsească insula, dar în condiții mai decente decât îți oferise ea ție. De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat la sosirea ta?

– De la Sam ai aflat?

– Da. Credeai că eu îi ordonasem s-o facă, Juliet? insistă Mark.

– Îți aplica ordinele.

Mark o contemplă îngândurat.

– Le interpreta așa cum îi convenea ei. Oricum, s-a dus. Destul a tiranizat oamenii. Are noroc c-a scăpat întreagă, continuă el, strângând pumnii. A fost ultima dată când mi-am nesocotit instinctele. Niciodată n-am simpatizat-o, dar pentru că se declara rudă cu mine, de departe, am angajat-o, împotriva voinței mele.

Ezită.

– Ceea ce-mi amintește... apropo de judecăți greșite...

– Juliet Welborn! Deci tu ești într-adevăr, draga mea copilă!

Doctorul Robinson se apropia cu pas vioi pe peluză, urmat de James. Luată de valul evenimentelor, Juliet nu apucase să se gândească la consecințele reîntâlnirii cu el. Se ridică șovăielnic, privind spre Mark, care se uita la doctorul Robinson cu chipul lipsit de orice expresie.

Profesorul cel vârstnic o îmbrățișă, vorbind încontinuu.

– Draga mea copilă, când Bannerman mi-a spus că secretrara lui e Juliet Welborn, am căzut pe gânduri, iar apoi, când a adăugat că lucrași cu David Graham, m-am convins! De ce-ai dispărut atât de repede după înmormântare, copila mea? Am încercat să iau legătura cu tine, dar nu mai erai nicăieri. Bine că ai apărut din nou și-i continui opera. Știu cât de dragă ți-e munca asta.

Se întoarse spre Mark.

– Înțeleg că Juliet a consimțit să-ți fie soție?

– Da, spuse sumbru Mark, fără a-și lua ochii dinspre fața înroșită a lui Juliet. Da, ne vom căsători foarte curând.

– A, un mire nerăbdător, zâmbi radios doctorul Robinson. Mă bucur să aflu că fetița asta și-a găsit în sfârșit un liman sigur. A suferit enorm. Moartea lui David Graham a fost o grea lovitură pentru lumea științifică, iar pierderea lui Mary m-a afectat profund. O cunoșteam bine, toți trei fuseserăm prieteni, încă de pe vremea studenției.

– Juliet încă nu mi-a explicat de ce aveau nume diferite, spuse Mark, fără ca pe față să i se poată citi dacă era furios și se stăpânea, sau doar surprins.

– A, uitasem, murmură doctorul Robinson. Deci, nu ți-a explicat? Juliet era fiica lui adoptivă, desigur, deși avea numai doi ani când mama ei s-a măritat cu David, nu-i așa, Juliet? Dar cred că întotdeauna l-ai privit pe David ca pe tatăl tău adevărat, am dreptate, copila mea dragă?

– Da... murmură ea.

– Va trebui să-mi povestești și mie cândva, Juliet, spuse calm Mark.

Juliet îi aruncă o privire, cam temătoare. Nu avea nici un motiv să se simtă vinovată. Desigur, fusese ridicol de secretoasă, dar și din vina lui. Dacă n-ar fi existat adversitatea aceea dintre ei...

– Pot să-ți vorbesc puțin între patru ochi, Juliet?

Era James, palid, disperat, cu o expresie de umilință neobișnuită din partea lui.

Oftând, Juliet se ridică să-l urmeze, gata să-i audă reproșurile. Pe James, însă, nu-l interesa relația ei cu David Graham. În acel moment, era frământat doar de remușcări.

– A fost numai vina mea, nu aveam dreptul să-i spun lui Mark toate acele lucruri despre tine. Și nici să-l asmut împotriva ta. Întotdeauna a fost mai bun cu mine decât am meritat, iar eu l-am răsplătit îmbătându-mă și distrugând doi ani de muncă. Iartă-mă, Juliet. Dar n-am știut că Mark te iubește și vrea să se însoare cu tine, jur că n-am știut!

– James...

– Te rog, Juliet, tu ai influență asupra lui! Spune-i că-mi pare rău! Știu că sunt cel mai mare dobitoc din lume, dar... dar țin la el. E fratele meu!

– James, insistă ea, încurcată, mai avem până să ne căsătorim. Nu e decât o logodnă...

O privi de parcă i-ar fi vorbit în șarade.

– Nu fi proastă! se răsti el brutal. Ce, nu știi că e nebun după tine? Știi ce-a spus când a auzit că mințisem în legătură cu tine? A zis că măcar aș fi dovedit că am gust în materie de femei. Îți spun eu, am avut mare noroc că nu mi-a zburat toți dinții din gură!

Juliet preferă să nu-l contrazică. Acel acces de pocăință, indiferent din ce motive, îi era într-adevăr de mare folos.

Au ajuns în apropierea delfinilor a doua zi dimineața, pe la orele zece. Când Juliet ieși pe punte, scufundătorii luaseră micul dejun devreme și stăteau pregătiți, cu costumele de scafandri pe ei, în timp ce ceilalți își beau cafelele.

Doctorul Robinson, care până atunci nu știuse că și ea urma să se scufunde, începu să protesteze:

– Fata asta nu e pregătită emoțional pentru așa ceva! Juliet, draga mea copilă, ce vrei să dovedești cu asta?

James ridică privirea.

– Trebuie să vină și ea! strigă el cu glas ascuțit. Îl cunoaște pe Tim la fel de bine ca mine! Și pe ceilalți... s-ar putea să-i vadă pe ceilalți... sau s-o vadă ei pe ea...!

Se întrerupse, tulburat vizibil.

– N-o puteți opri!

Întrucât doctorul Robinson era coordonatorul scufundării, cel puțin teoretic, decizia îi aparținea lui. Arăta destul de frământat.

– Nu vreau să-i interzic nimic, spuse el rigid. Dar fata asta nu e gata pentru o asemenea scufundare. Riscă să intre în panică și să distrugă totul. La asta nu te-ai gândit?

Glasul lui Mark interveni, profund, puternic, încurajator.

– Cred că poți conta pe mine, Robinson, ca să n-o scap din ochi. Îți promit, nu va intra în panică.

Juliet avu mulțumirea de a-l vedea pe doctorul Robinson înduplecându-se:

– Mă rog, dacă ești atât de sigur...

De dragul lui James, care miza totul pe întâlnirea dintre delfinii lui și acel grup și pe șansa că aveau să-l recunoască, Juliet reușise să-și stăpânească până atunci nervozitatea, dar se retrase totuși spre capătul punții, unde inspiră adânc de mai multe ori, încercând să-și potolească palpitațiile din stomac.

– E totul în regulă?

Era Mark. Îi luă mâna mică și rece între palmele lui calde, observând-o atent. Juliet îi adresă un zâmbet nesigur.

– E-n regulă, sincer. Sunt cam nervoasă, dar e mai mult ca un fel de trac, niște fluturi palpitându-mi în burtă... cunoști senzația...

Mark zâmbi și el.

– Da, o cunosc.

Chiar atunci se auzi un strigăt al omului de veghe, iar Mark spuse repede:

– Delfinii trebuie să fie. Nu uita, voi fi în apropierea ta tot timpul.

– Bine.

Juliet se așeză pe punte să încalțe înotătoarele, apoi își luă buteliile de oxigen în spinare și-și puse masca. James și

fotograful se echipaseră deja, iar Mark și doctorul Robinson tocmai își luau echipamentele pe ei. Barca fu coborâtă la apă, cu rezervoarele suplimentare și materialele fotografice.

Delfinii erau la opt sute de metri distanță. În timp ce barca se apropia, Juliet începu să-i distingă clar, un șir de siluete vesele care săreau și se zbenguiau prin valuri. Se adunau în jurul bărcii ca niște copii curioși, hotărâți să-i cerceteze pe intruși, cu ochii strălucitori și gurile zâmbitoare amintind de cele ale oamenilor.

– Atenție... Acum!

La comanda lui James, cei cinci scufundători se răsturnară peste bordurile bărcii, unul câte unul. Mark rămase ultimul, urmând-o pe Juliet, în timp ce barca și cei doi vâslași rămâneau în așteptare.

La început, Juliet nu văzu nimic. Întotdeauna i se întâmpla la fel – apele verzi erau întunecoase, impenetrabile. După un timp, începu să se orienteze mai ușor. Înota sigură pe sine, știind că Mark n-o scăpa din vedere. Știa că și el era în siguranță.

Se scufundase de multe ori printre delfini și știa că i-ar fi fost imposibil să-i găsească pe cei patru ai lui James. Trebuia ca delfinii să-i recunoască pe oameni. Juliet înota spre James, convinsă că Mark o urma îndeaproape. James rătăcea aparent la întâmplare, de fapt trecând sistematic în revistă tot grupul. Fotograful se ținea pe urmele lui. Dacă cei patru delfini erau acolo, aveau șanse să recunoască găleata cu mâncare și mingea lui Tim, care erau galbene și aveau încorporate niște dispozitive sonore neauzite de urechea omenească.

Deodată, Juliet observă comportamentul ciudat al unei perechi de delfini. Unul dintre ei, care semăna izbitor cu Jo, lovea repetat găleata cu botul. Apoi îl recunoscu pe Tim, singurul pe care avea speranțe să-l identifice. Era tânăr, încă nematurizat și foarte jucăuș. Se repezi cu botul spre ea, aproape răsturnând-o pe spate, și începu să înoate vesel în jurul ei și al lui James, ca și cum s-ar fi întâlnit cu doi vechi prieteni. James o apucă de braț, însuflețit, arătându-i cu degetul. Prin mască, Juliet îi văzu ochii strălucind de entuziasm.

Ceilalți delfini forfoteau în jur, evitând însă să se apropie prea mult. Numai Jo, Heidi, Suzy și Tim se înghesuiau să primească pești din găleata protejată cu plasă, iar fotograful, în apropiere, lua imagini unele după altele.

Deodată, ca și cum ar fi auzit semnalul unui sonar din adâncurile întunecate ale oceanului, delfinii dispărură. Cei patru ai lui James mai întârziară, dar numai un moment, atâta cât să-i mai împingă pe oameni o singură dată cu boturile, parcă în semn de rămas-bun. După care se făcură și ei nevăzuți.

Zăpăcită, Juliet privi în jur. Fotograful era lângă ei, dar Mark nu se vedea nicăieri. James o atinse pe braț, arătând spre suprafață. Fără tragere de inimă, Juliet porni în sus, căutându-l pe Mark din priviri.

Ieși din apă lângă barcă. Se agăță de margine, privind înăuntru. Doctorul Robinson își scotea casca, dar nici urmă de Mark.

– Unde-i Mark? strigă ea.

Vâslașii îl ridicau la bord pe fotograf, cu echipamentele lui voluminoase. Unul dintre ei gâfâi:

– Au fost văzuți rechini venind încoace. Căpitanul a spus să vă întoarceți imediat. N-ați văzut ce repede au dispărut delfinii?

– Un exemplu concludent al sonarului lor biologic, comentă sec doctorul Robinson.

James se întoarse spre Juliet, cu chipul strălucind de însuflețire.

– Ai văzut, Juliet? M-au recunoscut! Și au fost acceptați în grup, de semenii lor! Ceilalți îl învață pe Tim, îl ajută! Acum o să se descurce, nu l-am condamnat la moarte!

– Unde-i Mark? întrebă din nou Juliet, abia mișcându-și buzele.

Simțea că i se scurgea tot sângele din față; golul înghețat din abdomen, presimțirea rece a morții, spaima.

– Unde-i Mark?!? țipă ea. Doamne, a rămas acolo, jos! Mark, Mark!...

Și continuă să-i urle numele la nesfârșit, zbătându-se în mâinile celor care încercau s-o potolească, până când cineva îi arse o pereche de palme zgomotoase, iar altcineva o zgâlțâi cu putere de umeri.

Vederea i se limpezi încet, spre chipul tulburat al lui James.

– E-n siguranță, Juliet! E pe iaht!

Fără a-i veni să creadă, Juliet întoarse capul într-acolo. Mark stătea pe platforma de la baza scării, privind-o neliniștit. În mâini ținea o armă cu aer comprimat.

– A așteptat să se asigure că ai ieșit cu bine, apoi a înotat până la iaht ca să-și ia pușca, pentru rechini.

Abia auzi explicațiile lui James. Nu avea ochi decât pentru Mark, iar când barca ajunse lângă iaht, se aruncă în brațele lui.

– Credeam că ai murit! suspină ea. Fir-ai al dracului să fii de nebun, de ce n-ai stat cu mine? Doar mi-ai promis! Te-am crezut mort!

– N-am putut rămâne cu tine, iubito, răspunse el blând. Masculul ăla tânăr m-a împins la distanță. Dar m-am asigurat că era totul în ordine, înainte de a înota încoace. Nu m-ai văzut? Un moment nu te-am scăpat din ochi!

– Ești nebun! îl dojeni ea cu voce sufocată. S-au anunțat rechini, și ție-ți arde să mai înoți? De ce n-ai venit la barcă?

– Fiindcă sunt nebun, vorba ta – la fel ca tine!

O strânse la piept, continuând cu o undă de amuzament:

– Niciodată n-am mai văzut pe nimeni să plângă după mine, necum să vrea să sară în niște ape infestate cu rechini ca să-mi salveze viața! Și e un sentiment al naibii de plăcut!

Îi înclină capul pe spate, privind-o în ochi.

– Iar cum, când știu că ești gata să-ți dai viața pentru mine, cu nici un chip nu te voi mai lăsa să-mi scapi!

Juliet nu-și putea spune decât că se dăduse de gol în ultimul hal – iar după asta, nu mai avea nici cea mai mică șansă de a-și ascunde sentimentele.

Copleșită, văzu că tot echipajul și grupul de scufundători îi priveau cu interes. La semnul lui Mark, James sări pe platformă, lângă ei.

– Felicitări, fratele meu! zâmbi el.

De pe punte se înălță un val de ovații. Juliet ridică privirea, pentru a-i vedea pe toți aplecați peste copastie. Își ascunse fața înroșită la pieptul lui Mark, pe care-l simți zguduindu-se de râs.

– Gata, e prea târziu ca să te mai prefaci că nu mă iubești, spuse el, sărutând-o extaziat. Te-ai dat de gol!

Juliet îl privi amuțită, apoi izbucni în plâns.

– Nu-mi pasă! suspină ea. N-am să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubește!

– Asta era...?

Întrerupându-se, Mark își înghiți o înjurătură și o strânse la piept.

– Dragostea mea, nici acum nu ți-ai dat seama că te iubesc? Nu se vede cu ochiul liber? De ce crezi că te-am cerut în căsătorie și m-am repezit să anunț imediat logodna? Îmi venea s-o pup pe Felicia pentru cât de bine a ales momentul, Dumnezeu să-i binecuvânteze inimioara aia veninoasă! Până și lui Daisy i-am spus adevărul, fiindcă voiam să-ți vorbească. Speram ca măcar ea să te convingă.

– N-ai avut încredere în mine, spuse Juliet întristată.

– Unul în altul n-am avut încredere, îi aminti cu blândețe Mark. De ce mi-ai ascuns adevărul despre tine, Juliet? Instinctul îmi spunea că țineai un secret și am încercat să ghicesc. Fiind un cinic, am ghicit greșit. Noroc că pe urmă am trimis pe cineva la Laboratoarele Graham, cu misiunea de a afla tot ce putea despre tine. Ceea ce a descoperit acolo m-a făcut să mă simt ca un gunoi. Când omul meu mi-a spus cum plecaseși după înmormântare, ca în transă, am știut pentru prima oară în viața mea ce înseamnă frica. Te insultasem, te acuzasem de toate grozăviile – iar dacă nu mă mai iertai, o meritam cu vârf și îndesat. Inelul ăsta, arătă el cu capul spre smarald, n-a fost al bunicii mele. L-am cumpărat anume, cu gândul de a încerca să te conving să te măriți cu mine.

– Și când te-ai întors, te-ai trezit cu minciunile lui James! înțelese Juliet. Nici nu mă mir că ai reacționat așa!

Mark zâmbi.

– Oricum nu avea nici o importanță. Erai a mea și puțin îmi păsa câți bărbați mai cunoscuseși înainte. Dar destul cu toate astea, șopti el răgușit. Știi ce vreau acum. Când ne căsătorim? Când, comoara inimii mele, vei veni cu mine pe mări și pe oceane?

Recunoscând în întrebarea lui parafraza unui vechi citat, Juliet îi zâmbi la rândul ei.

– Mâine? sugeră ea provocator.

– Atunci, mâine să fie.

Surprinsă, Juliet se îndreptă de spate.

– Mark! Cum se poate? Și croaziera?

– Orice se poate – și mai dă-o dracului de croazieră! Invitații mei pot să se ducă în Canare, sau oriunde vor. Eu prefer un loc mai intim, unde să fim numai noi doi. Știu o insulă în apropiere, mult mai mică decât Tamassee, unde e apă dulce din belșug și o plajă lungă cu nisip...

– Mark... murmură Juliet, ascunzându-și capul la umărul lui. Chiar trebuie să mai așteptăm până mâine?

Aproape țipă, când mâinile lui îi cuprinseră spasmodic mijlocul. Apoi, Mark o întrebă, cu gura în părul ei umed:

– Vorbești serios?

Îl privi în ochi fără să mai ezite.

– Din toată inima!

Sfârșit